

*Бестселър №1
в класацията
на Ню Йорк Таймс*

*От авторката
на нашумелия роман
„Великолепно“*

Среднощен танц

Блайдън
КНИГА ВТОРА

ДЖУЛИЯ КУИН

ИЗДАТЕЛСКА КЪПА
ТИАРА БУКС

ДЖУЛИЯ КУИН СРЕДНОЩЕН ТАНЦ

Превод: Димитрия Петрова

chitanka.info

Лейди Арабела Блайдън притежава красота и ум, и е уморена от мъжете, които виждат само едното от двете в нея. Когато един ухажор казва на Арабела, че е склонен да пренебрегне ужасните ѝ литературни наклонности на интелектуалка, за сметка на външността и богатството ѝ, тя решава да си вземе почивка от брачния пазар. Но никога не е очаквала, че по време на продължителен престой в провинцията, ще срещне лорд Джон Блекууд — ранен герой от войната, който я вълнува както никой друг мъж досега.

Лорд Джон Блекууд е изживял най-ужасните кошмари на войната... но нищо до този момент не е било така плашещо за измъченото му сърце, както лейди Арабела. Тя е опияняваща, вбесяваща... и го кара да иска да живее отново. Изведнъж той пише лоша поезия и се катери по дърветата в непрогледно тъмната нощ... само за да може да танцува с нея, когато часовникът удари полунощ. И макар да знае, че никога няма да бъде мъжът, когото тя заслужава, той не може да спре да я желае. Но когато жестоката дневна светлина измести магията на нощта, ще може ли тази изтерзана душа да се научи да обича отново?

На баща ми, който никога не забравя да ми каже колко се гордее с мен. Аз също се гордея с теб!

И на Пол, макар изглежда той да мисли, че историята може да бъде подобрена, ако цялото действие се премести в дъждовна гора.

ГЛАВА ПЪРВА

Оксфордшир

Англия, 1816 година

Ако бяхте ожънали подред всички на тоя свят... — Арабела Блайдън примигна. Това не можеше да е правилно. Нямаше никакви жътвари в „Зимна приказка“. Задържа книгата по-далеч от лицето си. Още по-зле. Дръпна книгата по-близо. Буквите на страницата бавно се фокусираха.

Ако бяхте оженили подред всички на тоя свят... — Бел въздъхна и се облегна назад срещу дънера. Това имаше много повече смисъл. Тя примигна няколко пъти, за да фокусира светлосините си очи върху думите, които лежаха на страницата пред нея.

Те отказаха да се подчинят, но тя не възнамеряваше да чете с лице притиснато към книгата, така че присви очи и продължи с опитите си.

Въздухът се раздвижи леко от хладен вятър и тя погледна нагоре към облачното небе.

Щеше да вали, нямаше съмнение, но ако беше късметлийка, щеше да има още около час преди да паднат първите капки. Това беше и времето, от което се нуждаеше, за да приключи „Зимна приказка“.

И прочитането ѝ щеше да бележи края на нейното Голямо Шекспирово приключение — почти академичното усърдие, което беше изпълвало свободното ѝ време в продължение на шест месеца. Беше започнала с „Всичко е добре, когато свършва добре“^[1] и бе продължила по азбучен ред, като мина през Хамлет, всичките части на „Хенри“, „Ромео и Жулиета“ и множество други пиеси, за които не бе чувала преди. Не беше много сигурна защо го направи, освен простия факт, че обичаше да чете, но сега, когато краят се виждаше, проклета да е, ако остави няколко дъждовни капки да се изпречат на пътя ѝ.

Бел преглътна и се огледа наоколо, сякаш се страхуваше, че някой я е чул да проклина в мислите си. Погледна отново към небето. Лъч слънчева светлина се появи от малка пролука в облаците. Бел прие

това като знак за оптимизъм и издърпа сандвича с пилешко от чантата за пикник. Отхапа изтънчено и отново вдигна книгата си. Думите изглежда упорито не желаеха да се фокусират, както и преди, така че тя повдигна тома по-близо до лицето си, което изкриви по няколко различни начина, докато намери присвиването, което ѝ свърши работа.

— Хайде, Арабела — измърмори тя. — Ако успееш да издържиш тази крайно неудобна поза за още четиридесет и пет минути, не би трябвало да имаш проблем с остатъка от книгата си.

— Разбира се, за лицевите ви мускули, вероятно ще бъде доста болезнено — чу се провлачен глас иззад нея.

Бел изгърва книгата си и завъртя глава. На няколко метра встрани стоеше джентълмен във всекидневно и все пак елегантно облекло. Косата му беше наситено шоколадово кестенява, а очите бяха в абсолютно същият нюанс на кафявото. Той гледаше надолу към нея и усамотения ѝ пикник с развеселено изражение, а ленивата му поза показваше, че я беше наблюдавал от известно време. Бел се взираше в него, неспособна да измисли какво да каже, но се надяваше, че надменният ѝ поглед ще го постави на мястото му.

Изглежда не свърши работа. Всъщност, той изглеждаше дори още по-развеселен от нея.

— Имате нужда от очила — каза просто той.

— *A vue* сте навлезли в чужда територия — отвърна тя.

— Така ли? По-скоро си мисля, че вие сте нарушили границата.

— Съвсем сигурна съм, че не съм. Тази земя принадлежи на херцог Ашбърн. Братовчед ми — подчертано добави тя.

Непознатият посочи на запад.

— *Тази* земя принадлежи на херцог Ашбърн. Границата е билото, ето там. А оттук следва, че вие сте навлезли в чужда земя.

Бел присви очи и избута кичур от къдравата си руса коса зад ухото.

— Сигурен ли сте?

— Абсолютно. Осъзнавам, че владенията на Ашбърн са обширни, но не са безкрайни.

Тя се размести неудобно.

— О! Добре, в такъв случай съжалявам, че ви притесних — каза тя високомерно. — Само ще потърся коня си и си тръгвам.

— Не бъдете глупава — каза бързо той. — Надявам се, че не съм толкова зъл, че да не позволя на една дама да почете под дърветата ми. Непременно стойте толкова дълго, колкото искате.

Бел обмисляше да си тръгне, но удобството спечели пред гордостта.

— Благодаря. Тук съм от няколко часа и доста добре съм се настанила.

— Виждам. — Той се усмихна, но това беше лека усмивка и Бел доби впечатление, че не е мъж, който се усмихва често.

— Може би — каза той, — след като ще прекарате остатъка от деня в имота ми, бихте се представили.

Бел се поколеба, неспособна да разбере дали той е снизходителен или учтив.

— Простете. Аз съм лейди Арабела Блайдън.

— Удоволствие е да се запознаем, милейди. А аз съм Джон, лорд Блекууд.

— Как сте?

— Много добре, но вие все още сте нуждаете от очила.

Бел почувства как гърбът ѝ се втвърди. През последния месец Ема и Алекс я убеждаваха да прегледа очите си, но те все пак бяха от семейството. Този Джон Блекууд беше напълно непознат и със сигурност нямаше право да ѝ говори така.

— Можете да бъдете сигурен, че ще взема съвета ви под внимание — измърмори тя, доста неучтиво.

Джон наклони глава и на устните му се появи иронична усмивка.

— Какво четете?

— „Зимна приказка“. — Бел се облегна и зачака обичайните снизходителни коментари относно жените и четенето.

— Отлична пиеса, но по мое мнение, не е най-добрата на Шекспир — изкоментира Джон. — Аз съм пристрастен към „Кориолан“. Не е много добре известна, но доста я харесвам. Може да я прочетете някой път.

Бел пропусна да се възхити от това, че е срещнала мъж, който в действителност я насърчава да чете и каза:

— Благодаря за предложението, но вече съм я чела.

— Впечатлен съм — каза Джон. — Чела ли сте „Отело“?

Тя кимна.

— „Бурята“?

— Да.

Джон затърси из ума си, за да си спомни най-малко известната творба на Шекспир.

— А какво ще кажете за „Влюбеният пилигрим“?

— Не ми е от любимите, но минах през него. — Бел се опита, но не успя да спре усмивката, която плъзна по лицето ѝ.

Той се подсмихна.

— Моите комплименти, лейди Арабела. Не мисля, че дори съм *виждал* копие на „Влюбеният пилигрим“.

Бел се ухили, приемайки комплимента благосклонно и предишната ѝ враждебност към мъжа се стопи.

— Защо не ми правите компания за няколко минути? — попита го тя, като махна към празното място на одеялото, разстлано под нея. — По-голямата част от храната, която донесох, все още стои и ще бъде щастлива да я споделя с вас.

За момент ѝ се стори, че той ще приеме. Отвори уста, за да каже нещо, но след което издаде неясен звук и я затвори.

Когато най-накрая проговори, гласът му беше много остър и официален и всичко, което каза, беше:

— Не, благодаря ви. — Той направи няколко стъпки встрани от нея и обърна глава, така че да може да гледа към полята.

Бел повдигна глава и тъкмо щеше да каже още нещо, когато забеляза с изненада, че той накуцва. Тя се зачуди дали е бил ранен във войната на полуострова. Интригуващ мъж беше този Джон. Нямаше да има нищо против да прекара час или повече в неговата компания. И трябваше да признае, че той бе наистина много привлекателен, със силни, равномерни черти и тяло, което беше жилаво и силно, въпреки ранения му крак. Кафявите му като кадифе очи показваха очевидна интелигентност, но също така изглеждаха забулени от болка и скептицизъм. Бел започна наистина да го намира за много мистериозен.

— Сигурен ли сте? — попита тя.

— Сигурен за какво? — Той не се обърна.

Тя настръхна от неговата грубост.

— За това, че не искате да ми правите компания за обяд.

— Съвсем.

Това *определено* привлече вниманието ѝ. Никой преди не ѝ беше казал, че е „съвсем“ сигурен, че може да се справи без компанията ѝ.

Бел седеше неудобно върху одеялото си, а копието на „Зимна приказка“ лежеше отпуснато в скута ѝ. Изглежда нямаше нещо, което можеше да му каже така, както беше наполовина обърнат с гръб към нея. А щеше да бъде неучтиво да започне да чете отново.

Джон рязко се обърна и прочисти гърлото си.

— Беше наистина много лошо от ваша страна да ми кажете, че имам нужда от очила — внезапно заяви тя, най-вече за да каже нещо, преди той да успее.

— Извинявам се. Никога не съм бил добър в учтивите разговори.

— Може би трябва да разговаряте повече — отвърна тя.

— Ако използвахте друг тон на гласа, милейди, някой би заподозрял, че флиртувате с мен.

Тя затвори шумно „Зимна приказка“ и стана.

— Мога да видя, че не лъжете. Вие не сте ужасен само в учтивите разговори. На вас ви липсва всякакво благоприличие.

Той сви рамене.

— Едно от многото ми качества.

Устата ѝ се отвори от изненада.

— Виждам, че не сте съгласна с моето особено чувство за хумор.

— Трудно ми е да си представя, че повечето хора са.

Настъпи пауза и тогава в очите му се появи странна, тъжна светлина.

Изчезна също толкова бързо, а тонът му стана по-остър, когато каза:

— Не идвайте отново сама по тези места.

Бел напъха принадлежностите в чантата си.

— Не се притеснявайте. Няма да навлизам в имота ви отново.

— Не казах, че не може да идвате в собствеността ми. Просто не го правете сама.

Тя не знаеше как да отговори на това, така че каза само:

— Отивам си у дома.

Той погледна към небето.

— Да. Вероятно трябва. Скоро ще завали. Аз самият трябва да вървя около две мили до вкъщи. Със сигурност ще се намокря.

Тя погледна наоколо.

— Не взехте ли кон?

— Понякога, милейди, е по-добре да използвате краката си. — Той направи лек поклон с глава. — Беше удоволствие.

— За вас, може би — промърмори Бел под носа си.

Тя се загледа в него, докато той се отдалечаваше. Накуцването му беше доста явно, но се движеше много по-бързо, отколкото тя си мислеше, че е възможно. Задържа погледа си прикован върху него, докато той не изчезна от хоризонта. Когато се качваше на кобилата си, обаче, през главата ѝ мина една интересна мисъл.

Той куцаше. Що за човек бе, щом предпочиташе да ходи пеша?

Джон Блекууд слушаше конския тропот от кобилата на лейди Арабела, когато тя препусна в лек галоп. Той въздъхна. Беше се държал като магаре.

Отново въздъхна, този път по-високо, със съжаление, полуненавист и чисто и просто раздражение. Проклятие. Никога повече нямаше да знае какво да каже на жените.

Бел се отправи към Уестънбърт, домът на роднините ѝ. Нейната братовчедка от Америка се беше омъжила за херцог Ашбърн преди няколко месеца. Младоженците предпочитаха усамотението на провинциалния живот пред Лондон и прекарваха в Уестънбърт почти цялото време след сватбата. Разбира се, сезонът беше приключил, така че във всеки случай нямаше никого в Лондон.

И все пак Бел имаше чувството, че Ема и съпругът ѝ вероятно щяха да избягват социалната сцена на Лондон, дори след като започне новият сезон.

Бел въздъхна. Тя без съмнение щеше да се върне в Лондон за следващия сезон. Обратно към сватбения пазар, в търсене на съпруг. Беше ѝ дошло до гуша от целия този процес. Беше минала вече през два сезона и бе натрупала над дузина предложения, но беше отхвърлила всяко от тях. Някои от мъжете бяха напълно неподходящи, но повечето от тях бяха от поносимия тип, от добри семейства и доста привлекателни. Просто не можеше да се реши да приеме мъж, за когото не я беше грижа достатъчно.

И сега, когато беше видяла колко щастлива е братовчедка ѝ, знаеше, че ще е много трудно да се задоволи с нещо по-малко от най-пламенните си и необуздани мечти.

Бел пришпори коня си в лек галоп, когато дъждът започна да се усилва. Беше почти три часът и тя знаеше, че Ема ще е приготвила чай за нея, когато се върне. Беше при Ема и съпруга ѝ Алекс от три седмици. Няколко месеца след сватбата на Ема, родителите на Бел бяха решили да отидат на ваканция до Италия. Нед, техният син и неин брат, се беше върнал обратно в Оксфорд за последната си година, така че не се нуждаеше от наблюдение, а Ема беше благополучно омъжена. Беше останала само Бел и след като Ема сега беше омъжена дама, тя бе подходяща придружителка, така че Бел беше отседнала при братовчедка си.

Бел не можеше да си представи по-приятно уреждане на нещата. Ема беше най-добрата ѝ приятелка и след всичките пакости, които бяха вършили заедно, беше доста забавно да я има за придружителка.

Бел въздъхна облекчено, когато изкачи хълма и Уестънбърт се появи на хоризонта. Масивната сграда беше наистина много изящна, с високи, тесни колони от прозорци, обхождащи фасадата. Бел вече беше започнала да мисли за нея като за дом.

Тя влезе в конюшната, отведе кобилата си до коняря и се затича лудо към къщата, смеейки се на опита си да избяга от дъждовните капки, които бяха започнали да падат още по-бързо. Тя се препъна на предното стълбище, но преди да успее да хване дръжката на тежката врата, икономът я отвори със замах.

— Благодаря, Норууд — каза тя. — Сигурно си ме видял да идвам.

Норууд кимна.

— Норууд, Бел върна ли се вече? — прелетя женски глас във въздуха и Бел чу стъпките на братовчедка си да тропат по пода на коридора, който водеше към фойето. — Започна да става доста мокро навън. — Ема се появи зад ъгъла на коридора. — О, чудесно! Върнала си се.

— Малко мокра, но поне дрехите не са повредени — каза Бел весело.

— Казах ти, че ще започне да вали.

— Чувстваш се отговорна за мен, сега, след като си стара омъжена матрона?

Ема направи гримаса, която недвусмислено ѝ показва какво точно мисли за това.

— Изглеждаш като удавен плъх — каза искрено тя.

Бел направи същата недоволна физиономия.

— Ще сменя дрехите си и ще сляза за чая след малко.

— В кабинета на Алекс — осведоми я Ема. — Днес той ще се присъедини към нас.

— О, добре. Слизам след малко.

Бел се отправи нагоре по стълбите и през лабиринта от коридори, който водеше към стаята ѝ. Бързо свали прогизналия си костюм за езда, преоблече се в мека синя рокля и се отправи към долния етаж. Вратата на кабинета на Алекс беше затворена и тя чу кикотене, така че съобразително почука, преди да влезе. За момент се възцари мълчание и после Ема извика:

— Влез!

Бел се усмихна на себе си. С всяка изминала минута научваше все повече неща относно тази брачна любов. Каква компаньонка се бе оказала Ема. Тя и Алекс не можеха да държат ръцете си далеч един от друг, когато си мислеха, че никой не гледа. Усмивката на Бел стана по-широка. Не беше много сигурна относно процеса по правене на бебета, но имаше чувството, че цялото това докосване има нещо общо с факта, че Ема е вече бременна. Бел бутна вратата, за да я отвори и влезе в много големия, подреден по мъжки кабинет на Алекс.

— Добър ден, Алекс — каза тя. — Как мина денят ти?

— По-сух от твоя, както разбрах — каза той, докато наливаше малко мляко в чаената си чаша, пренебрегвайки чая напълно. — От къдриците ти все още капе вода.

Бел погледна към раменете си. Платът на роклята се бе намокрил от косата ѝ. Тя сви рамене.

— О, ами, няма какво да направя по въпроса, предполагам. — Тя седна на канапето и си сипа чай. — А как мина твоят ден, Ема?

— Напълно спокойно. Занимавах се с различни книжа и отчети за някои от земите ни в Уелс. Изглежда там може да има някакъв проблем. Мисля да отида, за да разузная.

— Няма да отидеш — изръмжа Алекс.

— О, няма? — възрази Ема.

— Няма да ходиш никъде в продължение на още шест месеца — добави той, като погледна любящо към червенокосата си съпруга с виолетови очи. — И вероятно за още шест месеца след това.

— Ако си мислиш, че ще остана на легло, докато се появи бебето, си се побъркал.

— А *ти* трябва да се научиш кой се разпорежда тук.

— Добре тогава, ти...

— Спрете, спрете — засмя се Бел. — Достатъчно. — Тя тръсна глава. Едва ли във вселената можеха да се намерят други двама поупорити хора от тях.

Бяха идеални един за друг.

— Защо да не ви разкажа как мина *моят* ден?

Ема и Алекс обърнаха лица към нея в очакване.

Бел отпи още една глътка чай, за да се стопли.

— Срегнах твърде странен мъж, всъщност.

— О, наистина? — Ема се наведе напред.

Алекс се облегна назад, а очите му проблясваха отегчено.

— Да. Той живее наблизко. Мисля, че земите му граничат с вашите. Името му е лорд Джон Блекууд. Познавате ли го?

Алекс се изстреля като пружинка.

— Да не би да каза Джон Блекууд?

— Мисля, че беше Джон, лорд Блекууд. Защо, познаваш ли го? Джон Блекууд вероятно е често срещано име.

— Кестенява коса?

Бел кимна.

— Кафяви очи?

Бел отново кимна.

— С моята височина, средно сложен?

— Предполагам. Не е толкова широк в раменете като теб, но мисля, че е почти същата височина.

— Той *накуцва* ли?

— Да! — извика Бел.

— Джон Блекууд. Проклет да съм. — Алекс поклати глава невярващо. — И сега е пер. Трябва да е удостоен с титла за военни заслуги.

— Да не се е бил във войната с теб? — попита Ема.

Когато Алекс най-накрая отговори, зелените му очи бяха далечни.

— Да — каза меко той. — Той командваше собствена рота, но се виждахме доста често. Винаги съм се чудил какво стана с него. Не знам защо не се опитах да го потърся. Предполагам, че ме е било страх да не открия, че е мъртъв.

Това със сигурност прикова вниманието на Бел.

— Какво имаш предвид?

— Беше странно — каза бавно Алекс. — Той беше превъзходен войник. Няма друг, на когото можеш да разчиташ повече. Беше напълно самоотвержен. Постоянно се излагаше на опасност, за да спаси другите.

— Защо това да е странно? — попита Ема. — Той звучи като много благороден мъж.

Алекс обърна глава към двете дами, изражението му незабавно се проясни.

— Странното беше, че за мъж, който изглежда нехаеше за собственото си благополучие, се държа много необичайно, когато го раниха.

— Какво се случи? — нетърпеливо попита Бел.

— Хирургът заяви, че трябва да отреже крака му. И трябва да отбележа, че той реагира доста грубо на това. Джон все още беше в съзнание по онова време, а лекарят дори не си направи труда да му го каже лично. Той само се обърна към асистента си и каза: „Донеси ми триона“.

Бел потръпна, образът на лошото отношение към Джон Блекууд беше изненадващо болезнен.

— Той полудя — продължи Алекс. — Никога не бях виждал нещо подобно. Сграбчи хирурга за ризата и го дръпна надолу, докато не застанаха нос в нос. А съдейки по загубата на кръв, хватката му беше изненадващо силна. Аз щях да се намеся, но когато чух тона на гласа му, се отдръпнах.

— Какво каза той? — попита Бел, застанала на ръба на канапето.

— Никога няма да го забравя. Той каза: „Ако ми отрежеш крака, господ ми е свидетел, ще те намеря и ще отрежа твоите“. Докторът отстъпи. Каза, че ще го остави да умре, след като така иска.

— Но той не е умрял — каза Бел.

— Не, не е. Но съм сигурен, че това е бил краят на дните му в армията. Което вероятно е било за добро. Той беше великолепен войник, но винаги съм оставал с впечатлението, че се отвращава от насилието.

— Колко странно — измърмори Ема.

— Да, ами, той беше интересен мъж. Доста го харесвах. Има чудесно чувство за хумор, когато реши да го покаже. Но е по-скоро мълчалив. А има и най-стриктното чувство за чест, което някога съм виждал.

— Наистина, Алекс — подразни го Ема. — Никой не може да е по-почтен от теб.

— Ах, моята очарователна, предана съпруга. — Алекс се наведе напред и положи целувка върху челото на Ема.

Бел се облегна назад. Искеше да чуе още за Джон Блекууд, но изглежда нямаше учтив начин да попита Алекс за повече неща относно него. Беше доста дразнещо да го признае, но не можеше да отрече, че невероятно много се интересуваше от необикновения мъж.

Бел винаги бе много практична, много прагматична и единственото нещо, което отказваше да прави, беше да мами себе си.

Джон Блекууд я беше заинтригувал този следобед, а сега, след като знаеше малко от историята му, тя беше очарована. Всеки малък детайл за него от извивката на веждата му до начина, по който вятърът рошеше чупливата му коса, внезапно придоби ново значение.

И неговото настояване да върви пешком, вече имаше много по-голям смисъл. След като се е борил толкова яростно да запази крака си, беше напълно естествено да иска да го използва. Беше й направил впечатление на мъж с принципи. Мъж, на когото можеш да се довериш и да разчиташ. Мъж, чийто страсти са заровени на дълбоко.

Бел беше толкова изненадана от насоката на мислите си, че в действителност рязко вдигна глава нагоре. Ема забеляза движението ѝ и любопитства:

— Добре ли си, Бел?

— Какво? О, просто имам главоболие. Всъщност по-скоро пристъп. Вече изчезна.

— Оу!

— Вероятно от постоянното ми четене — продължи Бел, макар Ема да изглеждаше напълно склонна да остави темата.

— Тези дни трябва много да се старая, за да фокусирам погледа си. Мисля, че може би трябва да си прегледам очите.

Дори Ема да изглеждаше изненадана от внезапното признание на братовчедка си, че зрението ѝ не е толкова добро, колкото трябва да бъде, не спомена нищо за това.

— Отлично. Има много добър лекар в селото. Ще видим какво може да направи той.

Бел се усмихна и повдигна чая си. Беше изстинал. И тогава Ема каза нещо удивително:

— Знаеш какво сме длъжни да направим — каза херцогинята на съпруга си. — Трябва да поканим този Джон Блейк...

— Джон Блекууд — прекъсна я бързо Бел.

— Прощавайте, този Джон Блекууд на вечеря. След като Бел е тук ще сме по равно и няма да се налага да издирваме дама за него.

Алекс остави чашата си.

— Отлична идея, любов моя. Мисля, че с голямо желание бих искал да подновя приятелството си с него.

— Тогава е решено — отговори Ема делово. — Да му изпратя ли бележка или предпочиташ ти самият лично да отидеш да го посетиш?

— Мисля, че ще отида. Имам силно желание да го видя отново, освен това, ще е грубо от моя страна, като се има предвид факта, че ми спаси живота.

Ема пребледня.

— Какво?

Единият ъгъл на устата на Алекс се повдигна нагоре в смутена усмивка.

— Само веднъж, любов моя, и няма смисъл да се разстройваш за това сега.

Погледът, който си размени двойката в този момент, бе толкова нежен, че за Бел беше почти болезнено да ги наблюдава. Като се извини тихо, тя се промъкна през вратата на кабинета и се отправи по стълбите към стаята си, където я очакваха последните страници на „Зимната приказка“.

Джон Блекууд беше спасил живота на Алекс? Едва можеше да проумее това. Изглежда имаше нещо много повече в новия им съсед от неговата, до известна степен, груба външност.

Джон Блекууд имаше тайни. Бел беше сигурна в това. Би се обзаложила, че неговата житейска история може да засрами Шекспир. Трябваше да направи само едно малко разследване. Това пътуване до провинцията можеше да се окаже по-вълнуващо, отколкото бе очаквала.

Разбира се, тя нямаше да е способна да разкрие никоя от тайните му, докато не се сприятелеше с него. А той бе достатъчно ясен, че не е като нея.

Това беше страшно изнервящо.

[1] Заглавието на английски е „All’s Well that Ends Well“, първо по азбучен ред. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

На следващата сутрин Бел се събуди при твърде неприятният звук от повръщането на Ема. Тя се преобърна в леглото си и отвори очи, за да види братовчедка си, наведена над нощното гърне. Бел направи гримаса и измърмори:

— Какъв прекрасен начин да започне деня.

— И на теб добро утро — сопна се Ема, изправи се и се отправи към каната с вода, която беше оставена на близката маса. Наля си в чаша и отпи глътка.

Бел седна и проследи с поглед как братовчедка ѝ си правеше гаргара с водата.

— Допускам, че би могла да правиш тези неща и в собствената си стая — каза накрая тя.

Ема я стрелна с ядосан поглед, докато правеше гаргарата.

— Сутрешното прилошаване е нормално, нали знаеш — продължи Бел със сух тон. — Не мисля, че Алекс ще се смути, ако си неразположена в твоята *собствена* стая.

Изражението на Ема стана определено раздразнително, когато изплю водата в нощното гърне.

— Не съм дошла тук, за да избягам от съпруга си. Повярвай ми, той ме е виждал неразположена прекалено много пъти през последните седмици. — Тя въздъхна. — Мисля, че повърнах върху крака му онзи ден.

Бузите на Бел се зачервиха от съчувствие към братовчедка ѝ.

— Колко ужасно — измърмори тя.

— Знам, но всъщност дойдох тук да видя дали си будна, и ми прилоша по пътя. — Ема позеленя малко и внезапно седна.

Бел стана бързо и издърпа халата.

— Искаш ли да ти донеса нещо?

Братовчедка ѝ поклати глава и пое дълбоко въздух, като смело се опитваше да задържи съдържанието на стомаха си.

— Не ми даваш много добър пример, за да очаквам брака с нетърпение — остроумно отбеляза Бел.

Ема се усмихна слабо.

— В по-голямата си част е по-добре от това.

— Силно се надявам.

— Мислех, че мога да задържа чая и малкото бисквити, които изядох на закуска — каза Ема с въздишка. — Но сгреших.

— Колко е лесно да се забрави, че чакаш бебе — каза мило Бел, с надеждата да повдигне духа на братовчедка си. — Все още си толкова слаба.

Ема ѝ отправи благодарствена усмивка.

— Много мило от твоя страна да го кажеш. Трябва да отбележа, че това е ново преживяване за мен и е много странно.

— Нервна ли си? Не си ми споделяла нищо.

— Не точно нервна, повече... хмм, не знам точно как да го опиша. Но сестрата на Алекс трябва да роди след три седмици и ние планираме да я посетим следващата седмица. Надявам се да бъде там за раждането. Софи ме увери, че сме добре дошли. Сигурна съм, че няма да се чувствам нервна, веднъж, след като разбере какво ме очаква. — Гласът на Ема беше пропит с повече надежда, отколкото сигурност.

Опитът на Бел с ражданията беше ограничен до това на кутретата, които бе видяла брат ѝ да изражда, когато беше на дванадесет. Но въпреки това, тя изобщо не беше сигурна, че Ема ще се почувства по-спокойна за процеса, след като види как Софи ражда. Бел се усмихна леко на братовчедка си, измърмори нещо неразбираемо, което трябваше да предаде нейното съгласие и след това затвори устата си.

След няколко минути, лицето на Ема се върна към нормалния си цвят и тя въздъхна.

— Ето. Чувствам се много по-добре сега. Удивително е колко бързо отминава гаденето. Това е единственото нещо, което го прави поносимо.

В стаята влезе камериерка, която носеше поднос с горещ шоколад и кифлички. Тя го постави на леглото и дамите се разположиха от двете му страни.

Бел наблюдаваше как Ема колебливо отпи глътка от шоколада си.

— Ема, може ли да те попитам нещо?

— Разбира се.

— И ти ще си откровена в отговора си?

Единият ъгъл на устата на Ема се повдигна.

— Кога изобщо си ме виждала да не съм искрена?

— Не съм ли привлекателна?

Ема успя да грабне салфетката си точно навреме, за да не изпръска чаршафите на Бел с шоколада си.

— Моля?

— Не мисля, че съм непривлекателна. Имам предвид, че повечето хора ме харесват.

— Да — каза бавно Ема. — Повечето те харесват. Всички го правят. Не мисля, че някога съм срещала някой, който да не те харесва.

— Правилно — съгласи се Бел. — Вероятно има няколко, които не ги е грижа за моето съществуване по един или друг начин, но мисля, че е наистина много рядко някой действително да не ме хареса.

— Кой не те харесва, Бел?

— Новият ти съсед. Джон Блекууд.

— О, стига. Ти не си говорила с него за повече от пет минути, нали?

— Да, но...

— Тогава той не може да изпита неприязън към теб толкова бързо.

— Не знам. Струва ми се, че е така.

— Сигурна съм, че грешиш.

Бел поклати глава, лицето ѝ придоби объркано изражение.

— Не мисля така.

— Толкова ли ще е ужасно, ако той не те харесва?

— Просто не ми допада идеята някой да не ме харесва. Прави ли ме това ужасно себична?

— Не, но...

— Обикновено се смятам за мил човек.

— Да, ти си, но...

Бел изправи рамене.

— Това е неприемливо.

Ема потисна смеха си.

— Какво планираш да правиш?

— Предполагам, че трябва да го накарам да ме хареса.

— Бел, да не би да си заинтересована от този мъж?

— Не, разбира се, че не — отговори доста бързо Бел. — Просто не разбирам защо той ме намира за толкова противна.

Ема поклати глава, неспособна да повярва в този странен обрат на разговора.

— Добре, ще можеш да му приложиш хитрините си скоро. С всички мъже в Лондон, които са влюбени в теб, без ни най-малка провокация от твоя страна, не мога да си представя да не успееш да накараш Блекууд да започне да те харесва.

— Хмм — измърмори Бел и вдигна поглед. — Кога каза, че той ще идва на вечеря?

Лорд Блекууд може и да не беше роден лорд, но произхождаше от аристократично, макар и разорено, семейство. Но Джон имаше нещастieto да е последният от седем деца, позиция, която почти гарантираше, че благоприятните неща в живота няма да го сполетят. Неговите родители, седмият граф и графиня Уестброут, със сигурност не бяха имали намерение да пренебрегват най-малкото си дете, но все пак имаше още пет преди него.

Деймиън беше най-големият и като наследник, той беше гледан и му беше давано всяко предимство, което родителите му можеха да си позволят. Година по-малък беше Себастиан и след като беше толкова близо до годините на Деймиън, той можеше да сподели повечето привилегии, които идваха от това да си наследник на графство. Графът и графинята бяха много прагматични и като се имаше предвид детската смъртност, те чувстваха, че Себастиан има много добър шанс да стане осмият граф на Уестброут. Скоро след това се бяха появили в бърза последователност Джулиана, Кристина и Ариана, а след като беше очевидно още в тази ранна възраст, че и трите ще бъдат красавици, им се отделяше много внимание.

Изгодни женитби можеха да напълнят семейната хазна.

Няколко години по-късно се родило мъртво момче. Никой не бил особено щастлив относно тази загуба, но все пак никой не скърбил прекалено дълго. Пет привлекателни и разумни деца изглеждали като изобилно богатство и ако трябваше да се каже истината, друго бебе

щеше да бъде просто още едно гърло за хранене. Семейство Блекууд може и да живееше във величествена стара къща, но бе истинско изпитание да се плащат сметките всеки месец. А на графът със сигурност никога не би му хрумнало да опита да *припечели* нещо за издръжка.

Тогава се случила трагедията, графът загинал, когато каретата му се преобърнала в една буря. На крехката възраст от десет години, Деймиън се беше озовал с титла. Семейството почти нямало време да скърби, когато за всеобща изненада лейди Уестброут разкрила, че отново очаква дете. И през пролетта на 1787 година тя родила последното си бебе. Усилието било изтощително и тя никога не успяла напълно да възстанови силите си. И така, уморена и раздразнителна, без да се споменава немалкото ѝ притеснение относно семейните финанси, тя хвърлила един поглед на седмото си дете, въздъхнала и рекла:

— Предполагам, ще го кръстим просто Джон. Прекалено съм изморена, за да измисля нещо по-добро.

И след това доста злокобно появяване в света, Джон (поради липсата на по-добра дума) беше забравен.

Семейството му проявяваше малко търпение към него. Той прекарваше много повече време в компанията на домашния възпитател, отколкото с роднините си. Бе изпратен в Итън и Оксфорд, не поради някакъв голям интерес към образованието му, а по-скоро защото това правеха добрите семейства за техните синове, дори и за най-малките, които не бяха от значение за фамилното родословие.

През 1808 година, когато Джон беше последна година в Оксфорд, се появи удобен случай. Англия се бе намерила въввлечена в политически и военни дела на Иберийския полуостров, и мъже от всякакъв произход се втурваха да се присъединят към армията. Джон видя войската като област, където мъж може да направи нещо от себе си и той представи идеята на брат си. Деймиън се съгласи, като видя в това начин благородно да се отърве от брат си и купи офицерски чин за Джон.

Службата във войската беше лесна. Той бе отличен ездач и доста сръчен с мечове и огнестрелни оръжия. Беше поел няколко риска, които знаеше, че може да избегне, но наред ужаса на войната, беше започнало да става очевидно, че няма начин той да успее да преживее

клането. И ако по някакво чудо на съдбата, той успееше да мине през конфликта с непокътнато тяло, знаеше, че душата му нямаше да има толкова късмет.

Бяха минали четири години, а Джон все още успяваше да изненада себе си, като се разминаваше със смъртта. И тогава получи куршум в коляното си и се намери на кораб, плаващ обратно към Англия. Свежата, зелена, мирна Англия. По някакъв начин не му изглеждаше реално. Времето минаваше бързо докато кракът му се излекува, но ако трябваше да бъде честен, не си спомняше много от възстановяването си. Прекарваше голяма част от времето пиян, неспособен да се справи с мисълта, че е сакат.

Тогава, за негова изненада, получи титлата барон, най-вече заради своята храброст, иронично след всичките тези години, през които семейството му напомняше, че не е титулуван джентълмен. Това беше повратен момент за него и той осъзна, че има нещо, което да остави на бъдещото поколение. С нова цел, той реши да въведе ред в живота си.

Четири години по-късно той все още накуцваше, но поне го правеше на собствена земя. Краят на войната за него беше дошъл малко по-рано отколкото очакваше, той бе продал офицерския си чин и бе започнал да инвестира. Изборите, които направи, се оказаха неочаквано доходоносни и само след пет години, беше спестил достатъчно пари да си купи малко провинциално имение.

В деня преди да се натъкне на лейди Арабела Блайдън, тъкмо се беше накарал да обходи границите на имота си. Беше мислил за случайната си среща с нея няколко пъти. Вероятно трябваше да отиде до Уестънбърт и да ѝ се извини за грубото си държание. Господ знаеше, че тя няма да дойде в Блечфорд Манър след начина, по който се беше отнесъл с нея.

Джон потрепери. Той определено трябваше да измисли ново име за мястото.

Беше хубава къща. Удобна. Приятна, но не величествена и лесно се обслужваше от малък персонал, което си беше късмет, тъй като не можеше да си позволи да наеме флотилия от слуги.

И така, това беше той. Имаше дом — такъв, който беше само негов, не някое място, което да знае, че никога няма да притежава при съществуването на пет по-големи братя и сестри. Имаше добър доход

— малко поизчерпан, сега, когато беше купил къщата, но той беше достатъчно убеден в своите финансови способности след по-ранните си успехи.

Джон провери джобния си часовник. Беше два и половина следобед, добро време да огледа някои от обработваемите земи на запад. Искаше да направи, Блечфорд Манър (трябваше скоро да го преименува) възможно най-доходен. Бърз поглед през прозореца му подсказа, че няма да се повтори проливният дъжд от предишния ден и като изостави размишленията си, се отправи нагоре по стълбите, за да вземе шапката си.

Не се беше отдалечил много, когато Бъкстън, възрастният иконом, който получи с къщата, го спря.

— Имате посетител, милорд — произнесе монотонно той.

Изненадан, Джон се спря.

— Кой е, Бъкстън?

— Херцог Ашбърн, милорд. Позволих си волността да му покажа синия салон.

Джон се усмихна.

— Ашбърн е тук. Великолепно. — Не беше осъзнал, че старият му военен другар живее толкова близо, когато беше купил Блечфорд Манър, но това беше допълнително възнаграждение. — По дяволите, Бъкстън — изпъшка той. — Кой салон е синият?

— Втората врата от ваше ляво, милорд.

Джон се отправи по коридора и отвори вратата. Точно, както си мислеше, в стаята нямаше нито една синя мебел. Алекс стоеше до прозореца и гледаше навън към полята, които граничеха с неговия собствен имот.

— Опитваш се да решиш как да ме убедиш, че ябълковата градина е от твоята страна на границата ли? — пошегува се Джон.

Алекс се обърна.

— Блекууд. Дяволски се радвам да те видя. А ябълковата градина е от моята страна на границата.

Джон повдигна вежди.

— Може би аз се опитвах да измисля как да те отърва от нея.

Алекс се усмихна.

— Как си? И защо не се отби да се обадиш? Дори не знаех, че си купил мястото, докато Бел не ми каза вчера следобед.

Значи я наричаха Бел. Отиваше ѝ. И беше говорила за него. Джон се почувства абсурдно доволен от това, макар да се съмняваше, че е казала нещо мило за него.

— Изглежда забравяш, че не се предполага някой да се *отбие* при херцог, освен, ако той не го направи първи.

— Наистина, Блекууд, бих си помислил, че на този етап сме над баналностите на етикета. Всеки мъж, който ми е спасил живота, е добре дошъл да ме посети по всяко време, когато пожелае.

Джон се зачерви леко, спомняйки си времето, когато застреля мъжа, който се канеше да забие нож в гърба на Алекс.

— Всеки би направил същото — тихо каза той.

Едното ъгълче на устата на Алекс се повдигна, *когато* си спомни мъжа, който беше намушкал Джон, докато той се прицелваше. Джон беше получил рана от нож в ръката заради смелостта си.

— Не — каза най-накрая Алекс. — Не мисля, че всеки би направил същото. — Той се изпъна. — Но стига приказки за войната. Аз самият предпочитам да не мисля за това. Как върви при теб?

Джон посочи стола и Алекс седна.

— Предполагам като при всички останали. Искаш ли питие?

Алекс кимна и Джон му донесе чаша с уиски.

— Очевидно не е точно така, *лорд* Блекууд.

— О, това! Направиха ме барон. Барон Блекууд. — Джон се ухили весело на Алекс. — Звучи добре, не мислиш ли?

— Много добре.

— А как се промени твоят живот през последните четири години?

— Предполагам, че не се е променил много, с изключение на последните шест месеца.

— Нима?

— Ожених се — каза Алекс със смутена усмивка.

— Наистина ли? — Джон повдигна чашата си в мълчалив тост.

— Името ѝ е Ема. Братовчедка е на Бел.

Джон се зачуди дали жената на Алекс изглежда като братовчедка си. Ако беше така, можеше лесно да разбере как беше привлякла вниманието на херцога.

— Да предположа ли, че тя също е изчела всички творби на Шекспир?

Алекс се засмя кратко.

— Всъщност тя започна, но напоследък я държа заета.

Джон повдигна вежди при двусмисленото значение на този коментар.

Алекс незабавно улови изражението му.

— Дадох ѝ да управлява имотите ми. Всъщност има добър усет за цифри. Може да събира и изважда много по-бързо от мен.

— Виждам, че интелигентността е семейна черта.

Алекс се почуди как Джон е научил толкова много за Бел за толкова малко време, но не каза нищо.

— Да, ами това може би е единственото общо нещо, което имат двете, освен, разбира се, тяхната необикновена способност да получават точно каквото искат, без дори да осъзнаеш как е станало.

— О?

— Ема е доста твърдоглава — каза Алекс с въздишка. Но това беше спокойна, щастлива въздишка.

— А братовчедка ѝ не е ли? — попита Джон. — Направи ми впечатление, че е доста труден характер.

— Не, не, Бел има много силна воля, не ме разбирай грешно. Но не точно като тази на Ема. Жена ми е такъв инат, че често се впуска в ситуации без в началото изобщо да помисли за това. Бел не е такава. Тя е много практична. Много прагматична. Притежава онова ненаситно любопитство. Дяволски трудно е да запазиш тайна около нея, но трябва да кажа, че доста я харесвам. След като видях ужасното положение на някои мои приятели, считам, че съм доста щастлив с роднините на жена ми.

Алекс осъзна, че говори много по-открито от колко нормално би говорил с приятел, който не е виждал от години, но предположи, че има нещо във войната, което изковава неразрушима връзка между мъжете и това вероятно беше причината да говори с Джон, сякаш не са минали четири години от последната им среща.

Или може би защото Джон беше толкова добър слушател. Алекс си спомни, че той винаги е бил такъв.

— Но достатъчно за моето ново семейство — внезапно каза той. — Ще ги видиш достатъчно скоро. Как си? Успя да избегнеш въпросите ми много ловко.

Джон се подсмихна.

— Същият както винаги, предполагам, с изключение на това, че сега имам титла.

— И дом.

— И дом. Купих това място, като инвестирах и реинвестирах парите от офицерския ми чин.

Алекс изсвири леко.

— Явно имаш златни ръце във финансово отношение. Трябва да си поговорим за това някой ден. Вероятно мога да науча едно-две неща от теб.

— Всъщност, тайната на финансовия успех не е толкова сложна.

— Наистина? Моля те, кажи каква е?

— Здравият разум.

Алекс се засмя.

— Нещо, което се боя, че ми липсва през последните няколко месеца, но се страхувам, че това прави любовта с мъжа. Слушай, защо скоро не дойдеш на вечеря? Казах на жена ми за теб и тя има голямо желание да се срещнете. И разбира се вече познаваш Бел.

— Ще ми бъде приятно — каза Джон. И в рядка проява на чувства, добави: — Мисля, че ще е много хубаво да имам някакви приятели в околността. Благодаря, че се отби.

Алекс погледна внимателно стария си приятел и за миг видя точно колко самотен беше наистина Джон. Но секунда по-късно, баронът прикри погледа си и изражението му придоби обичайната си неразгадаемост.

— Много добре тогава — любезно каза Алекс. — Какво ще кажеш за след два дни? Тук не спазваме градските часове, така че вероятно ще вечеряме около седем.

Джон кимна с глава.

— Отлично. Ще се видим тогава. — Алекс стана и разтърси ръката на Джон. — Радвам се, че пътищата ни се кръстосаха отново.

— Аз също. — Джон придружи Алекс навън до конюшната, където го чакаше конят му. С приятелско кимване, херцогът яхна животното и потегли.

Джон бавно се върна в къщата, като се усмихваше на себе си, докато гледаше към новия си дом. Когато стигна до вестибюла обаче, Бъкстън му препречи пътя.

— Това пристигна за вас, милорд, докато разговаряхте с Негова светлост. — Той подаде на Джон плик върху сребърен поднос.

Джон повдигна вежди докато разгъваше бележката.

Колко странно. Джон обърна плика в ръката си. Името му не беше написано никъде.

— Бъкстън? — извика го той.

Икономът, който се беше отправил към кухнята, се обърна и се запъти обратно към Джон.

— Когато това пристигна, какво каза пратеникът?

— Само че има послание за господаря на къщата.

— Той спомена ли специално моето име?

— Не, милорд, не мисля. Всъщност този, който го достави, беше дете. Не мисля, че бе на повече от осем или девет години.

Джон погледна още веднъж подозрително хартията и после сви рамене.

— Вероятно е за предишните собственици. — Той я смачка в ръка и я изхвърли настрана. — Аз със сигурност нямам идея за какво е това.

По-късно същата нощ докато вечеряше, Джон мислеше за Бел. Докато държеше чаша с уиски над страниците на „Зимна приказка“, мислеше за нея. Докато се пъхаше в леглото си, отново мислеше за нея.

Тя беше красива. Това беше безспорна истина, но той не смяташе, че тази е причината, поради която беше проникнала в мислите му. Имаше блясък в тези светлосини очи. Блясък на интелигентност и... съчувствие. Тя се беше опитала да се сприятели с него, преди той напълно да отблъсне нейния опит. Тръсна глава, сякаш за да я прогони от мислите си. Знаеше много добре, че не трябва да мисли за жени преди да заспи. Той затвори очи и се помоли за сън без сънища.

Намираще се в Испания. Беше горещ ден, но неговата рота беше в добро разположение на духа; нямаше битки през последната седмица.

Бяха разквартирувани в малък град от почти месец. Местните в по-голямата си част, бяха благодарни, че ги има. Войниците носеха пари, най-вече в таверните, но всеки чувстваше процъфтяването, когато англичаните бяха в града.

Както обикновено, Джон беше пиян. Искеше само да премахне писъците, които звънтяха в ушите му и кръвта, която винаги чувстваше върху ръцете си, без значение колко често ги миеше. Още няколко питиета, прецени той и щеше да изпадне в забвение.

— Блекууд!

Той погледна нагоре и кимна на мъжа, който седна на масата срещу него.

— Спенсър.

Джордж Спенсър вдигна бутилката.

— Имаш ли нещо против?

Джон сви рамене.

Спенсър изсипа част от течността в чашата, която беше донесъл със себе си.

— Имаш ли някаква идея кога ще се измъкнем от този ад?

— Предпочитам този ад, както го наричаш, от по-дълбокия на бойното поле.

Спенсър погледна през стаята към сервитьорката и облиза устни, преди да се обърне към Джон и да каже:

— Никога не бих те взел за страхливец, Блекууд.

Джон отпи още една глътка уиски.

— Не съм страхливец, Спенсър. Просто човек.

— Не сме ли всички такива? — Вниманието на Спенсър все още беше насочено към момичето, което не можеше да е на повече от тринадесет. — Какво мислиш за тази, а?

Джон само сви рамене отново, не се чувстваше особено разговорлив.

Момичето, чието име, както беше научил през изминалите месеци, беше Ана, дойде и постави чиния с храна пред него. Той ѝ благодари на испански. Тя кимна и се усмихна, но преди да успее да се отдалечи, Спенсър я дръпна в скута си.

— Не си ли ти страхотно парче? — провлачено каза той, а ръката му се плъзна и покри едва напъпчилите ѝ гърди.

— Не — каза тя на развален английски. — Аз...

— Остави я намира — каза остро Джон.

— Исусе, Блекууд, тя е само...

— Остави я.

— Понякога си истински задник, знаеш ли това? — Спенсър избута Ана от скута си, но преди това я оципа порочно по задните части.

Джон загреба малко ориз с вилицата и я напъха в устата си, след това сдъвка, преглътна и каза:

— Тя е дете, Спенсър.

Спенсър сви ръка.

— Не и по начина, по който я почувствах.

Джон само поклати глава, не искаше да се занимава с него.

— Просто я остави на мира.

Спенсър стана рязко.

— Трябва да пикая.

Джон го проследи с поглед как се отдалечава и се върна отново към храната си. Не беше хапнал повече от три хапки, преди до масата да се появи майката на Ана.

— Сеньор Блекууд — каза тя, като говореше със смесица от английски и испански, която знаеше, че той разбира. — Този мъж... той докосва моята Ана. Това трябва да спре.

Джон примигна няколко пъти, като се опитваше да прочисти главата си от алкохолната замаяност.

— От дълго време ли я притеснява?

— Цяла седмица, сеньор. Цяла седмица. На нея не ѝ харесва. Изплашена е.

Джон чувства как отвращението разбърква съдържанието на стомаха му.

— Не се притеснявайте, сеньора — увери я той. — Ще се уверя, че той ще я остави намира. Тя ще бъде в безопасност от моята рота.

Жената направи лек поклон с глава.

— Благодаря ви, сеньор Блекууд. Вашите думи ме успокояват. — Тя се върна в кухнята, където Джон предположи, че ще прекара остатъка от вечерта в готвене.

Той се върна към ястието си и изпи до дъно още една чаша уиски с него. Все по-близо и по-близо до забравата. Жадуваше за това

тези дни.

Нещо, което да освободи ума му от смъртта и умирането.

Спенсър се завърна и докато влизаше, бършеше ръцете си в кърпа.

— Все още ли ядеш, Блекууд? — попита той.

— Винаги си имал склонност да съобщаваш очевидното.

Спенсър се намръщи.

— Яж си помията тогава, щом това искаш. Аз отивам да потърся забавление.

Джон повдигна вежда сякаш искаше да каже: „Тук?“.

— Мисля, че това място е узряло за забавления. — Очите на Спенсър заблестяха, докато се отправяше наперено към стълбите и излезе извън полезрение.

Джон въздъхна, доволен, че се е отървал от този мъж, който винаги е бил неприятност в ротата му. Никога не бе харесвал Спенсър, но той беше добър войник, а Англия се нуждаеше от всеки един такъв, до когото можеше да се докопа.

Той приключи с яденето и избута чинията през масата. Храната беше вкусна, но изглежда нищо не можеше да го задоволи вече. Може би още една чаша с уиски.

О, вече беше пиян. Наистина пиян. Предположи, че все още има няколко неща, за които да благодари на бог.

Остави главата си да се отпусне върху масата. Майката на Ана беше доста нервна, нали? Лицето ѝ, бръчките от притеснение и страх, се рееха в ума му. И Ана, бедното дете, едва ли ѝ бе приятно присъствието на тези мъже наоколо. Особено на такива като Спенсър.

Той чу силно тропане от горния етаж. Нищо различно от обичайното.

Спенсър. О, да, този за когото мислеше.

Трън в задника, това беше той. Винаги притесняваше местните, като не се тревожеше за нищо друго, освен за собственото си забавление.

Още едно тропане.

Какво беше казал той — отивал да търси развлечение. Това беше типично за него.

Още един странен звук — този звучеше като женски писък. Джон се огледа наоколо. Никой друг ли не го чуваше?

Изглежда никой не реагираше. Може би защото той беше най-близо до стълбите.

Мисля, че това място е узряло за забавления.

Джон потри очите си. Нещо не беше наред.

Той стана, закрепил се за масата, за да успокои гаденето, което разлюля тялото му. Защо имаше странното чувство, че нещо не е както трябва?

Още едно тропане. Още един писък.

Той тръгна бавно към стълбите. Какво не беше наред? Шумът стана по-висок, докато вървеше по коридора на втория етаж.

И тогава го чу отново. Този път беше по-ясно.

— Неее. — Гласът на Ана.

Джон изтрезня на момента. Той се втурна през вратата, като я остави да виси на едната ѝ панта.

— О, боже, не — извика той. Джон едва виждаше Ана, крехката ѝ фигура беше изцяло под Спенсър, който нахлуваше неумолимо в нея.

Но той можеше да чуе риданията ѝ.

— Неее, неее, моля, неее.

Джон не спря да помисли. Полудял, той издърпа Спенсър от момичето и го запрати срещу стената.

— Какво по дяволите... Блекууд? — Лицето на Спенсър беше станало на петна и червено като члена му.

— Ти, копеле — задъха се Джон и ръката му се отпусна върху пистолета му.

— За бога, та тя е само някаква испанска курва.

— Тя е дете, Спенсър.

— Сега е курва. — Спенсър се обърна да оправи бричовите си.

Ръката на Джон се стегна върху оръжието.

— Това е всичко, което някога ще бъде.

Джон вдигна пистолета си.

— Войниците на Негово величество не изнасилват — каза той и простреля Спенсър в задника.

Спенсър извика и падна долу, а от него се лееше порой от ругатни. Джон незабавно отиде до Ана, сякаш имаше нещо, което

можеше да направи, за да изтрие болката и унижението ѝ.

Лицето ѝ беше празно. Напълно лишено от изражение.

Докато не го видя.

Тя се сви от страх и се отдалечи от Джон уплашено. Той се олюля назад от силата на ужаса ѝ. Не беше... Не беше този, който... Той само искаше да...

Майката на Ана нахлу в стаята.

— Майко божия — извика тя. — Какво... О, Ана. Моята Ана.

Тя изтича към дъщеря си, която сега плачеше неудържимо.

Джон стоеше в средата на стаята, смаян, в шок и все още пиян от уискито.

— Аз не съм... — прошепна той. — Не бях аз.

Имаше толкова много шум. Спенсър викаше и ругаеше от болка. Ана плачеше. Майка ѝ проклинаше бог. Джон изглежда не можеше да помръдне.

Майката на Ана се обърна, лицето ѝ беше пълно с повече омраза, отколкото беше виждал някога в някой човек.

— Ти си го направил — изсъска тя и се изплю в лицето му.

— Не. Не бях аз. Аз не...

— Закле се, че ще я защитиш. — Жената, изглежда се опитваше да се възпре от това, да го нападне. — Все едно си бил ти.

Джон примигна.

— Не.

Все едно си бил ти.

Все едно си бил ти.

Все едно...

Джон се изправи в леглото, тялото му беше плувнало в пот. Наистина ли бяха минали пет години? Той легна обратно, като се опитваше да забрави, че Ана се беше самоубила три дни по-късно.

ГЛАВА ТРЕТА

Когато Бел слезе за закуска на следващата сутрин, откри, че нито Ема, нито Алекс се бяха появили още. Това беше по-скоро изненадващо, защото братовчедка ѝ обикновено беше нещо като ранобудна. Бел предположи, че Алекс я задържаше в леглото за негови собствени цели и се зачуди, дали една жена можеше да забременее, докато е вече бременна.

— За някого, който обикновено се има за доста умен, — промърмори на себе си тя, — знаеш патетично малко за важните неща.

— Казахте ли нещо, милейди? — незабавно попита слугата.

— Не, не, просто говорех на себе си — отговори тя и завъртя очи заради държанието си. Ако продължеше така, половината персонал на Уестънбърт щеше да си помисли, че е побъркана.

Тя сложи малко храна в чинията си и прегледа вестника от вчерашния ден, който седеше на масата, в очакване да бъде прочетен от Алекс. Когато приключи с омлета си, младоженците все още не бяха пристигнали.

Бел въздъхна и се опита да реши с какво да се занимава.

Предположи, че може да нападне библиотеката на Алекс, но сега не се чувстваше в настроение за четене. Слънцето блестеше ярко, което беше рядко явление през тази изключително дъждовна есен и тя внезапно си пожела да не е сама. Пожела си Алекс или Ема да не бяха решили да проспят сутринта и да има някого, с когото да сподели прекрасното време. Но нямаше никого. Освен... Бел тръсна глава. Не можеше просто да прескочи до къщата на лорд Блекууд и да го поздрави.

И все пак, защо да не можеше?

Добре, от една страна, той не я харесваше.

Което, възрази тя, беше именно причината, поради която трябваше да го посети. Нямаше да бъде в състояние да промени това, ако никога не се видят отново.

Бел повдигна вежди докато обмисляше идеята. Ако вземеше със себе си камериерка като придружител, нямаше да е толкова извън границите на благоприличието. Добре де, всъщност, щеше да е, но никой нямаше да знае, а лорд Блекууд не я бе обидил чак толкова. Вземайки решение, тя се отправи към кухнята, за да провери дали мисис Гуд може да отдели няколко кифлички. Биха били чудесна закуска.

Може би лорд Блекууд все още не беше закусил.

Щеше да се оправи. Това не беше Лондон все пак. Четиридесет клюкари нямаше да чешат езика си по-късно тази вечер заради скандалното ѝ поведение. А тя нямаше да върши нищо ужасно. Само искаше да поздрави подходящо новия им съсед.

Но най-вече искаше да види на какво прилича къщата му, каза на себе си. Как се казваше? Алекс ѝ беше казал предишната вечер. Блекууд Плейс? Блъмли Манър? Блесфъмъс Бърг? Бел се засмя на себе си. Беше нещо отвратително, това беше всичко, което бе запомнила.

Запъти се към кухнята, където мисис Гуд беше много щастлива, да се заеме с приготвянето на кошница. Бел замина скоро, натоварена с прясно сладко и домашно приготвени кифлички.

Тя zakрачи целенасочено към конюшната, където възседна Амбър, нейната кобила. Не беше съвсем сигурна къде се намира къщата на Джон, но знаеше, че е на изток. Ако останеше на пътя и поддържаше посока към слънцето, най-накрая сигурно щеше да се натъкне на нея.

Тя яздеше в лек тръс, докато поемаше по дългата алея, която водеше от Уестънбърт към главния път. Камериерката на Ема знаеше как да язди и спазваше темпото заедно с нея. На главния път те обърнаха на изток и наистина след около четвърт час попаднаха на пътека, която изглежда водеше към друга къща. След няколко минути Бел се намери на широко открито сечище, в центъра на което стоеше елегантна каменна къща.

Беше малка за стандартите на аристокрацията, но беше изискана и очевидно добре построена. Допадаше ѝ. Бел се усмихна и подкара кобилата си напред. Не видя никакви конюшни, така че се погрижи за коня си сама, като го привърза за едно дърво. Камериерката на Ема направи същото.

— Съжалявам, Амбър — измърмори Бел и като пое дълбоко дъх тръгна към предните стълби.

Тя повдигна солидното месингово чукало и го остави да падне с шумно тупване. След няколко секунди белокос, възрастен мъж отвори вратата. Бел реши, че това е икономът.

— Добро утро — каза тя с изтънчен тон. — Това домът на лорд Блекууд ли е?

Икономът повдигна вежда.

— Да.

Бел му се усмихна с най-блестящата си усмивка.

— Отлично. Моля, информирайте го, че лейди Арабела Блайдън е дошла.

Бъкстън нито за момент не се усъмни, че тя е дама, не и с нейните фини дрехи и аристократично произношение. С величествено кимване на главата, той ѝ показа весела стая, декорирана в нюанси на кремаво и синьо.

Бел мълчеше, докато наблюдаваше как икономът изчезва нагоре по стълбите. Тогава се обърна към камериерката на Ема и каза:

— Може би трябва, въ, да отидеш до кухнята и да видиш дали там има, въ, друга прислуга.

Очите на прислужничката слабо се разшириха при отпращането ѝ, но тя кимна и напусна стаята.

Когато икономът пристигна, Джон все още беше в леглото, решил да си даде така необходимата почивка. Бъкстън влезе тихо, след което сложи устата си много, много близо до ухото на господаря си.

— Имате посетител, милорд — каза силно той.

Джон удари силно икономата с възглавницата и без желание се пробуди.

— Какво? — безсилно попита той.

— Посетител.

— Мили боже, кое време е?

— Девет часа, милорд.

Джон се олюля на ставане от леглото и грабна халата си, за да прикрие голото си тяло.

— Кой, по дяволите, идва на посещение в девет часа сутринта?

— Лейди Арабела Блайдън, милорд.

Джон се обърна шокирано.

— Кой?

— Вярвам, че казах лейди...

— Знам какво каза — сопна се Джон, самообладанието му бе намаляло от доста неучтивото събуждане. — Какво, по дяволите, прави тя тук?

— Сигурен съм, че нямам представа, милорд, но тя попита за вас.

Джон въздъхна, като се чудеше кога Бъкстън щеше да разбере, че не всеки въпрос изисква отговор. Въздъхна отново. Не се съмняваше дори за момент, че лукавият стар иконом много добре знаеше, че забележката на Джон беше хипотетична.

— Предполагам, че трябва да се облека — най-накрая каза той.

— Така мисля, милорд. Позволих си свободата да информирам Уитли, че ще имате нужда от неговите услуги.

Джон се обърна и се отправи към гардеробната си. Също като Бъкстън, камериерът вървеше с къщата и Джон трябваше да признае, че не беше трудно да свикне с лукса. Скоро той беше облечен в прилепнали светлокафяви бричове, колосана бяла риза и тъмносин жакет. Преднамерено пренебрегна шалчето си. Ако лейди Арабела искаше шалчета, не трябваше да идва на посещение в девет сутринта.

Той наплиска с малко вода лицето си, след което прокара мокрите си ръце през непокорната си коса, като се опитваше да смекчи разрошения си от съня вид.

— Проклятие — измърмори той. Все още изглеждаше наполовина заспал. По дяволите, на кого му пукаше? Той се запъти към долния етаж.

Бъкстън му препречи пътя на площадката.

— Лейди Арабела ви очаква в зеления салон.

Джон пое дълбоко дъх, като се опитваше да потисне гнева си.

— И кой по-точно е този, Бъкстън?

Икономът му отправи развеселена усмивка и посочи.

— Точно напред, милорд.

Джон последва посоката от пръста на Бъкстън и влезе в стаята, като остави вратата почтително отворена. Бел стоеше близо до син

стол и лениво разглеждаше рисувана ваза. Тя изглеждаше напълно очарователна и ужасно будна в розовата си рокля.

— Каква изненада — каза той.

Бел вдигна поглед при дълбокия му глас.

— О, здравейте, лорд Блекууд. — Тя едва хвърли поглед на разрошената му коса. — Надявам се, че не съм ви събудила.

— Не, изобщо — излъга той.

— Помислих, че може би не започнахме добре, когато се срещнахме.

Той не каза нищо.

Тя пое дъх и продължи.

— Добре. Ами, аз си помислих, че трябва да ви приветствам в околността. Нося ви нещо за закуска. Надявам се, че обичате кифлички.

Джон ѝ се усмихна широко.

— *Обожавам* кифлички. И са точно навреме за закуска.

Бел се намръщи при твърде развеселения му тон. Тя го *беше* събудила.

— Има и малко сладко, което върви с тях. — Тя седна, чудейки се какво за бога я беше подтикнало да дойде толкова рано.

Джон позвъни за малко чай и кафе и седна срещу нея. Той хвърли бегъл поглед на стаята.

— Виждам, че нямате придружител.

— О, не, доведох прислужница, но тя отиде при вашите слуги. Щях да накарам Ема да ме придружи, но тя все още не беше станала. Рано е, както знаете?

— Знам.

Бел преглътна и продължи.

— Наистина не е толкова важно, мисля. Това не е Лондон, все пак, където всеки момент е задоволителна игра за клюки. И не е като да съм в опасност.

Джон обходи оценяващо с поглед нейните несъмнено женствени форми.

— Не сте ли?

Бел пламна и се наежи в креслото си. Тя го погледна право в очите и видя, че зад язвителния му външен вид се крие благородство.

— Не, не мисля, че съм — решително отговори тя.

— Не трябваше да идвате тук сама.

— Казах ви, не съм дошла сама. Прислужницата ми...

— Вашата прислужница е в кухнята. Вие сте тук в тази стая. Сама. С мен.

Устата на Бел се отвори и затвори няколко пъти преди тя да успее да проговори.

— Е... да, разбира се... но...

Джон се вторачи в нея, като си мислеше, че не иска нищо повече от това да се наведе и да целуне тези меки устни, които се отваряха и затваряха с такъв ужас. Той тръсна глава леко, за да прогони мисълта.

Въздържай се, Джон — предупреди го вътрешният му глас.

— Извинявам се — внезапно каза той. — Със сигурност не исках да ви карам да се чувствате неудобно. Просто е твърде необичайно за млада дама да направи посещение без придружител при ерген.

Бел се усмихна дяволито, неговото извинение някак си успокои напрежението ѝ.

— Аз самата съм до известна степен необичайна.

Джон не се усъмни в това нито за миг. Той погледна към веселото ѝ изражение и се зачуди, дали преднамерено беше дошла да го измъчва.

— Освен това — продължи Бел, — не мислех, че сте човек, който чак толкова много се придържа към етикета.

— Не съм — подчерта той. — Обаче повечето млади дами са.

Един прислужник донесе чай и кафе и Бел бързо предложи да налее.

Тя му подаде чаша с кафе и енергично разбърка малко чай за себе си, като бърбеше през цялото време.

— В областта ли сте израснал?

— Не.

— Добре тогава, къде сте отраснал'?

— Шропшир.

— Колко прекрасно.

Джон издаде звук, който беше опасно близо до сумтене. Бел повдигна вежди и продължи.

— Аз съм от Лондон.

— Колко прекрасно.

Бел сви устни при саркастичния му коментар.

— Разбира се, имаме къща в Съсекс, но съм склонна да мисля за Лондон като за дом.

Джон взе кифличка и обилно я намаза с ягодово сладко.

— Колко жалко за вас.

— Не харесвате ли Лондон?

— Не особено.

— Оу. — И какво друго се предполага, че трябва да каже, зачуди се Бел. Мина цяла минута и тя мъчително осъзнаваше спекулативните и развеселени погледи, които Джон хвърляше в нейна посока.

— Добре — каза най-накрая тя. — Виждам, че не сте ме излъгали вчера.

Този коментар грабна вниманието на Джон и той погледна въпросително.

— Наистина сте ужасен във воденето на учтиви разговори.

Той се изсмя шумно.

— Едва ли някой може да ви обвини, че не сте проникателна, милейди.

Бел подмина коментара, без да е напълно сигурна, че е бил замислен като комплимент. Докато го разглеждаше, тя си спомни разговора от вчера. За момент поне те се наслаждаваха на компанията си. Дискутираха Шекспир и да, дори малко, се пошегуваха един с друг.

Тогава той беше различен, почти като момче. Така беше, докато не вдигна отново защитата си. Бел имаше чувството, че някой беше наранил този мъж много лошо в миналото. Обаче това не означаваше, че тя ще му позволи да я оскърбява.

Тя усещаше нещо специално в него, нещо рядко и бляскаво и много, много добро. И може би всичко, от което се нуждаеше той, бе това да му се напомни. Тя не виждаше причина да не хвърли предпазливостта на вятъра и да се опита да се сприятели с него, въпреки всички пречки, които той хвърляше на пътя ѝ. Като кръстоса ръце, тя каза:

— Може да говорите с този арогантен тон, но това няма да мине.

Джон повдигна вежди.

— И защо?

Бел прямо заяви:

— Вие ме харесвате.

За голямо смайване на Джон, чашата му с кафе потрака шумно в чинийката си.

— Какво казахте?

— Вие ме харесвате. — Бел наклони глава, като в момента доста приличаше на котка, която току-що бе излапала много голяма купа със сметана.

— И мога ли да попитам, как стигнахте до това заключение?

— Просто го твърдя.

На върха на езика му беше да я попита, дали също така бе осъзнала, че той я желае много силно. Можеше ли да каже това? Вероятно. Той самият беше доста изненадан от силата на реакцията си към нея. Вчера, тя изглеждаше прекрасно, докато седеше под неговото дърво, но днес, за все още леко сънливите му очи, тя изглеждаше като богиня.

— Не изглеждате толкова впечатлен от моето проникновение — духовито отбеляза Бел.

Богиня, която остроумничи.

— Вие — твърдо каза той, — трябва да бъдете натупана здраво.

— Надявам се, че нямате намерение да търсите камшик за езда сега. Аз много държа на задните си части. — Мили боже, зачуди се Бел, кога съм станала толкова дръзка? Тя погледна към вбесеното му лице.

Предателският ум на Джон реши, че щеше много, много да му хареса да държи задните ѝ части и тогава неговото още по-предателско тяло реагира бурно на мисълта. Какво за бога си мислеше това момиче? Да подтиква един мъж по този начин. Все пак не можеше да отрече, че думите ѝ звучаха правдоподобно. Той доста я харесваше. Като се опита да насочи разговора далеч от опасните води, той каза преднамерено бавно:

— Права сте. Не съм много добър във воденето на учтив разговор.

Бел разбра намека. Тя се усмихна чаровно и каза:

— Не бих се притеснявала твърде много. Все още тая надежда за вас.

— Представете си моето облекчение.

— Тази надежда се стопи на секундата — каза тя през стиснати зъби.

Джон я огледа, докато дъвчеше хапка от кифличката. Някак си тя успяваше да изглежда сладка и същевременно съблазнителна.

Бог да му е на помощ, тя вече пробиваше защитата му, която беше издигнал около себе си преди години. И със сигурност не заслужаваше държанието, което ѝ поднасяше. Той преглътна храната си, бавно и преднамерено избърса устата си със салфетка, стана и ѝ подаде ръка.

— Ще ми позволите ли да започнем наново тази сутрин? — каза той изискано и подигна ръката ѝ до устните си. — Боя се, че станах с краката нагоре.

Сърцето на Бел леко подскочи от усещането на устните му, които погалиха кокалчетата ѝ.

— Аз трябва да се извиня. Опасявам се, че в този ранен час няма друг начин, по който да се събудите.

Джон се усмихна и седна обратно, протягайки се за друга кифличка.

— Тези са възхитителни — изкоментира той.

— Майката на нашата готвачка е от Шотландия.

— Нашата готвачка? — Джон постави под въпрос избора ѝ на думи. — Значи, сте станали постоянен член на домакинството?

— Не, трябва да се върна обратно в Лондон, когато родителите ми се приберат от Италия. Но трябва да призная, че започвам да чувствам Уестънбърт като дом.

Джон кимна и задържа наполовина изядената си кифличка.

— Някога била ли сте в Шотландия?

— Не. А вие?

— Не.

След миг на мълчание, Джон каза:

— Как се справям?

— Как се справяте с кое? — попита Бел с объркано изражение.

— С воденето на учтив разговор. Опитвах се много усилено през последните няколко минути. — Той ѝ се усмихна по момчешки.

Бел не можеше да потисне смеха, който се надигна в гърлото ѝ.

— О, имате *голям* напредък!

— Ще бъда готов за сезона в Лондон за отрицателно време. — Той набута последната хапка от кифличката в устата си.

Бел се наведе нервно напред.

— Да не би да планирате да посетите Лондон за сезона? — Мисълта я накара да потрепери. Беше започнала да се отегчава от социалната вихрушка, а Джон със сигурност щеше да оживи нещата.

Освен това, тя намери идеята да танцува в ръцете му странно чувствена. Възбуждащ трепет пропълзя по гърба ѝ само от мисълта да бъде толкова близо до него и тя почервения.

Джон забеляза цвета по страните ѝ и бе изключително любопитен от какви скандални мисли може да се изчерви, след като безсрамно беше дошла в дома му в девет часа сутринта. Нямаше желание да я засрамва, като я попита, така че само каза:

— Не. Не съм глупак.

Бел се облегна назад, изненадана от неговата откровеност.

— Е, това е без значение — опита се да се пошегува тя. — Половината *висше общество* не са глупаци. Повечето просто успяват да получат покани за приеми всяка вечер и по този начин никога не се налага да плащат за храната си.

— Никога не съм бил от тези, които ходят на приеми всяка вечер.

— Не, не мисля, че сте. Нито пък аз.

— Наистина? Бих си помислил, че сте красавицата на бала, ако ме извините за играта на думи.

Бел се усмихна криво.

— Няма да бъда неискрено скромна и да кажа, че не се наслаждавам на достатъчен социален успех.

Джон се подсмихна при внимателния ѝ подбор на думи.

— Но трябва да призная, че съм много изморена от сезона.

— Така ли?

— Да. Но предполагам, че ще трябва да се върна там следващата година.

— Защо, ако го намирате толкова скучен?

Тя направи гримаса.

— За да си намеря съпруг, разбира се.

— Ах — беше всичко, което каза Джон.

— Не е толкова лесно, колкото си мислите.

— Не мога да си представя, че намирането на съпруг ще е особено трудно за *вас*, лейди Арабела. Трябва да знаете, че сте извънредно красива.

Бел пламна от удоволствие при този комплимент.

— Имах няколко предложения, но нито едно не беше подходящо.

— Нямаха достатъчно пари?

Този път, когато Бел почервения беше от ужас.

— Обидена съм от това, лорд Блекууд.

— Съжалявам, мислех, че това е в реда на нещата.

Бел трябваше да признае, че за много жени, това беше в реда на нещата и тя прие извинението му с кратко кимване.

— Няколко от джентълмените ме информираха, че ще бъдат в състояние да не забелязват ужасните ми интелектуални наклонности за сметка на външния ми вид и богатството.

— Аз намирам ужасните ви интелектуални наклонности за доста привлекателни.

Бел въздъхна щастливо.

— Колко е прекрасно да чуеш някой и то мъж, да каже това.

Джон сви рамене.

— Винаги ми се е виждало глупаво да желая жена, която не може да води разговор по-добре от овца.

Бел се наведе напред, очите ѝ блестяха пакостливо.

— Наистина? Бих си помислила, че вие *предпочитате* точно такава жена, като се има предвид затруднението ви с воденето на учтив разговор.

— Туше, милейди. Отстъпвам този рунд на вас.

Бел се почувства абсурдно удовлетворена и внезапно се почувства много, много доволна, че се беше осмелила да дойде тази сутрин.

— Всъщност, ще го приема като голяма похвала.

— Беше предназначено като такава. — Джон махна с ръка към намаляващия брой кифлички. — Искате ли една? Вероятно ще изям цялата чиния, ако не се намесите скоро.

— Ами, аз вече закусих, но... — Бел погледна към съблазнителните кифлички. — Предполагам, че една няма да навреди.

— Хубаво, не мога да търпя дами, които се опитват да ядат като зайци.

— Не, предпочитате овце, разбрах.

— Туше отново, милейди. — Джон погледна през прозореца. — Това вашите коне ли са, навън?

Бел проследи погледа му, след което стана и се приближи до прозореца.

— Да, от ляво е моята кобила Амбър. Не видях конюшни, така че просто я вързах за дървото. Изглежда доволна.

Джон стана, когато Бел се изправи и отиде да се присъедини към нея край прозореца.

— Конюшните са отзад.

Бел осъзнаваше силно неговата близост, неговият пикантен мъжки аромат. Изглежда беше останала без дъх и за пръв път тази сутрин тя почувства, че е лишена от каквито й да е думи. Докато той наблюдаваше кобилата й, тя го погледна крадешком в профил. Имаше прав, аристократичен нос и силна брадичка. Устните му бяха много красиви, плътни и чувствени. Тя преглътна неудобно и се насили да премести поглед към очите му. Те изглеждаха мрачни. Бел откри, че отчаяно иска да може да изтрие болката и самотата, които видя там.

Джон се обърна рязко и хвана Бел да го наблюдава. Очите му се приковаха в нейните и за миг остави изражението си открито, позволявайки й да погледне право в душата му. Тогава се усмихна дяволито, разруши магията и се обърна.

— Тя е прекрасна кобила — каза той.

На Бел й отне няколко секунди да възстанови дишането си.

— Да, имам я от няколко години.

— Не мога да си представя, че получава особено много разходки в Лондон.

— Не. — А защо бяха започнали да говорят толкова повърхностно, искаше да знае Бел.

Защо той се отдръпна от нея? Не мислеше, че може да издържи да бъде с него още малко, ако говореха само за глупости или, не дай боже, водеха учтив разговор.

— По-добре да тръгвам — внезапно каза тя. — Става късно.

Джон се изкикоти на това. Беше едва десет часа сутринта.

В бързината да се окопити и да тръгне, Бел не чу смеха му.

— Може да задържите кошницата — каза тя. — Това е подарък, все пак, заедно с цялата храна.

— Ще я пазя завинаги. — Той дръпна звънеца, за да извика прислужницата на Бел от кухнята.

Бел се усмихна и тогава, за неин ужас и изненада, почувства как очите ѝ се пълнят със сълзи.

— Благодаря за компанията. Прекарах чудесна сутрин.

— Както и аз. — Джон я придружи до главния коридор.

Тя се усмихна, преди да се отвърне от него, което го разтърси до самата му душа и изпрати нова вълна на желание през тялото му.

— Лейди Арабела — дрезгаво каза той.

Тя се обърна, а чертите ѝ бяха засенчени от безпокойство.

— Нещо не е наред ли?

— Няма да е мъдро от ваша страна да продължавате да ми правите компания.

— Какво имате предвид?

— Не идвайте тук отново.

— Но вие току-що казахте...

— Казах, не идвайте тук отново. Поне не и сама.

Тя примигна.

— Не бъдете глупав. Звучите като герой в готически роман.

— Не съм герой — каза мрачно той. — Ще направите добре да го запомните.

— Спрете да се шегувате с мен. — В гласа ѝ липсваше убеждение.

— Не го правя, милейди. — Той затвори очи, и за част от секундата върху чертите му се появи изражение на чиста агония. — Има много опасности в този свят, за които не знаете. За които вие не трябва *никога* да научавате — рязко добави той.

Прислужницата пристигна в коридора.

— По-добре да вървя — каза бързо Бел, напълно лишена от самообладание.

— Да.

Тя се обърна и се втурна по стълбите към коня си. Качи се бързо на него и пое по пътеката към главния път, усещайки силно втренчения поглед на Джон зад гърба си през цялото време.

Какво му се беше случило? Ако преди Бел беше заинтересована от новия си съсед, сега бе ненаситно любопитна.

Настроенията му се меняха като вятъра. Не можеше да разбере как може да се шегува с нея толкова непринудено в даден момент и да бъде толкова мрачен и заплашителен в следващия.

И не можеше да се отърси от идеята, че някак си той се *нуждаеше* от нея. Той се *нуждаеше* от някого, това беше ясно. Някой, който може да заличи болката, изписана на очите му, когато си мислеше, че никой не го гледа.

Бел изправи рамене. Тя никога не бягаше от предизвикателствата.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

През останалата част от деня Бел бе измъчвана от мисли за Джон. Тя си легна рано с надеждата, че един добър сън ще ѝ даде нов поглед върху случилото се. Но сънят ѝ се изплъзваше с часове, а когато най-накрая задряма, Джон обитаваше сънищата ѝ с обезпокоително постоянство.

На следващата сутрин тя се събуди по-късно от обикновено, но когато слезе долу, за да закуси, откри, че Алекс и Ема отново са се забавили в леглото.

Не беше в настроение за търсене на забавление, така че бързо довърши закуската си и реши да отиде на разходка.

Погледна надолу към обутите си крака, реши, че обувките ѝ са достатъчно здрави за малка разходка и се измъкна през входната врата, оставяйки на Норууд бележка за братовчедите си. Есенният въздух бе освежаваш, но не и студен и Бел се радваше, че не си е направила труда да сложи наметка. След няколко бързи крачки, тя изведнъж откри, че се е насочила на изток. На изток — към имота на Джон Блекууд.

Бел простена. Трябваше да се досети, че това ще се случи. Тя спря в опит да накара себе си да поеме на запад. Или север, или юг, или северно от северозапад, навсякъде само не и на изток. Но краката ѝ отказваха да я послушат, влачеха я напред, опитвайки се да оправдаят поведението ѝ, като ѝ казваха, че единствено тя знае как да стигне по главния път до имението Блондууд Манър, а тя вървеше през гората, така че вероятно нямаше да стигне дотам, така или иначе.

Бел се намръщи. Имението не се казваше Блондууд Манър. Но не можеше да си спомни как се нарича, дори животът ѝ да зависеше от това. Поклати глава и продължи да върви.

Един час по-късно Бел започна да съжалява за решението си да не вземе кобилата си. Бе на две мили от границата на имението на Алекс, а според това, което Джон ѝ каза предишния ден, други две мили я деляха от дома му. Ботушките ѝ не се оказаха толкова удобни,

колкото се бе надявала и в душата ѝ се прокрадна подозрението, че върху дясната ѝ пета се появява мехур.

Тя се опита да прояви твърдост, но скоро болката достигна нови висоти на дразнение. С доловим стон Бел се предаде и призна поражението си пред мехура. Тя клекна и потупа тревата с ръка, за да провери дали е влажна. Утринната роса се бе изпарила, така че Бел седна на земята, развърза обувката си и я свали. Беше готова да продължи боса, когато се сети, че е с любимите си чорапи. С въздишка тя вдигна полата си и бавно смъкна чорапа надолу.

От позицията си на десет метра разстояние Джон не можа да повярва на очите си. Бел отново се скиташе из неговата собственост и той почти я бе известил за присъствието си, когато тя започна да си мърмори нещо и седна на земята по най-непристоен начин.

Заинтригуван, Джон се скри зад едно дърво. Последвалата сцена бе много по-съблазнителна, в сравнение с това, за което бе мечтал. След като свали обувките си, Бел вдигна полите си до коленете, представяйки му мъчителната гледка на изваяните си крака. Джон почти простена. В едно общество, което считаше дори откриването на глезена за неприлично, подобна гледка едва ли би могла да се определи като просто пикантна.

Джон знаеше, че не трябва да гледа. Но докато стоеше зад дървото, наблюдавайки как Бел смъква чорапа си, не можа да измисли по-добра алтернатива. Ако извикаше към нея, само щеше да я злепостави. По-добре бе тя да не знае за неговото присъствие. Той предположи, че един истински джентълмен ще има силата да се обърне, но за пореден път се убеди, че повечето мъже, които си губят времето, да се наричат джентълмени, са глупаци.

Джон не можеше да откъсне очите си от нея. Невинността ѝ я направи още по-съблазнителна — повече дори от най-професионалното изпълнение. Непредвиденото ѝ разсъбличане изглеждаше още по-чувствено, защото Бел смъкваше чорапа с агонизираща мудност и то, не защото имаше публика, а защото изглежда обичаше усещането за коприна, която се плъзга по гладката ѝ кожа.

И тогава, твърде скоро според Джон, тя приключи и отново си промърмори нещо. Той се усмихна. Никога не бе срещал друг човек, който си говори тихо толкова често, особено с такъв забавен тон.

Изправи се и се огледа няколко пъти, докато погледът ѝ падна върху панделката, която украсяваше роклята ѝ. Тя върза чорапа за нея, като го стегна здраво и се наведе, за да вдигне обувката си от земята. Джон почти се засмя, когато тя отново започна да мърмори, докато гледаше свирепо обувката, сякаш беше някакво малко, противно същество, след като осъзна, че може просто да натъпче чорапа си в обувката.

Той чу шумната ѝ въздишка, след което Бел сви рамене и се отдалечи от него. Джон учудено повдигна вежди, когато осъзна, че тя не се прибира вкъщи, а се е насочила право към неговата къща. Сама. Някой би си помислил, че това нахално, малко момиченце не е достатъчно умно, за да вземе насериозно предупреждението му. Той си мислеше, че е успял да я изплаши предишния ден. Господ знаеше, че бе уплашил себе си.

Обаче не успя да сдържи усмивката си, защото с една свалена обувка, тя накуцваше почти колкото него.

Джон бързо се обърна и се отправи обратно към гората. След злополуката бе упражнявал фанатично болния си крак и в резултат можеше да върви доста бързо — толкова бързо, колкото nepocтpадал човек.

Единственият проблем бе, че след това претоварване, кракът по-късно щеше го боли, сякаш е вървял — или по-скоро подскачал, до ада и обратно.

Но Джон не мислеше за тези последствия, докато бързаше между дърветата. Умът му бе зает с мисълта, как да премине през гората и да пресрещне Бел близо до Блечфорд Манър, без тя да разбере, че я е шпионирал.

Той знаеше, че пътя прави завой, затова премина по диагонал през гората, проклинайки всяко паднало дърво, което вече не бе в състояние да прескочи. Когато най-накрая излезе обратно на пътя, около половин миля по-близо до дома си, коляното му пулсираше, а самият той бе задъхан от умора. Постави ръце върху бедрата си и се наведе за момент, опитвайки да си поеме дъх.

Болка прониза крака му, чиста агония, достатъчна за да го изправи. Той потрепери и разтри коляното, докато пронизващото усещане се превърна в тъпа болка.

Той се изправи точно навреме. Бел тъкмо излезе, куцукайки иззад ъгъла.

Джон бързо направи крачка в нейна посока, тъй като искаше да изглежда така сякаш е бродил по пътеката цяла сутрин.

Тя не го видя веднага, защото гледаше надолу към земята, за да избегне камъчетата с босия си крак. Бяха на около десет метра разстояние един от друг, когато чу стъпките му. Бел веднага вдигна поглед и го видя да приближава. На лицето му се четеше загадъчна усмивка, сякаш знаеше нещо, което тя не. Всъщност, помисли Бел, по-скоро сякаш той знаеше нещо, което тя *никога* нямаше да узнае.

— О, лорд Блекууд, здравейте — каза тя, извивайки устните си в усмивка, която се надяваше да наподобява загадъчността на неговата. Но по-скоро се провали — нямаше загадъчности в живота ѝ, а и освен това звучеше твърде жизнерадостно.

Сред всичките му бурни мисли за Бел, Джон кимна.

— Предполагам, че се питате, какво правя отново върху вашата собственост?

Джон повдигна вежда, а Бел нямаше идея какво означава този жест: „Ти си досадна малка нарушителка“, или „Ти си забавен пример за нахална жена“, или „Твоите действия не си струват времето, отделено да мисля за тях“. Така че тя упорито продължи:

— Да, разбира се, осъзнах, че това е вашият имот, но аз се отправих на изток от Уестънбърт, когато излязох тази сутрин. Не знам защо, но го направих, а източната граница наистина е много по-близо до къщата от всяка друга и тъй, като обичам дългите разходки, съвсем естествено пресякох границата и не мислех, че ще имате нещо против. — Бел стисна устни. Тя бръщолевеше. Това бе нетипично за нея и беше доста недоволна, че го е допуснала.

— Нямам нищо против — каза Джон просто.

— О! Ами, това е добре, предполагам, защото нямам желание да бъда изхвърлена насила от собствеността ви. — Звучеше наистина глупаво. Бел затвори устата си отново.

— Наистина ли ще е нужна сила, за да ви изкарам от имота си. Нямах представа, че ви харесва толкова много.

Бел се усмихна дяволито.

— Вие ме дразните.

Джон ѝ отправи още една от онези малки усмивки, която би ѝ казала толкова много, ако останалата част от лицето му не бе така неразгадаема.

— Не говорите много, нали? — изтърси тя.

— Не мисля, че има нужда. Изглежда се справяте с поддържането и на двете страни на разговора чудесно.

Бел се намръщи.

— Казахте ужасно нещо. — Тя вдигна поглед. Неговите кадифени кафяви очи, обикновено толкова неразгадаеми, бяха изпълнени със смях. Бел въздъхна: — Но е истина. Знаете ли, обикновено не говоря толкова много.

— Наистина?

— Наистина. Мисля, че тъй като вие сте толкова мълчалив, чувствам нужда да говоря повече.

— Ах. Значи хвърлихме вината върху моите рамене.

Бел погледна закачливо към раменете му, които бяха по-широки, отколкото си спомняше.

— Според мен изглеждат способни да понесат толкова тежък товар.

Джон ѝ се ухили, наистина ѝ се ухили, нещо, което не правеше много често. Той със сигурност се зарадва, че носи едно от по-добрите си палта, защото често избираше някое старо за ранните си, утринни разходки. Но изведнъж се ядоса на собствената си суета.

— Това нова мода ли е? — попита той, посочвайки към обувката в ръката ѝ.

— Мехур — отвърна Бел, повдигайки роклята си с няколко сантиметра. Беше неприлично и тя го знаеше, но не мислеше за това. В такъв странен разговор, обичайните правила на етикета просто не се прилагаха.

Обаче за нейна изненада, Джон коленичи и взе стъпалото ѝ в ръцете си.

— Нещо против да погледна? — попита той.

Бел издърпа нервно крака си.

— Не мисля, че е необходимо — отвърна бързо тя. Да вижда стъпалото ѝ бе едно. Но да го докосва, бе съвсем друго.

Джон я държеше здраво.

— Бел, не бъдете превзета. Може да се инфектира и тогава наистина ще страдате.

Тя примигна няколко пъти от изненада, че той се осмели да използва малкото ѝ име. В крайна сметка го попита:

— Откъде знаете, че ме наричат Бел?

— Ашбърн ми каза — отговори Джон, изучавайки бледите ѝ пръсти. — А къде е това проклето нещо?

— На петата ми — отвърна Бел, обръщайки се покорно.

Джон изсвири тихо.

— Доста неприятно изглежда. Би трябвало да си вземете по-удобен чифт обувки, щом сте възнамерявала да скитате сред природата.

— Не беше скитане, аз се разхождах. И имам по-добри обувки. Не възнамерявах да се разхождам тази сутрин, докато не се облякох, а не исках да сменям облеклото си. — Бел изпусна разочарована въздишка. Защо изпитваше нужда да му се обяснява?

Джон се изправи, извади чиста, бяла кърпичка и хвана ръката ѝ.

— Има едно езерце недалеч от тук. Мога да донеса малко вода, за да почистим нараненото място.

Бел пусна полите си.

— Не мисля, че това е необходимо, Джон.

Той се стопли от явната ѝ готовност да използва малкото му име и бе доволен, че си бе позволил да използва нейното без първо да попита. Реши, че харесва тази лейди Арабела, въпреки че за неговия вкус произходът ѝ бе твърде добър. Не можеше да си спомни последния път, когато се бе усмихвал толкова много.

Тя беше умна и забавна, твърде красива, за да се чувства удобно, но той беше уверен, че с малко усилие, може да контролира привличането си към нея.

Тя обаче, по-скоро ужасяващо игнорираше собственото си благополучие, а доказателството беше липсата ѝ на очила, мехурът, който щеше да се инфектира скоро и склонността ѝ към излети без придружител. Очевидно се нуждаеше от някого, който да ѝ влее малко здрав разум. Тъй като не виждаше никой друг наблизо, Джон реши, че може той да го направи. И започна, отправяйки се решително право към езерото, като на практика я повлече зад себе си.

— Джооон! — протестира тя.

— Бееел! — контрира той, имитирайки перфектно жалния й тон.

— Аз съм напълно способна да се грижа за себе си — настоя Бел, ускорявайки крачка, за да го настигне. За човек с толкова ясно изразено накуцване, той се движеше доста бързо.

— Очевидно не сте, иначе на носа ви щяха да стоят очила.

Бел се закова на място с такава сила, че Джон се препъна.

— Нуждая се от очила, само когато чета — процеди през зъби тя.

— Да чуя как признавате това, стопли сърцето ми.

— Мислех, че съм започнала да ви харесвам, но сега със сигурност знам, че не е така.

— Все още ме харесвате — отвърна Джон и се усмихна, когато отново я повлече към езерото.

Устата на Бел увисна.

— Не, не ви харесвам.

— Харесвате ме.

— Не, аз не... добре де, може би малко — призна тя. — Но мисля, че действате твърде властно.

— А аз мисля, че имате малък отвратителен мехур на петата, така че спрете да се оплаквате.

— Не се...

— Напротив, оплаквате се.

Бел млъкна, осъзнала, че докато говореха са стигнали твърде далеч. С въздишка, тя най-накрая се предаде и го остави да я заведе до езерото. Когато стигнаха, Бел седна на тревата близо до брега, докато Джон продължи до водата и потопа кърпичката си в нея.

— Това чисто ли е? — извика тя.

— Кърпичката ми или водата?

— И двете!

Джон се върна обратно до нея и вдигна снежнобелия плат.

— Безупречно чисто.

Бел въздъхна при неговата решителност да почисти мехура и подаде голото си стъпало изпод полата.

— Така няма да стане — каза той.

— Защо не?

— Ще трябва да се обърнете по корем.

— Не мисля така — отговори Бел, а тонът ѝ бе непоколебим.

Джон наклони глава на една страна.

— От начина, по който аз виждам нещата — каза той замислено, — имаме две възможности.

Той не каза нищо повече, затова Бел бе принудена да попита:

— Ние ли?

— Да. Или ще се преобърнете по корем, за да се погрижа за мехура ви, или мога да се плъзна по гръб и да шавам под крака ви, докато успея да видя петата. Разбира се, това вероятно ще изисква оставането на главата ми под полата ви и тази мисъл е интригуваща...

— Достатъчно — измърмори Бел и се обърна по корем.

Джон взе кърпичката и нежно я притисна към раната, почиствайки малкото количество засъхнала кръв, която бе образувала коричка около нея. Малко я заболя, когато той докосна възпалената плът, но Джон бе изключително нежен, така че тя не каза нищо. Обаче промени мнението си, когато той извади нож от джоба си.

— Аааах! — За съжаление, първата дума, която излезе от устата ѝ, не бе особено разбираема.

Джон погледна стреснато.

— Нещо не е наред ли?

— Какво планирате да правите с този нож?

Той се усмихна търпеливо.

— Аз просто щях да направя малък разрез в мехура, за да мога да премахна течността. Това ще позволи на мъртвата кожа да изсъхне.

Звучеше, сякаш знае какво прави, но Бел смяташе, че във всеки случай трябва да зададе няколко въпроса, след като позволяваше на този относително непознат мъж да вади нож срещу нея.

— Защо искате да я изсушите?

— Така ще заздравее по-добре. Мъртвата кожа ще падне, а тази отдолу ще се стегне. — Той присви очи: — Никога преди не сте имала мехур, нали?

— Не и такъв — призна Бел. — Обикновено не ходя толкова много. Обикновено яздя.

— Ами танците?

— Какво за тях? — попита Бел.

— Сигурен съм, че посещавате фантастични балове, когато сте в Лондон. Сигурно сте на крак по цяла нощ.

— Винаги нося удобни обувки — отговори тя презрително.

Джон не беше сигурен защо, но нейната чувствителност го привличаше.

— Е, не се тревожете — каза той накрая. — Третирали съм доста мехури, много по-лоши от този.

— По време на войната ли? — попита Бел, а гласът ѝ бе предпазлив.

— Да. — Очите на Джон потъмняха.

— Предполагам, че сте лекували далеч по-сериозни наранявания от прости мехури — каза тя меко.

— Представете си, че отговорът е „Да“.

Бел знаеше, че трябва да спре този разпит, защото бе очевидно, че войната е болезнена тема за него, но любопитството надделя над предпазливостта.

— Там нямаше ли лекари и хирурзи, които да вършат тази работа?

Последва очевидно мълчание и Бел почувства натиска на ръцете му върху стъпалото си, докато ножа пробождаше мехура, преди най-накрая Джон да ѝ отговори:

— Понякога няма лекари или хирурзи на разположение. Понякога просто трябва да направиш каквото можеш, каквото има смисъл. И после да се молиш. — Гласът му беше глух. — Дори когато си спрял да вярваш в бог.

Бел преглътна неловко. Мислеше да каже нещо успокояващо като „Разбирам“, но истината беше, че тя не разбираше. Не можеше дори да си представи ужасите на войната и ѝ звучеше повърхностно да каже, че може.

Джон отново докосна леко мехура с влажната кърпичка.

— Това трябва да помогне. — Той се изправи и ѝ подаде ръката си, но тя я игнорира, завъртайки се, така че да може да седне на тревистото хълмче. Той стоеше там неловко, докато тя не потупа мястото, на тревата до нея. Джон се колебаеше, което принуди Бел да изпъшка и да удари със значителна сила ръката си в земята.

— О, хайде — каза тя с полураздразнен глас. — Няма да ви ухапя.

Джон седна долу.

— Трябва ли да сложа превръзка на това? — попита Бел, като се въртеше така, че да може да огледа неговото дело.

— Не е задължително, освен ако не планирате да носите друг чифт тесни обувки. Ще заздравее по-бързо, ако го оставите непокрито.

Бел продължи да гледа петата си, опитвайки усърдно, за да запази благоприличие, докато го прави.

— Не смятам, че твърде много хора скитат из Уестънбърт боси, но мисля, че аз имам достатъчно кураж, за да се справя, нали? — Тя внезапно погледна нагоре, предлагайки му слънчевата си усмивка.

Джон се почувства като ударен, толкова голяма бе силата на усмивката ѝ. Отне му няколко секунди да откъсне очите си от устните ѝ и когато го направи, премести погледа си нагоре към очите ѝ, което бе голяма грешка, защото те бяха толкова сини, колкото небето. Всъщност, по-сини и очевидно много възприемчиви и интелигентни. Той почувства почти физически взора ѝ, усети как стремително преминава през тялото му, дори помисли, че тя никога няма да отмести очи от неговите, нито за миг. Джон потрепери.

Бел навлажни устни с нервен жест.

— Защо ме гледате така?

— Как? — прошепна той, осъзнал, че едва говори.

— Сякаш... сякаш вие... — Тя се запъна на думите, не напълно сигурна как я гледаше той. Очите ѝ се разшириха от шок, когато отговорът достигна до нея. — Сякаш се *страхувате* от мен.

Джон се почувства зашеметен. *Страхуваше* ли се от нея? Страхуваше ли се от нейната способност да разстрои ценния му вътрешен баланс, който едва напоследък бе успял да постигне? Може би, но той повече се боеше от себе си. Нещата, които искаше да направи с нея...

Той затвори очи срещу нежеланото видение за Спенсър върху Ана.

Не, не искаше да направи това с Бел, нали?

Трябваше да се сдържа. Да я отблъсне. Внезапно примигна, спомняйки си въпроса ѝ за тичането на бос крак през имението на Ашбърн.

— Предполагам, че човек може да прави каквото си поиска, ако е роднина на херцог — отговори накрая той, някак остро.

Бел се отдръпна назад, малко наранена от тона му. Но тази игра можеше да се играе от двама.

— Да, предполагам, че може — отвърна тя, повдигайки брадичка.

Джон се почувства като мерзавец. Но не се извини. Навярно беше по-добре да го мисли за грубиян. Нямаше никаква работа да се забърква с нея и щеше да е по-добре, да не го прави. Той познаваше задънената улица, когато я видеше.

Беше потърсил Бел в „Перство и баронетство“^[1] на Дебрет, след като го бе посетила предишния ден. Тя бе дъщеря на изключително богат граф и свързана с безброй важни и влиятелни членове на обществото. Заслужаваше някого с титла, който я притежаваше от повече от година, някой, който можеше да ѝ предложи материален комфорт, с какъвто несъмнено бе свикнала... някой цял, чиито крака са перфектни като нейните.

Мили боже, той обичаше да гледа краката ѝ. Джон простена.

— Да не ви е зле? — Бел го оглеждаше, опитвайки се да не изглежда заинтересована.

— Добре съм — отвърна рязко той. Тя дори миришеше хубаво, свеж, пролетен аромат, който сякаш го обгръщаше. Той не заслужаваше дори да мисли за нея, не и след като бе извършил такова непростимо престъпление срещу жените.

— Е, благодаря, че се погрижихте за мехура ми — каза Бел внезапно. — Беше много мило от ваша страна.

— Няма проблем, уверявам ви.

— За вас, може би — отвърна Бел, звучейки възможно най-весела. — Аз трябваше да лежа по корем до мъж, когото съм срещнала едва преди три дни.

Моля те, моля те не казвай нещо неприятно — мълчаливо умоляваше тя. Моля те, бъди забавен и се шегувай като сладко неотстъпчив чаровник, какъвто беше до преди няколко минути.

Сякаш мислите ѝ се понесоха през въздуха, кацнаха върху него като целувка и Джон се усмихна.

— Можете да бъдете сигурна, че несъмнено се забавлявах на гледката на задните ви части — закачи я той, а колебливата му усмивка бързо се превърна в развратно ухилване. Това бе в пълна противоположност с разумната му преценка, но не бе способен да се отнесе грубо с нея, когато тя така се стараяше да се сприятелят.

— Ах, вие! — възкликна Бел и го удари закачливо с юмрук по рамото. — Казахте ужасно нещо.

— Никой ли преди не се е възхищавал на задните ви части? — Ръцете му бързо покриха нейните.

— Уверявам ви, никой досега не е бил толкова груб, дори да го спомене — Гласът ѝ бе задъхан. Той не я помилва, просто сложи ръката си леко върху нейните. Но топлината от неговото докосване се просмука в нея и се разпространи нагоре по протежението на ръката ѝ, достигайки опасно близо до сърцето ѝ.

Джон се облегна назад.

— Не съм искал да бъда груб — промърмори той.

— Не сте ли? — Бел докосна с език долната си устна.

— Не, просто исках да съм честен. — Той беше близо... само на косъм разстояние.

— Наистина?

Джон отговори, но Бел не го разбра, защото устните му вече докосваха нежно нейните. Тя изстена меко, желаейки това да продължи вечно и мълчаливо благодари на боговете и на родителите си (въпреки че не бе задължително да е в този ред), затова, че я съветваха да не приема никого от мъжете, които ѝ предлагаха през последните две години. Това чакаше тя и за него не смееше да се надява. Това споделяха Алекс и Ема. За това те винаги се гледаха един друг, усмихваха се постоянно и се кикотеха зад затворените врати. Това беше...

Джон нежно прокара езика си по меката плът от вътрешната страна на устните ѝ и тя напълно загуби способността си да мисли. Можеше единствено да чувства, но, о... как само чувстваше. Кожата ѝ изтръпна... всеки сантиметър от нея, въпреки че той едва я докосваше. Бел въздъхна и се отпусна върху него, чувствайки инстинктивно, че той знае какво да прави и как да накара тези удивителни усещания да продължат вечно. Тя се разтопи. Тялото ѝ търсеше топлината на неговото. И тогава той внезапно се отдръпна и промърмори едно ядно проклетие. Дишането му бе остро и неравно.

Бел примигна объркано, тъй като не разбираше действията му и се почувства напълно съкрушена. Тя преглътна болката си и обгърна краката си с ръце, надявайки се, че той ще каже нещо мило или забавно, или в крайна сметка нещо, което да обясни реакцията му. А

ако не го направеше, тя таеше надежда, че ще успее да види колко я е наранило отхвърлянето му.

Джон се изправи и се обърна с гръб към нея, поставяйки ръце на хълбоците си.

Гледайки през мигли нагоре към него, Бел си помисли, че има нещо изключително мрачно в позата му. Накрая той се обърна и ѝ предложи ръката си. Тя я пое и се изправи на крака, докато тихо му благодареше.

Джон въздъхна и прокара ръка през гъстата си коса. Не трябваше никога да я целува. Със сигурност искаше да го направи, но това не му даваше правото да я докосва. И никога не бе и сънувал колко много ще му хареса или колко ще му бъде трудно да спре.

Господи, беше толкова слаб! Не бе по-добър от Спенсър, като нараняваше невинна млада жена. А истината бе, че искаше повече.

Много повече...

Желаеше ухото ѝ, рамото ѝ и нежната извивка на брадичката ѝ. Копнееше да прокара езика си по дължината на нейната шия, оставяйки влажен огън надолу към долчинката между гърдите ѝ. Желаеше да обхване дупето ѝ и да го стисне, да я притисне към себе си и да я използва като люлка за желанието си.

Искаше да я притежава. Всеки сантиметър. Отново и отново.

Бел го наблюдаваше мълчаливо, но той се обърна леко настрани и тя не можеше да вижда очите му. Когато най-накрая погледна към нея, бе шокирана от суровото изражение на лицето му. Тя отстъпи крачка назад, а ръката ѝ несъзнателно се вдигна и покри устните ѝ.

— Ка-какво не е наред? — заекна тя.

— Би трябвало да се замисляте, преди да се хвърляте на мъжете, моя малка аристократке. — Гласът му бе опасно близо до съскане.

Бел се загледа в него, втрещена от ужас. Отвътре я заляха едновременно болка и ярост.

— Можете да бъдете сигурен — отвърна тя ледено, — че следващият мъж, на когото ще се „хвърля“, няма да страда от липса на добро възпитание и няма да ме обижда, както направихте вие.

— Толкова съжалявам, че кръвта ми не е достатъчно синя за вас, милейди. Не се безпокойте, не бих опитал да ви петня с моето присъствие отново.

Бел повдигна вежди и се вгледа в него презрително, с твърд поглед.

— Ами, да, не можем всички да претендираме за роднинство с херцог. — Гласът ѝ бе остър, а думите жестоки. Доволна от изпълнението си, тя се обърна и се отправи далеч от него, с толкова достойнство, колкото ѝ позволяваше накуцването.

[1] Справочник с имената и родословията на британската аристокрация, публикуван за пръв път в Лондон, през 1802 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Джон остана на мястото си доста време, докато наблюдаваше как Бел изчезва сред дърветата. Той не помръдна, докато тя не се скри изцяло от погледа му, напълно отвратен от себе си и поведението си към нея. Но си напомни, че всичко това бе необходимо. Сега тя му беше бясна, но в крайна сметка щеше да му благодари. Е, може би не на него, но когато сключеше изгоден брак с някой маркиз, тя щеше да се благодари, че се е спасила от Джон Блекууд.

Когато най-накрая се запъти към дома си, осъзна, че Бел е тръгнала без обувката си. Наведе се и я вдигна. По дяволите, сега трябваше да ѝ я върне, но нямаше идея как ще се изправи отново пред нея.

Джон въздъхна, подхвърляйки елегантната малка обувка от ръка в ръка, докато бавно се отправяше към дома. На първо място трябваше да излезе с някакво извинение, за да ѝ върне обувката. Алекс беше добър приятел, но щеше да иска да узнае защо обувката на братовчедка му е у Джон. Предположи, че би могъл да отиде до Уестънбърт тази вечер... Джон изруга под носа си. Той щеше да отиде до Уестънбърт тази вечер. Вече бе приел поканата на Алекс за вечеря.

Проклятията му ставаха все по-цветисти, докато си представяше агонията, която го очакваше. Щеше да му се наложи да гледа Бел цяла нощ и разбира се, тя щеше да е пленителна в скъпата си, вечерна рокля. И точно когато нямаше да понесе да я гледа и минута повече, тя вероятно щеше да каже нещо крайно очарователно и умно, с което да го накара да я желае по-силно.

А беше толкова, толкова опасно да я желае.

Бел напредваше към вкъщи не по-бързо от Джон. Не бе свикнала да ходи без обувки, а изглежда десният ѝ крак успяваше да открие всяко остро камъче или изпъкнал корен на дърво по тясната пътека.

Освен това имаше малък проблем с лявата обувка, тънкият ток, на която изкривяваше походката ѝ и я принуждаваше да куца.

А всяко накуцване ѝ напомняше за Джон Блекууд. Ужасният Джон Блекууд.

Бел тихо заизрежда всяка неподходяща дума, която брат ѝ някога случайно бе казвал пред нея. Тирадата ѝ завърши само след няколко секунди, защото Нед обикновено бе доста внимателен и сдържаше езика си пред нея. Когато се изчерпа откъм проклетия, тя започна с „Отвратителен, отвратителен човек“, но това сякаш нямаше необходимото въздействие.

— По дяволите — избухна тя, когато кракът ѝ попадна на особено остро камъче.

Злополуката я довърши и тя почувства една гореща сълза да се спуска надолу по лицето ѝ, докато стискаше затворените си очи срещу болката.

— Няма да плачеш заради едно малко камъче — скара се тя на себе си. — И със сигурност няма да плачеш заради този ужасен мъж.

Но тя плачеше и не можеше да се спре. Просто не проумяваше как един мъж може да бъде толкова очарователен в един миг и толкова оскърбителен в следващия. Той я харесваше, беше сигурна в това. Беше ясно от начина, по който я дразнеше или от това, как се погрижи за стъпалото ѝ. Докато бе внимателен, тя го попита за войната и той не я игнорира напълно. Не би се разкрил пред нея, ако не я харесваше поне малко.

Бел се наведе, вдигна дразнещото камъче и го хвърли сред дърветата. Беше време да спре да плаче, време да помисли рационално върху проблема и да разбере защо цялата му същност се промени така внезапно.

Не, реши тя, за първи път в живота си не искаше да бъде спокойна и рационална. Не я интересуваше практичното или прагматичното.

Искаше само да е ядосана.

И тя беше. Бясна.

Когато Бел стигна до Уестънбърт, сълзите ѝ вече бяха пресъхнали и тя беше доста щастлива да съставя различни методи за отмъщение, които да приложи върху Джон.

Не очакваше в действителност да ги осъществи, но самото им планиране повдигна духа ѝ.

Тя се промъкна през главния коридор и почти стигна до извитото стълбище, когато Ема извика от съседния салон.

— Бел, ти ли си?

Бел се върна до отворената врата, мушна глава през нея и поздрави братовчедка си.

Ема седеше на едно канапе, а на масата пред нея бе разтворена счетоводна книга. Тя повдигна вежди при опърпания вид на Бел.

— Къде беше?

— На разходка.

— Само с една обувка.

— Това е най-малкият проблем.

— Или много дълга история.

— Не толкова дълга, по-скоро неженствена.

— Босите крака обикновено са такива.

Бел завъртя очи. Ема бе известна със способността си да гази в калта, само за да достигне до любимото си място за риболов.

— Откога стана пример за изисканост и благоприличие.

— От... о, няма значение, просто ела и седни до мен. Ще полудея.

— Наистина? Ето това вече звучи интересно.

Ема въздъхна:

— Не ме дразни. От страх за здравето ми, Алекс не ме пуска да изляза от този отвратителен салон.

— Може да погледнеш на това от другата страна, като знак на неговата вечна любов и преданост — предложи Бел.

— Или мога просто да го удуша. Ако имаше начин, щеше да ме върже към леглото, докато бебето се роди. Както ми забрани да яздя сама.

— Може ли да направи това?

— Кое?

— Да ти забрани.

— Ами, не, той не ми заповядва както повечето мъже правят с жените си, но даде ясно да се разбере, че ще е крайно разтревожен всеки път, когато извеждам Бостън за езда и дявол да го вземе, обичам

го прекалено много, за да се ядосам на това. Понякога просто е по-добре да му угодя.

— Ммм — измърмори Бел. — Искаш ли малко чай? Леко съм настинала. — Тя стана и позвъни на прислугата.

— Не, благодаря, но ти върви и поръчай за себе си.

Прислужницата влезе мълчаливо и Ема поръча малко чай.

— О, и може ли да кажеш на мисис Гуд, че ще намина, за да обсъдим тазвечерното меню след по-малко от час? Ще имаме гост и мисля, че сме длъжни да направим нещо специално.

Прислужницата кимна и напусна стаята.

— Кой ще вечеря с нас тази вечер? — поинтересува се Бел.

— Онзи човек, Джон Блекууд, който срещна преди няколко дни. Алекс го покани вчера. Не помниш ли? Мисля, че го обсъдихме по време на чая.

Бел почувства как сърцето ѝ падна в стомаха. Беше забравила напълно за техните планове за вечеря.

— Изплъзнало се е от ума ми, предполагам — каза тя, като ѝ се искаше вече да е получила чая си, така че да може да скрие лицето си с чашата. Бузите ѝ бяха станали неприятно топли.

Дори и Ема да беше забелязала изчервяването на братовчедка си, не го спомена. Бел незабавно започна да обсъжда последната мода от Париж и двете дами останаха на тази тема дълго след като чаят беше пристигнал.

Бел се облече с особено внимание тази вечер, като осъзнаваше много добре, че Джон е основната причина за нейното усърдие. Тя избра скромно изрязана рокля от леденосиня коприна, която подхождаше на очите ѝ и вдигна хлабаво косата на върха на главата си, като позволи на деликатни тънки къдрици да обрамчат лицето ѝ. Наниз перли и подходящи обици допълниха тоалета ѝ и удовлетворена от вида си, тя се запъти към долния етаж.

Ема и Алекс вече бяха в салона и очакваха пристигането на Джон.

Бел едва имаше време да седне, когато икономът влезе в стаята и обяви:

— Лорд Блекууд.

Бел вдигна поглед, когато Норууд приключи с представянето на Джон. Алекс стана и тръгна към вратата, за да посрещне приятеля си.

— Блекууд, радвам се да те видя отново.

Джон кимна и се усмихна. Бел беше раздразнена от факта, че той изглеждаше невероятно привлекателен във вечерното си облекло.

— Позволи ми да ти представя съпругата си. — Алекс поведе Джон към канапето, където Ема беше седнала.

— Как сте, Ваша светлост — измърмори вежливо Джон, като положи кратка целувка върху опакото на ръката ѝ.

— О, моля ви, не мога да издържам на толкова много етикет в собствения си дом. Моля ви, наричайте ме Ема. Алекс ме увери, че сте негов специален приятел, затова не мисля, че трябва да бъдем официални.

Джон се усмихна на Ема и реши, че Алекс е проявил обичайния си късмет, когато си е избирал булка.

— Тогава трябва да ме наричате Джон.

— И разбира се, вече познавате Бел — продължи Алекс.

Джон се обърна към Бел и пое дланта ѝ в своята. Силна горещина пропълзя нагоре по дължината на ръката ѝ, но тя се насили да не я отдръпне. Нямаше нужда той да знае как ѝ въздейства. Но когато Джон повдигна ръката ѝ до устните си и я целуна леко, тя не беше в състояние да спре червенината, която се прокрадна по бузите ѝ.

— Наистина е удоволствие да ви видя отново, лейди Арабела — каза той, все още държейки ръката ѝ в своята.

— М-моля, наричайте ме Бел — заекна тя, мразейки се за липсата на самообладание.

Джон най-накрая пусна ръката ѝ и се усмихна.

— Донесох ви подарък. — Той протегна към нея кутия, завързана с панделка.

— О, благодаря ви. — Любопитна, Бел развърза панделката и повдигна капака.

Вътре тя намери малко поокаляната си обувка. Бел потисна смеха си, докато я повдигаше от кутията.

— Имах мехур — обясни тя, обръщайки се към Алекс и Ема. — Беше наистина болезнено, затова си събух обувката и... — Гласът ѝ заглъхна.

Джон се обърна към Ема.

— Щях да донеса една и за вас, но изглежда вие не сте оставяли никакви обувки върху имота ми наскоро.

Ема се засмя и се протегна към крака си.

— Ще поправа това незабавно.

Джон се улови, че харесва извънредно много херцогинята на Алекс. Беше лесно и безболезнено да я хареса, предположи той. За разлика от братовчедка си, тя не караше сърцето му да преглежда и дъхът му да спира всеки път, когато я погледнеше.

— Вероятно бих могла просто да ви дам една от пантофките си сега — добави Ема — и вие може да ми я върнете следващия път, когато вечеряте с нас.

— Това покана ли е?

— Разбира се, Блекууд — намеси се Алекс. — Винаги си добре дошъл тук.

Четиримата разменяха любезности в продължение на около четвърт час, докато очакваха да бъдат повикани за вечеря. Бел седеше тихо, изучавайки Джон крадешком, докато обмисляше защо би направил нещо толкова сладко, като това да опакова обувката ѝ като подарък, след като беше действал така грубо този следобед. Как трябваше да реагира тя? Искаше ли да ѝ бъде приятел отново? Бел запази слаба усмивка върху лицето си, безмълвно проклинайки го за това, че ѝ беше причинил такова безпокойство.

Мислите на Джон бяха заети със същото, докато се чудеше как, по дяволите, Бел ще реагира на присъствието му тази вечер. Тя вероятно не можеше да разбере всички причини, поради които той трябваше да поддържа разстояние, а господ знаеше, че той не можеше да ѝ го обясни. Изнасилването не беше в крайна сметка подходяща тема за учтив разговор.

Когато вечерята беше готова, Ема прошепна нещо в ухото на Алекс и тогава той стана и ѝ подаде ръка.

— Ще ме извиниш, че не се подчинявам на правилата и ще заведа жена си на вечеря — каза той и се усмихна развратно. — Бел, ще бъдем в по-неофициалната трапезария. Ема помисли, че ще е по-уютно.

Джон стана и подаде ръка на Бел, докато другата двойка напускаше стаята.

— Те изглежда ни оставиха съвсем сами.

— Предполагам, че го направиха нарочно.

— Защо мислите така?

Бел пое ръката на Джон и стана.

— Трябва да го приемете като комплимент. Това означава, че Ема ви харесва.

— А вие харесвате ли ме, Бел?

Настъпи дълга пауза, последвана от решително:

— Не.

— Предполагам, че не заслужавам нищо по-добро. — Той пусна ръката ѝ.

Тя се завъртя.

— Не, не заслужавате. Не мога да повярвам, че дори имате дързостта да дойдете тук на вечеря.

— Бях поканен, ако си спомняте.

— Трябваше да откажете. Трябваше да изпратите бележка, че сте болен или майка ви е болна, или кучето, или конят ви, или нещо такова, за да избегнете поканата.

Той нямаше какво друго да каже, освен:

— Вие, разбира се, сте права.

— Не можете просто да... Не можете да целунете някого и после да говорите по начина, по който го направихте с мен. Не е мило и...

— А вие винаги сте мила?

В гласа му нямаше никаква подигравка, което я обърка.

— Опитвам се. Бог знае, че се опитах да бъда мила с вас.

Той наведе глава.

— Определено го направихте.

— Аз... — Тя млъкна и погледна нагоре към него. — Дори няма да спорите с мен ли?

Той повдигна рамо с уморен жест.

— Какъв смисъл има? Вие очевидно сте права, а аз, както обикновено, греша.

Бел го погледна невярващо, устните ѝ бяха разтворени от изумление.

— Не ви разбирам.

— Най-добре ще е дори да не се опитвате. Извинявам се, разбира се, за моето поведение тази сутрин. Непростимо е.

— За целувката или за ужасните ви думи след това? — Въпросът изскочи от устните ѝ, преди да може да го спре.

— И за двете.

— Приемам извиненията ви за обидите.

— А целувката?

Бел задържа очите си върху полумесеца, който светеше през прозореца.

— Няма нужда да се извинявате за целувката.

Сърцето на Джон заблъска в гърдите му.

— Не съм сигурен, че разбирам какво имате предвид, милейди — предпазливо каза той.

— Имам само един въпрос. — Бел откъсна поглед от луната и се насили да го погледне. — Аз ли направих нещо грешно? Нещо засегна ли ви?

Джон рязко се изсмя, неспособен да повярва на ушите си.

— О боже, Бел, само ако знаехте. — Той прокара пръсти през косата си и после сложи ръце на бедрата си. — Не можете да ме засегнете, дори да опитате.

Стотина противоречиви емоции минаха през сърцето и ума на Бел за секунда. Противно на по-доброто решение, тя докосна ръката му.

— Тогава какво се случи? Трябва да знам.

Джон пое накъсано дъх, преди да я погледне.

— Наистина ли искате да знаете истината?

Тя кимна.

Той отвори уста, но минаха няколко секунди преди от устните му да излязат думи.

— Аз не съм мъжът, за когото ме мислите. Виждам нещо... — Той затвори уста, един мускул играеше бурно на шията му, докато се бореше да контролира емоциите, които преминаваха по лицето му. — Вършил съм нещо. Тези ръце... — Той погледна надолу към тях, сякаш бяха чужди предмети. Гласът му се снижи до нисък шепот. — Аз съм ненаситно копеле, Бел, само заради това, че ви целунах тази сутрин. Не съм достоен дори да ви докосна.

Бел се загледа в него, ужасена от болката, която виждаше по лицето му. Как можеше той да не съзира това, което за нея беше

толкова ясно? Имаше нещо в него. Нещо толкова добро... То извираше от самата му същност. А той си мислеше, че е недостоеен.

Бел не знаеше какво се беше случило, за да го направи такъв, но неговата болка я опустошаваше. Тя направи крачка напред.

— Грешите.

— Бел — прошепна той, — вие сте глупачка.

Тя поклати глава безмълвно.

Джон погледна дълбоко в очите ѝ, небесата да са му на помощ, но не можеше да спре бавното спускане на устните си надолу към нейните.

За втори път през този ден, Бел почувства непознато надигане на желание, когато тялото му се олюля близо до нейното. Устата му нежно помилва нейната и Бел смело прокара езика си по нежната кожа от вътрешната страна на устната му, точно както беше направил той сутринта. Реакцията на Джон беше мигновена и той грубо я придърпа към себе си, нуждаейки се да почувства топлината на тялото ѝ върху своето.

Интимният контакт разтревожи Бел и тя внимателно се отдръпна от него. Бузите ѝ бяха поруменели, очите ѝ блестяха и имаше значително повече къдрици около лицето ѝ, отколкото бяха няколко мига по-рано.

— Алекс и Ема ни очакват в трапезарията — напомни му тя задъхано. — Ще закъснеем.

Джон затвори очи и издиша, а след това мислено застави тялото си да се успокои. След минута, той ѝ предложи ръката си и изви устни в крива усмивка, която не стигна съвсем до очите му.

— Трябва да обвиним за забавянето ни крака ми.

Бел незабавно почувства прилив на симпатия към него. Той беше горд мъж и не му харесваше да признава, че това нараняване го забавя.

— О, не, не е необходимо. Ема постоянно се оплаква, че ходя твърде бавно. Просто трябва да им кажа, че съм ви показала част от галерията. Алекс има прекрасна картина на Рембранд.

Джон постави показалеца си върху устните ѝ.

— Шшт, ще обвиним крака ми. Време е да извлека някаква полза от това проклето нещо.

Те излязоха от салона и Бел забеляза, че той се движи доста бързо през дългия коридор към трапезарията.

— Кажете ми, когато почти стигнем — прошепна в ухото ѝ той.

— Точно зад ъгъла е.

Джон се забави толкова много, че Бел си помисли, че са спрели. Когато тя погледна към краката му, забеляза, че той куцука много по-забележимо от обикновено.

— Ужасен сте — нахока го тя. — Знам, че можете да свиете крака си повече от това.

— Имах лош ден. — Изражението му определено беше ангелско. Алекс стана, когато те влязоха в трапезарията.

— Помислихме, че сте се изгубили по пътя.

— Страхувам се, че кракът ме боли доста днес — отговори Джон. — Бел беше достатъчно мила да се приспособи към бавния ми ход.

Бел кимна, докато се чудеше как, за бога, да не позволи на устните си да потреперят. Тя и Джон се присъединиха към Ема и Алекс около малката маса в неофициалната трапезария. Сервираха им аспержи със сос от горчица и Ема, която беше забелязала, че съседът ѝ и братовчедка ѝ изглежда се познаваха по-добре, отколкото предполагаше времето, незабавно започна разпита си.

— Толкова съм доволна, че успяхте да дойдете на вечеря тази вечер, Джон. Но трябва да ни разкажете повече за себе си. От коя част на Англия сте?

— Израснах в Шропшир.

— Наистина? Никога не съм била там, но съм чувала, че е много приятно.

— Да, доста.

— А семейството ви още ли живее там?

— Мисля, че да.

— Оу! — Ема изглеждаше леко объркана от странния му избор на думи, но въпреки това продължи разговора. — А виждате ли ги много често?

— Рядко ги виждам.

— Ема, скъпа — каза нежно Алекс. — Моля те, дай време на госта ни да яде между въпросите.

Ема се усмихна смутено и набоде аспержа с вилицата си.

Преди да го сложи в устата си обаче, избъбри:

— Бел е много начетена, както знаете.

Братовчедка ѝ се задави с храната си, тъй като не очакваше разговорът да се обърне в тази насока.

— Като говорим за четене — намеси се умело Джон, — привършихте ли „Зимна приказка“? Забелязах, че бяхте почти накрая онзи ден.

Бел отпи глътка вино.

— Да, приключих. И това беляза края на моето Голямо Шекспирово приключение.

— Наистина? Почти ме е страх да попитам какво е това.

— Всички пиеси.

— Колко впечатляващо — измърмори Джон.

— По азбучен ред.

— И също така организирано. Дамата е чудо.

Бел се изчерви.

— Не се закачайте с мен, мошенико.

Очите на Алекс и Ема се разшириха при шеговитите закачки, които прескачаха през масата.

— Ако си спомням правилно — вмъкна Алекс, — приключението не включваше ли и малко поезия?

— Мисля, че изоставих поезията засега. Тя е толкова, ами, поетична, не мислите ли? Никой в действителност не говори така.

Джон повдигна вежда.

— Мислите ли? — Той се обърна към Бел и когато отново заговори, определено в кафявите му очи имаше огън, какъвто никога преди не беше виждала там:

*Това, което някога тъй ярко блестеше
завинаги от моя поглед е скрито вече.
И макар, че нищо не може да върне вече онзи час
на великолепието в тревата, на красотата в
цветята,
ние няма да скърбим, а ще намерим сила нова в
онова,
което след нас остава на света.*

На масата настъпи тишина, докато Джон проговори отново, а очите му изобщо не се отделяха от тези на Бел.

— Искан ми се винаги да говоря с такава елегантност.

Бел установи, че е странно развълнувана от краткия рецитал на Джон и от топлия тон на гласа му. Нещо в неговата реч я държеше омагьосана и тя напълно забрави за присъствието на братовчедите си.

— Това беше чудесно — каза тихо тя.

— Уърдсуърт^[1]. Едно от любимите ми е.

— Има ли тази поема някакво особено значение за вас? Живеете с такова гледище ли?

Последва дълга пауза.

— Не — каза Джон без заобикалки. — Опитвам се, понякога, но обикновено се провалям.

Бел преглътна, чувствайки се неудобно от болката, която виждаше в очите му и потърси друга тема.

— Обичате ли също и да пишете поезия?

Джон се засмя и най-накрая откъсна погледа си от Бел, за да огледа цялата маса.

— Може и да се наслаждавам да пиша поезия, ако някога напиша нещо, което да е дори наполовина поносимо.

— Но вие рецитирате Уърдсуърт с такава страст — запротестира Бел. — Очевидно изпитвате дълбока любов към поезията.

— Да се наслаждаваш на поезията и да си способен да я пишеш са две много различни неща. Предполагам, че заради това толкова много псевдопоети прекарват по-голямата част от времето си с бренди в ръка.

— Сигурна съм, че притежавате душата на поет — настояваше тя.

Джон едва се усмихна.

— Боя се, че вашата увереност е неоправдана, но ще го приема като комплимент.

— Както желаете. Няма да бъда доволна, докато не добавя том с поезията ви в библиотеката си — дяволито каза Бел.

— Тогава по-добре да се залавям за работа. Със сигурност не искам да ви разочаровам.

— Не — измърмори тихо тя. — Сигурна съм, че не искате.

[1] Уилям Уърдсуърт (1770–1850) е английски поет, представител на романтизма, за чието най-голямо произведение се счита неговата поема „Прелюдията“, която е с автобиографичен характер. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

На следващия ден Бел реши, че може би е отхвърлила прекалено прибързано поезията.

Следобедът тя се преоблече в тъмносиния си костюм за езда и се запъти към конюшните. Вдъхновена от рецитацията на Джон предишната вечер, тя взе със себе си тънко томче от поезията на Уърдсуърт. Планът ѝ бе да намери тревист склон и да се разположи удобно да почете, но имаше усещането, че няма да може да се спре и ще насочи кобилата си към Блекууд Парк, не Бринстед Манър — проклятие, защо не можеше да запомни името на това място? Както и да се наричаше, то бе мястото, където живееше Джон и Бел искаше да отиде там.

Тя пришпори кобилата си в тръс, наслаждавайки се на свежия есенен въздух, докато се насочваше към имота на Джон. Нямаше ни най-малка представа какво ще му каже, ако го срещне. Вероятно нещо глупаво, когато бе с него сякаш говореше по-несвързано от обикновено.

— Добър ден, лорд Блекууд — пробва тя. Не, *твърде* официално. — Така се случи, че тръгнах да пояздя на изток... — *твърде* очевидно. А и не използва ли подобно извинение предния ден?

Тя въздъхна и реши да се придържа към непринудеността.

— Здравейте, Джон.

— Здравейте.

Бел ахна. Бе толкова заета да репетира какво иска да му каже, че дори не забеляза, че той бе точно там, пред нея.

Джон повдигна вежди, учуден от шокираното ѝ изражение.

— Със сигурност не може да сте толкова изненадана да ме видите. Все пак казахте „Здравей“.

— Така е — каза Бел с нервна усмивка. Дали я бе чул как си говори сама? Тя погледна нагоре, преглъщайки с усилие и каза първото нещо, което изникна в ума ѝ. — Какъв прекрасен кон.

Джон си позволи да се усмихне саркастично.

— Благодаря. Макар да си мисля, че Тор може да се огорчи от това да бъде наричан прекрасен.

Бел примигна и се вгледа по-отблизо. Джон наистина бе на кон, при това доста огромен и мощен.

— Добре, много *красив* кон тогава — поправи се тя.

Той потупа жребеца по врата.

— Тор се чувства много по-добре, сигурен съм.

— Какво ви води насам? — попита Бел. Не беше много сигурна дали още се намира във владенията на Алекс или вече бе преминала в тези на Джон.

— Тъкмо се бях запътил на запад...

Бел потуши надигащия се в нея смях.

— Разбирам.

— А вас какво ви води насам?

— Тъкмо се бях запътила на изток.

— Ясно.

— Е, трябва да знаете, че се надявах да ви срещна — възкликна тя.

— Сега, когато ме срещнахте — каза Джон, — какво мислите да правите с мен?

— Всъщност не бях стигнала толкова далеч в плановете си — призна си Бел. — Какво бихте желали *вие* да направите с *мен*!

Според Джон, мислите му в тази насока не бяха подходящи за учтив разговор. Той мълчеше, но не можеше да се въздържа да не я огледа одобрително.

Бел разпозна изражението му и се изчерви.

— О, негодник такъв — заекна тя. — Нямах това предвид.

— Нямам представа, за какво говорите — каза Джон, с изражение на самата невинност.

— Знаете много добре и няма да ме накарате да го кажа, вие... О, няма значение, желаете ли да дойдете на чай?

Джон се разсмя силно.

— Колко обичам англичаните. Всичко може да бъде поправено с малко чай, нали?

Бел се усмихна язвително.

— Вие също сте англичанин, Джон, и само да отбележа, че всичко може да се оправи с малко чай.

Той се усмихна принудено.

— Иска ми се някой да бе казал това на лекаря, който почти отрязва крака ми.

Бел мигновено стана сериозна. Какво би трябвало да отвърне на това? Тя погледна нагоре към небето, което бе започнало да се заоблачава. Знаеше, че Джон бе ужасно чувствителен що се отнася до крака му и вероятно трябваше да избягва да говори за него. Но все пак той беше този, който го спомена и изглежда най-добрият начин да му покаже, че не я е грижа за неговата травма, бе да се пошегува с него.

— Добре, милорд — каза тя, молейки се да не прави ужасна грешка. — Тогава ще измисля начин да изсипя малко чай върху него този следобед. Ако това не свърши работа, не знам какво ще успее.

Той като че ли се поколеба за миг преди да отвърне.

— Предполагам, че ви е нужен придружител до Уестънбърт. Виждам, че отново сте сама навън.

— Някой ден, Джон — каза тя раздражено, — от вас ще стане превъзходен родител.

Върху носа му падна голяма капка и той вдигна ръце, сякаш се предава.

— Водете, милейди.

Бел обърна кобилата си и се запътиха обратно към Уестънбърт. След няколко мига на приятна тишина, тя се обърна към него и попита:

— Накъде се бяхте запътили? И не ми казвайте, че просто сте яздили на запад!

— Ще ми повярвате ли, ако ви кажа, че се надявах да ви срещна?

Бел рязко се обърна към него, вглеждайки се в лицето му, за да разбере дали не се шегува с нея. Кафявите му очи бяха топли, а погледът му накара сърцето ѝ да подскочи.

— Може и да ви повярвам, ако сте много мил с мен този следобед — пошегува се тя.

— Ще бъда *извънредно* мил — каза Джон дяволито, — ако това ще ми гарантира допълнителна чаша чай.

— За вас винаги!

Те яздиха няколко минути, докато изведнъж Амбър спря и нервно наостри уши.

— Нещо не е наред ли? — попита Джон.

— Вероятно е само заек в гората. Амбър винаги е била много чувствителна по отношение на звуците. Всъщност е доста странно. Галопира из улиците на Лондон без никакви проблеми, но само я пуснете в тихата провинция и става подозрителна към всеки незначителен шум.

— Аз не чух нищо.

— Нито пък аз — Бел дръпна леко юздите. — Хайде момиче. Ще завали.

Амбър направи няколко колебливи стъпки и спря отново, извивайки рязко глава надясно.

— Не мога да си обясня какво става с нея — каза Бел смутено.

Бум!

Бел чу гръм от изстрел от близката гора и усети лек порив във въздуха, когато куршумът премина между телата им.

— Това да не бе... — започна да пита тя, но не завърши въпроса си, защото Амбър се подплаши и се изправи на задните си крака при силния шум. Бел трябваше да съсредоточи цялото си внимание в това да се задържи на седлото. Тя обви ръце около шията на кобилата и зашепна утешително: — Успокой се, момиче! Спокойно! — Тя бе толкова уплашена, че не бе сигурна дали думите ѝ бяха предназначени да успокоят кобилата или нея.

Точно, когато бе убедена, че няма да може да се задържи още дълго, усети силните ръце на Джон да се увиват около кръста ѝ и да я повдигат от седлото. Тя се приземи безцеремонно до него върху Тор.

— Добре ли си? — попита той дрезгаво.

Бел кимна.

— Така мисля. Трябва да си поема дъх. Най-вече се уплаших.

Джон я придърпа по-близо до себе си, без да може да повярва, колко силен страх го бе обзел, когато видя как се бе вкопчила в шията на Амбър.

Сега кобилата се въртеше нервно и дишаше шумно, но иначе бе доста по-спокойна. Щом Бел се поуспокои се отдръпна достатъчно от Джон, за да може да се вгледа в лицето му.

— Чух изстрел.

Джон кимна намръщено. Той не можеше да си представи, защо някой би искал да стреля по тях, но му бе ясно, че не трябва да стоят на едно място като неподвижни мишени.

— Ако останеш тук при мен, докато яздим обратно, Амбър ще ни последва ли?

Тя кимна и скоро те яздиха в галоп към Уестънбърт.

— Мисля, че беше инцидент — каза Бел щом забавиха темпото.

— Изстрелът?

— Да. Точно онзи ден Алекс ми казваше, че е имал проблеми с някакви браконieri. Сигурна съм, че това, което изплаши Амбър, бе заблуден изстрел.

— Беше прекалено близо, за да съм спокоен.

— Знам, но какво друго може да е? Защо някой ще иска да стреля по нас?

Джон сви рамене. Той нямаше врагове.

— Ще трябва да обсъдя това с Алекс — продължи Бел. — Сигурна съм, че той ще се погрижи. Някой можеше да бъде наранен. Ние почти бяхме.

Джон кимна, придърпа я по-близо до себе си и пришпори Тор. След няколко минути стигнаха конюшните на Уестънбърт, точно навреме, за да се скрият от дъжда, който се засили.

— Пристигнахме, милейди — каза той докато я сваляше от коня.

— Ще успеете ли да се приберете в къщата невредима?

— О, но вие няма ли да дойдете? — По лицето ѝ лесно можеше да се прочете разочарованието.

Той преглътна и един мускул на врата му потрепери.

— Не, наистина не мога. Аз...

— Но ако се опитате да яздите до дома си сега, ще прогизнете. Трябва да дойдете поне за един чай, дори само, за да се стоплите.

— Бел, аз...

— Моля ви.

Той се вгледа в тези прекрасни сини очи и се зачуди как някой намира сила да ѝ откаже каквото ѝ да е. Той надникна през вратите на конюшните.

— Предполагам, че дъждът е доста силен.

Бел кимна.

— Със сигурност ще настинете, ако се опитате да яздите до дома си. Хайде, елате. — Тя хвана ръката му и заедно се втурнаха към къщата.

Докато стигнат до входната врата и влязат във вестибюла и двамата бяха доста прогизнали, а Бел можеше да усети как кичури от косата по ѝ се залепяха по лицето.

— Сигурно изглеждам ужасно — каза тя смутено. — Трябва да отида да се преоблека.

— Глупости — каза Джон, прибирайки един мокър кичур зад ухото ѝ. — Изглеждате прекрасно и... толкова загадъчна.

Бел затаи дъх. Все още усещаше докосването му.

— Искате да кажете наквасена. Чувствам се като мокър парцал.

— Уверявам ви, лейди Арабела, изобщо не приличате на парцал. — Той отпусна ръката си. — Макар че не мога да си представя, къде сте виждала такъв.

Бел се стегна.

— Аз не съм разглезеното дете, за което очевидно ме мислите.

Джон впи поглед в прекрасната спираща дъха жена, стояща пред него. Част от косата ѝ се бе изплъзнала от прическата и златните кичури, накъдрени от влажния въздух, обгръщаха лицето ѝ. Дългите ѝ мигли блестяха от дъждовните капки и придаваха на очите ѝ неописуем син цвят. Джон пое дълбоко дъх и не позволи на погледа си да се спусне надолу към нежните ѝ устни.

— Повярвайте ми, не мисля, че сте дете — каза най-накрая той.

Бел преглътна нервно и не можа да скрие разочарованието, което се изписа на лицето ѝ. Това не бяха точно думите, които се надяваше да чуе.

— Може би трябва да продължим разговора си в салона.

Тя се обърна и тръгна по коридора с гордо изправен гръб.

Джон въздъхна и я последва. Той винаги успяваше да каже грешното нещо, когато бе около нея. Искаше да я грабне в прегръдките си и да ѝ каже, че е просто прекрасна... красива, умна и мила, и всичко, което един мъж би желал в една жена.

Ако я заслужаваше. А той знаеше, че никога нямаше да може да се ожени. Никога не би могъл да приеме любовта на една жена. Не и след Ана.

Когато Джон влезе в салона, Бел стоеше до прозореца, наблюдавайки как дъжда се стича по стъклото. Той започна да затваря вратата, но след това размисли и само я притвори. Тръгна към Бел,

възнамерявайки да постави ръце на раменете ѝ, но когато стигна на крачка от нея, тя се завъртя рязко.

— Не съм разглезена — упорито каза Бел. — Знам, че не съм имала труден живот, но не съм разглезена.

— Знам, че не сте — тихо повтори Джон.

— Да си разглезен означава да си своенравен и манипулиращ — продължи Бел. — А аз не съм нито едно от тези неща.

Той кимна.

— И не знам защо винаги трябва да правите такива ужасни коментари за произхода ми. *Вашият* баща също е граф. Алекс ми каза.

— Беше граф — поправи я Джон, спокоен, че тя си мислеше, че я отблъсква заради по-ниско социално положение. Това също бе сред причините, но бе най-малката му грижа. — Беше *разорен* граф, който със сигурност не можеше да си позволи да издържа седем деца, последното от които, родено след смъртта му, аз.

— Седем деца? — попита Бел учудено. — Наистина?

— Едно бе мъртвородено — призна Джон.

— Сигурно е било прекрасно детство, след като е имало толкова много деца, с които да си играете.

— В действителност не съм прекарвал много време с тях. Те обикновено бяха заети с техни си неща.

— Ооо — намръщи се Бел, не много доволна от семейната картина, която той ѝ бе обрисувал. — Майка ви сигурно е била доста заета с всички тези деца.

Джон се усмихна дяволито.

— Предполагам, че баща ми също.

Тя се изчерви.

— Мислите ли, че можем да започнем от начало този следобед? — попита Джон, взе ръката ѝ и я целуна леко по кокалчетата. — Извинявам се за това, че предположих, че никога не сте виждала парцал.

Бел се подсмихна.

— Това е най-абсурдното извинение, което някога съм чувала.

— Така ли смятате? Аз самият мисля, че бе доста убедително, особено като прибавим и целувката по ръката.

— Целувката бе чудесна, а извинението много мило. Частта с парцала ми се стори забавна.

— Забравете за парцала — каза Джон и я поведе към близкото канапе.

— Тази тема напълно е заличена от ума ми — увери го тя.

Той седна в другия край на канапето.

— Забелязах, че носите том с поезията на Уърдсуърт.

Бел погледна към забравената книга.

— О, да. Опасявам се, че вие ме вдъхновихте. Но това, което искам да знам, е, кога ще се захванете със задачата вие самият да напишете нещо. Знам, че ще бъдете блестящ.

Джон се усмихна на похвалата ѝ.

— Вижте какво се получи, когато се опитах да бъда поетичен този следобед. Нарекох ви неразгадаема. Някак, това не е първата дума, която ми идва наум, когато се замисля за велика поезия.

— Не бъдете глупав. Всеки, който обича поезията, толкова много, колкото вас, трябва да може да пише сам. Нужно е само да съсредоточите всички сили в това.

Джон погледна към светналото ѝ лице. Тя имаше толкова вяра в него.

Това чувство бе ново за него, семейството му никога не беше показвало голям интерес към заниманията му. Той не можеше да понесе да ѝ каже, че вярата ѝ не бе основателна и бе ужасен как би реагирала, когато разбере, какъв мъж е той в действителност.

Но Джон не искаше да мисли за това. Желаше да мисли само за жената. Жената, която ухаеше на пролет. Чудеше се колко дълго можеше да държи реалността на миналото си далеч от ума си. Можеше ли да го направи за повече от няколко минути? Можеше ли да си подари цял следобед в нейната компания?

— О, боже — каза Бел, нахлувайки в мъчителните му мисли. — Забравих да позвъня за чай.

Тя стана, прекоси стаята и дръпна връвта на звънчето.

Джон също се изправи, когато тя стана, прехвърляйки тежестта на здравия си крак. Преди Бел да седне отново, Норууд влезе в стаята с бързи и тихи стъпки. Тя поръча чай и бисквити, и Норууд излезе точно толкова тихо, колкото бе влязъл, затваряйки вратата след себе си.

Бел проследи иконома с поглед, докато той напускаше стаята, а след това се обърна и погледна към Джон, който стоеше близо до канапето. Докато го наблюдаваше от другия край на стаята, тя бе

сигурна, че сърцето ѝ спря да бие. Той изглеждаше толкова красив и силен в дрехите си за езда и тя не можеше да не види одобрението в очите му, когато той отвърна на погледа ѝ. Бел си спомни думите му от предишния ден. *Не съм мъжът, за когото ме мислите.*

Истина ли бе това? Или е възможно да не бе мъжът, за когото се мислеше *той*? На нея ѝ изглеждаше толкова очевидно. Беше в начина, по който рецитираше поезия и плътната му прегръдка докато бяха на коня му. Той се нуждаеше от някого, който да му покаже, че е добър и силен. Да смееше ли да се надява... че се нуждае от нея?

Тя прекоси стаята нервно и спря на крачка от него.

— Мисля, че сте много добър мъж — каза тихо Бел.

Джон затаи дъх, когато надигащата се вълна от желание премина през него.

— Не, Бел, не съм. Когато позвънихте за чай, се канех да ви кажа... — Господи, как можеше да ѝ каже? — Искях да ви кажа...

— Какво, Джон? — Гласът ѝ бе крайно тих. — Какво искахте да ми кажете?

— Бел, аз...

— За целувката ли е?

Това беше еротичен кошмар. Тя стоеше пред него, предлагайки себе си и беше дяволски трудно да слуша съвестта си и да постъпи правилно.

— О, господи, Бел — изстена той. — Не знаеш какво говориш.

— Напротив, знам. Помня всеки миг от целувката ни на езерото.

Господ да му е на помощ! Джон се наведе малко по-близо до нея. Ръката му се протегна напред без заповед от разума му и обхвана нейните в топла прегръдка.

— О, Джон — въздъхна тя, гледайки към ръката му, сякаш имаше силата да излекува всички болести по света.

Такава преданост, такава вяра и чиста красота бе повече, от колкото той можеше да понесе. Със стон, който се колебаеше между удоволствието и агонията, той я дръпна грубо към себе си. Устните му намериха нейните в безумна целувка и той отпи от нея като мъж, който е бил оставен без вода в продължение на години. Вплете пръсти в косата ѝ, наслаждавайки се на копринената ѝ мекота, докато устните му обхождаха лицето, боготворяха очите, носа и скулите ѝ.

В един момент по време на целувката, той започна да се чувства излекуван. Тъмнината в сърцето му не изчезна, но започна да се напуква и разпада. Товарът върху раменете му не се повдигна напълно, но някак си изглеждаше по-олекнал.

Можеше ли тя да направи това за него? Беше ли толкова чиста и добра, че да може да изтрие петната в душата му? Джон започна да се чувства зашеметен и я притисна по-близо до себе си, поставяйки леки целувки по челото ѝ.

И тогава тя въздъхна.

— О, Джон, чувствам се толкова добре. — И той знаеше, че е така.

— Колко добре? — тихо попита той, захапвайки ъгълчето на устата ѝ.

— Много, много добре — засмя се Бел и жадно отвърна на целувките му.

Устните на Джон преминаха от бузата до ухото ѝ и той игриво гризна долната му част.

— Имаш толкова сладки, малки ушенца — каза той дрезгаво. — Като кайсии.

Бел се отдръпна с изненадана усмивка.

— Кайсии?

— Казах ти, че не съм много поетичен.

— Обичам кайсии — лоялно обяви тя.

— Ела обратно тук — каза той, смеейки се. След това седна на канапето и я дръпна към себе си.

— О, както желаете, милорд — Бел направи най-добрата си имитация на похотливост.

— Каква сладострастна девойка си ти.

— *Сладострастна девойка?* Това със сигурност не е много поетично.

— О, тихо — каза Джон и наистина я накара да замълчи с друга целувка, след това се облегна назад върху възглавниците и придърпа Бел върху себе си. — Казвал ли съм ти — прошепна той между целувките, — че си най-красивата жена, която някога съм срещал?

— Не.

— Така е. И най-умната, и най-милата и... — Ръката на Джон се спусна надолу по тялото ѝ, обхвана дупето ѝ и го притисна. — Имаш

най-сладкото дупе, което съм виждал.

Бел се отдръпна с шокирана моминска чест, а след това избухна в смях и рухна върху него, останала без дъх.

— Никой не ми е казал, че целуването е толкова забавно нещо.

— Разбира се, че не са. Родителите ти, разбира се, не са искали да обикаляш наоколо и да целуваш всеки, който ти се изпречи на пътя.

Бел докосна челюстта му, галейки наболата му брада.

— Не, само теб.

Джон не мислеше, че родителите ѝ биха били много щастливи да се целува и с него, но той отхвърли тази мисъл от ума си, защото не желаше да развали съвършенството на момента.

— Повечето хора не се смеят толкова много, докато се целуват — ухили се той момчешки и щипна носа ѝ.

Бел го оципа по гърба.

— Не го ли правят? Колко жалко за тях.

Джон я привлече плътно към тялото си в смазваща прегръдка, сякаш можеше със силата си да я привърже към себе си. Вероятно малко от добрината ѝ можеше да проникне в него, да прочисти душата му и... той затвори очи. Беше започнал да фантазира.

— Нямах представа колко прекрасно се чувствам точно в този момент — прошепна той в косата ѝ.

Бел се сгуши по-близо до него.

— Знам точно колко.

— За съжаление, чаят ще пристигне всеки момент и не мисля, че е нужно прислугата да знае, точно колко прекрасно се чувстваме.

— О, господи! — ахна Бел и почти прелетя през стаята. — Добре ли изглеждам? Можеш ли да познаеш, че аз... че ние...?

— Аз мога да позная — каза Джон шеговито, опитвайки се да игнорира болката от незадоволената нужда, която пулсираше в тялото му. — Но ако пригладиш косата си, не мисля, че някой друг ще забележи.

— Навън вали — каза тя с треперещ глас. — Норууд ще предположи, че затова изглеждам по този начин. — При цялото си дръзко поведение този следобед, Бел не бе готова да бъде хваната в подобна ситуация от иконома на братовчедка си.

— Седни — нареди Джон. — Ще разговаряме като двама разумни възрастни и Норууд няма да заподозре нищо.

— Така ли мислиш? Ще бъда толкова засраме...

— Просто седни, моля те, и ще проведем учтив разговор докато икономът ви дойде.

— Не мисля, че ще мога — каза Бел, а гласът ѝ прозвуча повече като шепот.

— Защо не?

Тя се настани в едно кресло и заби поглед в краката си.

— Защото всеки път щом те погледна, си спомням как ме прегръщаш.

Сърцето на Джон заблъска в гърдите му. Той пое дълбоко дъх, борейки се с все по-болезнената нужда да скочи от канапето, да сграбчи Бел и да я вземе точно там. За щастие, бе спасен от необходимостта да отвърне на емоционалния ѝ коментар от почукване по вратата.

Норууд влезе с поднос с чай и бисквити. След като му благодари, Бел взе чайника и започна да налива чая. Джон забеляза, че ръцете ѝ треперят. Без да каже нищо, той пое чашата, която тя му подаде и отпи.

Бел също отпи от чая си, желаейки ръцете ѝ да спрат да треперят. Не че бе засрамена от поведението си, тя просто бе шокирана от силата на реакцията си към него. Никога не си бе представяла, че тялото ѝ може да бъде толкова топло отвътре.

— Бих дал пени, за да разбере мислите ти — изведнъж каза Джон.

Тя погледна към него над чашата си и се усмихна.

— О, те струват много повече от едно пени.

— Какво ще кажеш тогава за един паунд?

За миг Бел си поигра с мисълта да му каже какво точно си мислеше. Но само за миг. Майка ѝ не я бе отгледала, да бъде толкова разпусната.

— Чудех се дали искаш да излея чая върху крака ти сега или да изчакам докато поизстине малко?

Джон изпъна ранения си крак напред, колкото можеше и погледна към него преценяващо, преструвайки се, че обмисля сериозно въпроса.

— Предполагам, че топъл е по-добре, не мислиш ли?

Бел вдигна чайника с дяволита усмивка.

— Ако това свърши работа, ще променим медицината завинаги.
— Тя се наведе над него и за секунда Джон си помисли, че наистина ще излее чая върху крака му. В последния миг изправи чайника и го остави на масата. — Дъждът се усили доста — каза тя, поглеждайки през прозореца. — Няма да може да се прибереш за известно време.

— Предполагам, че ще успеем да се поддържаме заети.

Бел го погледна само веднъж и вече знаеше точно с какво той искаше да се поддържат заети. Тя не отричаше, че също жадуваше да прекара следобеда в прегръдките му, но имаше доста голям шанс Алекс или Ема да се появят и последното нещо, което искаше, бе да ги заварят в подобна ситуация.

— Мисля — най-накрая каза тя, — че трябва да се захванем с друга дейност.

Джон изглеждаше толкова разочарован, че Бел едва успя да сподави смеха си.

— Какво предлагаш да правим?

Тя остави чашата си.

— Можеш ли да танцуваш?

ГЛАВА СЕДМА

Джон остави чашата си много, много бавно.

— Бел — каза най-накрая той, — трябва да знаеш, че не мога.

— Глупости. Всеки може да танцува. Трябва само да опиташ.

— Бел, ако това е някаква шега...

— Разбира се, че не е шега — прекъсна го бързо тя. — Знам, че кракът ти е ранен, но не изглежда да те забавя много.

— Може и да съм се научил да се движа с подобаваща бързина, но го правя с пълна липса на грация. — Ръката му несъзнателно се размърда по крака му. В ума му блуждаеха кошмарни сцени как се препъва несръчно по пода. — Сигурен съм, че може да се запълним времето си и без да се правя на глупак, докато се опитвам да танцувам. Освен това нямаме музика.

— Хмм, това е проблем. — Бел се огледа наоколо, докато не попадна на пианото в ъгъла. — Изглежда имаме два варианта. Първият е да повикам Ема, за да ни акомпанира, но се опасявам, че тя никога не е притежавала музикален талант. Не пожелавам подобно наказание и на най-големия си враг. — Усмихна се тя сияйно. — Да не говорим за един от добрите ми приятели.

Силата на усмивката ѝ удари Джон право в сърцето.

— Бел — каза той нежно. — Не мисля, че това ще стане.

— Няма да разбереш докато не опитаме. — Тя се изправи и приглади роклята си. — След като установихме, че не е решение Ема да свири, предполагам, че ще трябва да пеем.

— Можеш ли?

— Да пея ли?

Джон кимна.

— Предполагам толкова добре, колкото ти можеш да танцуваш.

— В такъв случай, милейди, мисля, че сме в беда.

— Само се шегувам. Може да не съм най-добрата певица, но все пак мога да изпея един верен тон.

Колко болка можеше да му причини да се преструва — дори само за един следобед — че тя можеше да бъде негова, че е негова, че той можеше да е достоен за нея? Джон се изправи, твърдо решен да вкуси късче от рая.

— Надявам се, че ще бъдеш така любезна, да не викаш много силно, когато те настъпвам по краката.

— О, не се притеснявайте милорд, ще издавам съвсем тихи звуци. — Тя се повдигна импулсивно и бързо целуна Джон по бузата, прошепвайки: — Моите крака са доста издръжливи.

— За твое добро се надявам наистина да е така.

— Сега, кой танц знаеш?

— Нито един.

— Нито един? Какво си правил в Лондон?

— Никога не съм обръщал внимание на подобни неща.

— О! — Бел ухапа долната си устна. — Това ще е по-голямо предизвикателство, отколкото си представях. Но не се страхувай, не се съмнявам, че ще се справим.

— Мисля, че по-уместният въпрос е дали ти ще се справиш?

— Разбира се — каза Бел жизнерадостно. — Повярвай ми, ще се справя. Мисля, че трябва да започнем с валс. Някой от другите танци може да са прекалено натоварващи за крака ти. Въпреки, че може и да не е така. Ти сам каза, че си способен да се движиш с добра скорост.

Джон потисна една усмивка.

— Един валс ще бъде удоволствие за мен. Само ми кажи какво трябва да правя.

— Сложи ръката си тук. — Бел взе ръката му и я постави на крехката си талия. — И после аз ще сложа моята ръка на рамото ти, виждаш ли? Хмм, доста си висок.

— Това комплимент ли е?

— Разбира се, че е. Въпреки, че нямаше да те харесвам по-малко, ако беше по-нисък.

— Несъмнено е добре, да го зная.

— Шегуваш ли се с мен?

— Само малко.

Бел го погледна закачливо.

— Е, предполагам, че малко е позволено, но не повече. Аз съм ужасно чувствителна.

— Ще се опитам да се сдържа.

— Благодаря ти.

— Макар че понякога го правиш много трудно.

Бел го мушна в гърдите и продължи урока им по валс.

— Тихо! Сега хвани другата ми ръка, ето така. Чудесно! Готови сме.

— Така ли? — Джон хвърли подозрителен поглед на позицията им. — Доста си далеч.

— Това е правилната позиция. Правила съм го хиляди пъти.

— Между нас може да се побере още един човек.

— Не мога да си обясня защо ще искаме да правим подобно нещо.

Джон бавно затегна хватката си около кръста на Бел и я придърпа към себе си, докато вече можеше да почувства топлината на тялото му.

— Така не е ли по-добре? — прошепна той.

Дъхът на Бел заседна в гърлото ѝ. Джон бе едва на сантиметър от нея и близостта му караше пулса ѝ да препуска.

— Никога няма да ни допуснат в някоя почтена бална зала — каза тя дрезгаво.

— Предпочитам да танцувам в уединение. — Джон се наведе и остави устните си леко да докоснат нейните.

Бел преглътна нервно. Тя се наслаждаваше на целувките му, но не можеше да се отърси от усещането, че се е забъркала в ситуация, с която не можеше да се справи. Така че с голямо съжаление тя отстъпи, разхлабвайки хватката на Джон, докато между телата им отново не се появи благоприлично разстояние.

— Не мога да те науча да танцуваш валс, ако не сме в правилната позиция — обясни му тя. — Основното при валсовете е, че те се танцуват в три четвърти темпо. Повечето други танци са в обикновен такт.

— Обикновен такт?

— Четири четвърти. При валса се брои раз-два-три, раз-два-три, раз-два-три. А при обикновения такт се брои раз-два-три-четири.

— Мисля, че виждам разликата.

Бел го погледна остро. Ситните ивици около очите му се бяха набръчкали от смях. Нейните устни също се извиха нагоре, докато се

опитваше да потисне усмивката си.

— Добре. Следователно валсът трябва да звучи ето така. — Тя започна да тананика мелодия, която бе доста популярна в Лондон през последния сезон.

— Не мога да те чуя. — Той започна да я придърпва по-близо.

Бел се изви и се върна в първоначалната си позиция.

— Тогава ще пея.

Ръцете на Джон нежно се стегнаха около кръста ѝ.

— Все още не мога да те чуя.

— Напротив, можеш. Престани с игричките си, защото така няма да може да проведем урока си по валс.

— Предпочитам урок по целувки.

Тя се изчерви силно.

— Днес вече имаше такъв, освен това Ема и Алекс могат да дойдат всеки миг. Трябва да се захванем за работа. Първо ще водя аз и след като разбереш как става, ти може да продължиш. Готов ли си?

— Готов съм цял следобед.

Бел не вярваше, че може да се изчерви повече, но скоро откри, че е грешала.

— Добре, раз-два-три, раз-два-три. — Тя притисна леко Джон по рамото, започна да се върти бавно в ритъма на валса и незабавно се препъна в краката му.

Джон се усмихна момчешки.

— Представи си, какво удоволствие ми носи това, че *ти* си тази, която се препъна първа.

Тя погледна към него сърдито.

— Не съм свикнала аз да водя. И със сигурност не е много учтиво от твоя страна да забелязваш грешките ми.

— Аз не го виждам като грешка. В действителност ми беше много приятно да те хвана.

— Обзалагам се, че е така — измърмори Бел.

— Искаш ли да опитаме още веднъж?

Тя кимна и отново постави ръката си върху рамото му.

— Мисля, че трябва да сменим позициите си. — Тя плъзна ръката си до кръста му. — Сложи ръка на рамото ми. Готово, сега просто си представи, че аз съм мъжът.

Джон сведе поглед към изкусителните гърдите на Бел.

— Това — измърмори той, — ще бъде ужасно трудно.

За щастие, Бел не забеляза изпълнения му с желание поглед, защото сетивата ѝ вече бяха достатъчно объркани.

— Сега — каза тя небрежно, — ако аз съм мъжът, а ти жената, щях само леко да притисна талията ти, ето така и тогава ще се движим ето така. — Докато тя тихо пееше, те започнаха да се въртят из салона, кракът на Джон се движеше с грация, която той не бе и сънувал, че може да притежава. — Прекрасно! — извика триумфиращо Бел. — Това е съвършено!

— Съгласен съм — отвърна Джон, наслаждавайки се на усещането да я държи в ръцете си.

— Но не мислиш ли, че може аз да съм мъжът за малко?

Бел премести ръката си върху рамото му, а очите ѝ уловиха неговите в страстна ласка. Тя разтвори устни да проговори, но гърлото ѝ пресъхна.

Преглъщайки нервно, тя кимна.

— Добре. Така ми допада много повече. — Джон я хвана през кръста и я придърпа към себе си. Този път Бел не протестира, запленена от топлината и вълнението, които се излъчваха от тялото му. — Правилно ли го правя? — попита той тихо, повеждайки я в танца.

— Аз... аз мисля, че да.

— Само *мислиш*?

Бел рязко се върна в действителността.

— Не, разбира се, че не. Сигурна съм. Ти си много елегантен танцьор. Сигурен ли си, че за първи път танцуваш валс?

— Всъщност сестрите ми ме принуждаваха да им партнирам, докато се учиха.

— Знаех си, че не си новак.

— Тогава бях само на девет.

Бел сви устни замислено, без да осъзнава как изкушаваше Джон да я целуне.

— Не съм сигурна, когато си бил на девет, дали хората въобще са танцували валс?

Той сви рамене.

— Семейството ни бе доста напредничаво.

Докато се въртяха из салона, Джон се зачуди дали не се бори за загубена кауза. Той продължаваше да си повтаря, че трябва да стои

настрана от Бел, но решението му се оказа безполезно срещу лъчезарната й усмивка. Той знаеше, че не може да се ожени за нея; ако го направи, само щеше да нарани жената, която искаше да защитава и за която да се грижи.

Той се чувстваше като измамник дори само докато стоеше до нея, след това, което бе направил в Испания. Джон издиша бавно, погледът му бе съчетание от задоволство и безсилие. Беше си обещал този следобед. Само няколко часа щастие, без да го преследват спомени за Ана.

— Предполага се, че трябва да водим разговор — внезапно каза Бел.

— Така ли?

— Да. Иначе хората ще си помислят, че не се харесваме.

— Тук няма никого, който да си направи заключение нито за едното, нито за другото — отбеляза Джон.

— Знам, но все пак ти показвам как да танцуваш валс и по-често това се прави по време на някое събиране, не в частен салон.

— Това е доста жалко.

Бел не обърна внимание на коментара му.

— Затова мисля, че трябва да се научиш да водиш разговор, докато танцуваш.

— Обикновено толкова ли е трудно?

— Може да бъде. На някои мъже им е необходимо да броят докато танцуват, за да спазват такта и е трудно да водиш разговор с някого, когато той повтаря само раз-два-три.

— Е, щом е така, нека да говорим.

— Добре. — Тя се усмихна. — Скоро писал ли си някое стихотворение?

— Просто си търсеше извинение да ме попиташ — обвини я Джон.

— Може би, а може би не.

— Бел, казах ти, че не съм поет.

— Не ти вярвам.

Джон изстена и в раздражението си обърка стъпките.

— Ще се опитам да напиша едно стихотворение — най-накрая каза той.

— Великолепно! — въодушеви се Бел — Нямам търпение.

— На твое място не бих очаквал нещо брилянтно.

— Глупости — каза тя позитивно настроена. — В трепетно очакване съм.

— Какво е това? — Внезапно ги прекъсна нечий глас. — Танци в собствения ми дом, а аз не съм поканена?

Джон и Бел спряха по средата на едно завъртане, за да погледнат назад и да видят как Ема влиза в стаята.

— Учех Джон как да танцува валс — обясни Бел.

— Без никаква музика?

— Реших, че е по-добре да не те моля да ни акомпанираш на пианото.

Ема се намръщи.

— Това вероятно е било добра идея. — Тя погледна към Джон. — Все още не съм срещнала някого, който да свири по-лошо от мен. Включително персонала в конюшната.

— Така ми казаха и на мен.

Ема не обърна внимание на дяволитата му усмивка.

— Насладихте ли се на урока, Джон?

— Доста. Бел е прекрасна танцьорка.

— И аз винаги съм мислила така. Разбира се, самата аз, никога не съм танцувала с нея.

Ема се премести до стола и седна.

— Ще имате ли нещо против да се присъединя към вас за чая? Поръчах на Норууд да ни донесе нов чайник. Опасявам се, че този вече е напълно изстинал.

— Разбира се, че не — каза Джон любезно. — Все пак това е вашият дом.

Ема се усмихна знаещо, забелязвайки, че Джон и Бел все още стояха прегърнати.

— Не оставяйте присъствието ми да ви възпира от танца — каза тя с дяволита усмивка.

Двамата мигновено се заизвиняваха засрамено, разделиха се и Бел седна на канапето. Джон измърмори нещо от рода, че трябва да се връща у дома, на което Ема отвърна весело.

— О, но вие *не можете*.

Бел погледна подозрително братовчедка си и мигновено осъзна, че Ема бе решила, че двамата с Джон си подхождат много добре.

— Вали като из ведро — бързо обясни Ема. — Трябва да останете, докато дъждът намали.

Джон се отказа да отбележи, че дъждът бе намалял леко и ако изчака още повече, щеше да стане по-лошо.

Той се усмихна загадъчно на двете красиви жени и седна срещу тях на елегантния и доста неудобен стол.

— Не трябва да седите на този стол — каза Ема. — Ужасно неудобен е и досега да съм се отървала от него, ако майката на Алекс не ме бе убедила, че е абсолютно безценен. Защо не седнете на канапето при Бел?

Джон повдигна една вежда.

— Мразя, когато хората правят така — измърмори Ема. Но продължи ведро. — Уверявам ви, че ще имате ужасни болки в гърба утре, ако постоите в този стол за повече от пет минути.

Джон се изправи и седна удобно до Бел.

— Ваш покорен слуга, Ваша светлост — каза той учтиво.

Ема се изчерви, долавяйки веселието и насмешката в гласа му.

— О, боже — каза тя високо. — Чудя се, защо ли се бави чаят? Ще ида да проверя какво става. — Със забележителна бързина Ема стана и излезе от салона.

Джон и Бел се спогледаха, Бел се бе изчервила до корените на златната си коса.

— Братовчедка ти не е усвоила изкуството на лукавството — сухо отбеляза Джон.

— Не е.

— Не съм напълно сигурен какво очаква да постигне. Вероятно ще се натъкне на прислужницата, която носи чая само на две крачки от салона.

Бел преглътна смутено, спомняйки си как преди време тя и сестрата на Алекс, Софи, бяха успели да оставят Ема и бъдещият ѝ съпруг сами за цели пет минути под претекст, че отиват да видят несъществуващ клавесин.

— Мисля, че ще успее да измисли нещо.

— Колкото и да ми се иска отново да те взема в обятията си, нямам желание да бъда прекъснат от братовчедка ти, когато се завърне с чая.

— О, аз не бих се тревожила за това — измърмори Бел. — Тя ще намери начин да ни предупреди за предстоящото си появяване. Доста е изобретателна.

В същия момент те чуха вика на Ема от другата страна на затворената врата.

— Каква изненада!

Бел се намръщи.

— Мислех си, че ще ни даде малко повече време.

Вратата се отвори.

— Вижте, на кого се натъкнах в коридора — каза Ема, държейки ръката на Алекс. — Не го очаквах да се прибере толкова рано днес.

— Внимателно изготвеният ѝ план се провали, заради грижливия ѝ съпруг — измърмори Джон, докато ставаше.

Бел преглътна смеха си и каза:

— Радвам се да те видя, Алекс.

— Бях излязъл навън само, за да проверя полетата — отвърна той, мръщейки се озадачено.

— Без значение, прекрасно е, че се прибра — каза Ема неубедително.

— Разбрахте ли какво се е случило с чая? — попита Джон.

— Чаят? О, да, чаят. Ами, не, всъщност не.

— Мхм.

Ема подскочи при звука на Норууд, който се прокашля точно зад нея.

— Чаят ви, Ваша светлост?

— О, благодаря ти, Норууд. Мисля, че може да го оставиш ето там, на масичката.

— Чай звучи доста съблазнително, след като яздих из дъжда цял следобед — каза Алекс любезно. — Макар че няма изгледи да намали.

Бел не бе сигурна, но мислеше, че чу как Ема изстена.

Ема приготви чаша за Алекс и след като отпи той каза:

— Утре близо до селото ще има панаир. Видях как хората се подготвят за него, докато бях навън.

— Наистина ли? — отвърна радостно Ема. — Обожавам панаири. Ще идем ли?

— Не съм сигурен — каза Алекс замислено. — Не ми допада идеята да се блъскаш из тълпите.

Тази забележка бе посрещната с бунтовнически поглед от страна на Ема.

— О, я не бъди скучен — отвърна тя. — Не можеш да ме държиш затворена тук завинаги.

— Добре. Но трябва да ми обещаеш, че ще се пазиш. — Алекс се обърна към Джон и Бел, които наблюдаваха развеселени размяната на реплики от канапето. — Желаете ли да дойдете с нас?

На устните на Джон веднага дойде отказ, но преди да може да проговори през ума му премина картината на танцуващата в ръцете му Бел.

Те танцуваха валс... Очите ѝ грееха от щастие. Сърцето му бе изпълнено с нежност, а тялото му с желание. Вероятно той *можеше* да има малко щастие в живота си. Може би петгодишният ад бе достатъчно изкупление за греховете му.

Той се обърна към Бел. Тя вдигна глава и се усмихна, повдигайки вежди подканващо.

— Разбира се — каза той. — Ще дойда след обяд и ще тръгнем заедно от тук.

— Великолепно. — Алекс отново отпи от чая си и погледна навън, където небето се чернееше злокобно. — Не искам да съм груб, Блекууд, но ако бях на твое място, щях да поема към дома сега, докато дъждът е понамалял. Изглежда сякаш скоро ще завали като из ведро.

— И аз си мислех същото. — Джон се изправи и се поклони на дамите.

Бел естествено съжаляваше, че той си отиваше, но комичният образ на Ема, седнала унила и с преведена стойка в стола си, след като съпругът ѝ несъзнателно провали всичките ѝ внимателно изградени планове, повече от достатъчно се отплати за разочарованието ѝ.

Когато Джон се прибра у дома този следобед, там го чакаше нова бележка.

„В Оксфордшир съм.“

Той поклати глава. Трябваше да намери някакъв начин да се свърже с предишните собственици на Блечфорд Манър. Те му изглеждаха малко луди — точно от типа хора, които биха имали приятели, пишещи подобни странни бележки.

Въобще не му хрумна, че бележката и стрелбата в гората може да са свързани.

Същата вечер Джон си наля чаша бренди, преди да изкачи стълбите към стаята. Тъкмо щеше да отпие, но седна на нощното шкафче. Чувстваше се достатъчно сгорещен и без него. Какво ставаше? Това чувство бе липсвало толкова дълго време от живота му, че вече не бе сигурен как да го разпознае.

Легна си доволен. Не очакваше, че ще сънува.

Беше в Испания. Бе горещ ден, но ротата му бе в добро настроение, нямаше битки поне от седмица. Седеше на една маса в таверна с празна чиния от вечерята пред себе си. Какъв беше този странен звук, идващ от горе? Той си поръча още едно питие.

Туп.

— Мисля, че това място е узряло за забавления — Джон потърка очи. Кой каза това?

Още едно тупване. Още един вик.

Джон бавно тръгна към стълбите. Какво не беше наред? Шумът ставаше по-силен, докато минаваше по коридора на втория етаж.

И тогава го чу отново. Този път беше ясно.

— Нееее!

Гласът на Ана.

Той нахлу през вратата.

— О, господи, не — извика той. Едва виждаше Ана, слабата ѝ фигура се губеше под Спенсър, който безмилостно навлизаше в нея.

Но можеше да чуе плача ѝ.

— Нееее, неее, моля ви, неееее!

Джон не се спря да помисли. Подивял, той издърпа Спенсър от момичето и го захвърли към стената. Погледна към Ана. Косата ѝ...

какво ставаше? Беше станала руса. Това бе Бел. Дрехите ѝ бяха разкъсани, тялото и поругано и наранено.

— О, Господи, не и това! — Викът сякаш дойде от самата душа на Джон.

Той се обърна към мъжа, подпрян на стената и ръката му се стегна около пистолета му.

— Погледни ме, Спенсър — нареди той.

Мъжът вдигна глава, но вече не бе Спенсър.

Джон се озова изправен пред собственото си лице.

— О, боже, не — изстена той, препъвайки се назад в леглото. — Не и аз. Не мога да направя това. Не бих могъл. — И тогава другият Джон се разсмя. Беше болен, безумен звук. — Не бих го направил. Не бих могъл. О, Бел. — Той погледна надолу към леглото, но нея вече я нямаше. — Не! Бел!

Джон се събуди от вика си. Задъхан, той притисна ръцете си към стомаха. Завъртя се напред-назад, а тялото му се разкъсваше от безшумни стенания.

ГЛАВА ОСМА

Бел лежеше подпряна в леглото и прелистваше страниците на сборника със стихотворенията на Уърдсуърт, който нямаше възможност да прочете този следобед. Тя усети, че присвива очи повече от обикновено, затова се наведе към нощното си шкафче и запали още една свещ. Тъкмо се бе настанила отново, когато на вратата се почука.

— Влез.

Ема нахлу в стаята, виолетовите ѝ очи грееха от вълнение.

— Софи ще ражда! — извика тя. — Три седмици по-рано! Току-що пристигна пратеник с бележка от съпруга ѝ.

— Това е прекрасно — каза Бел. — Нали?

— О, да! Не е добре едно бебе да се ражда преждевременно, но три седмици не са много, а и Оливър бе писал, че Софи може да не е изчислила правилно.

— Сутринта ли ще потеглите с Алекс?

— По първи петли. Исках да тръгнем още сега, но Алекс не ще и да чуе за това.

— Прав е. През нощта пътищата са опасни.

— Знам — отвърна Ема с разочаровано изражение. — Но реших да те уведомя тази вечер в случай, че желаеш да ни придружиш. Или ако не, просто да ти съобщя за плановете ни, защото със сигурност ще потеглим, преди да се събудиш.

— Мисля, че няма да дойда с вас — каза бавно Бел, като побираше думите си внимателно. Цяла вечер очакваше с нетърпение панаира и не желаше да се отказва от разходката си с Джон. Особено сега, когато щяха да бъдат сами. — Не мисля, че Софи ще желае къщата ѝ да е пълна с гости, докато ражда. Ще я посетя щом бебето порасне малко.

— Добре тогава, ще предам поздравите ти. — Ема се намръщи. — Макар че не съм сигурна, че трябва да те оставям тук сама. Не мисля, че е уместно.

— Сама? — попита невярващо Бел. — Тук има повече от стотина слуги.

— Не точно сто — поправи я Ема. — А и обещах на майка ти да бъда добра компаньонка.

— Не мога да си представя, какво си е мислила майка ми, когато е решила, че от теб ще излезе добра компаньонка?

— Ти си по-запозната с обществените норми — поколеба се Ема. — Ако мислиш, че няма да има проблем...

— *Знам*, че няма да има. Все пак тук не е Лондон. Съмнявам се някой да разбере, че съм била сама. Но дори и да разберат, няма да предизвика много шум с тези стотина прислужника, които бдят над мен.

— Добре — най-накрая се съгласи Ема. — Само, моля те, не кани лорд Блекууд. Не искам да се разчуе, че сте прекарвали време заедно без компаньонка.

Бел изсумтя.

— Това е съвсем ново, след машинациите ти този следобед.

— Това беше друго — отвърна Ема отбранително. Все пак поне имаше благоприличието да се изчерви. — И не ми казвай, че не си оценила моите, така наречени машинации. Видях начина, по който го гледаше.

Бел въздъхна и се сгуши в завивката си.

— Не го отричам.

Ема се наведе напред, силно заинтересована.

— Влюбена ли си в него?

— Не знам. Как разбира човек?

Ема се замисли за миг преди да отговори.

— Просто знаеш. Промъква се в теб. Поетите пишат за любов от първи поглед, но аз не мисля, че се случва така.

Усмивката на Бел бе изпълнена с копнеж.

— Може би само в романтичните новели.

— Да. — Ема внезапно се изправи. — По-добре да се запътя към леглото си. Искам да стана рано утре сутрин.

— Спокойно пътуване — пожела й Бел.

— Благодаря. О, моля те, утре предай извиненията ни на лорд Блекууд, че няма да може да дойдем на панаира с вас. Макар да съм убедена, че ще му се наслаждавате повече без нас.

— Сигурна съм, че ще е така.

Ема се намръщи.

— Само не го кани тук след това. И каквото и да правиш, не ходи сама до Белами Парк.

— Не мисля, че се казва така.

— Как е името тогава?

Бел въздъхна.

— Не мога да го запомня. Нещо с Б...

— Е, както и да се нарича, не отивай там. Майка ти ще ми изтръгне сърцето.

Бел кимна и изгаси свещите, докато Ема излизаше от стаята.

Малко след пладне на следващия ден Джон пое към Уестънбърт, повтаряйки си за стотен път, че ще трябва да сложи край на сляпото си увлечение към Бел. Ставаше все по-трудно да я отблъсква. Изглежда тя имаше толкова много вяра в него, че той бе почти готов да повярва, че заслужава щастието, което тя му предлагаше.

Но сънищата имаха странен начин да се промъкнат в реалния живот и Джон не можеше да се отърси от образа на Бел, докато лежеше върху онова легло в Испания, а тялото ѝ бе поругано и използвано.

Той не можеше да бъде с нея. Сега го знаеше по-добре от всякога. Щеше да ѝ каже днес. Закле се пред себе си, че ще го направи, без значение колко болезнено щеше да бъде. Трябваше да го направи, но... след панаира. Още един блажен следобед със сигурност нямаше да навреди.

Да стигне до Уестънбърт с кон, му отне само петнадесет минути. Джон остави жребеца си в конюшните, качи се по предните стълби и вдигна ръка да почука.

Норууд отвори вратата преди ръката му да успее да докосне дървото.

— Как сте, милорд? — напевно произнесе той. — Лейди Арабела ви чака в жълтия салон.

— Не, не съм там — изчурулика Бел, изскачайки от една от многото стаи, обграждащи големия салон. — Здравей, Джон. Знам, че

би трябвало да чакам покорно в салона да дойдеш, но бях толкова нетърпелива. Никога няма да познаеш, какво се случи.

— Сигурен съм, че няма да успея.

— Алекс и Ема трябваше да заминат в ранни зори. Сестрата на Алекс е започнала да ражда.

— Поздравления — автоматично каза Джон. — Това означава ли, че разходката ни се отлага?

— Не, разбира се. — Не бе ли забелязал, че е с най-хубавия си костюм за езда? — Не виждам причина двамата с теб да не може да прекараме чудесно и сами.

Джон се усмихна на непринудените й думи, но си помисли, че навлиза в опасни води.

— Както желаете, милейди.

Двамата яздеха в приятна тишина, наслаждавайки се на свежия есенен бриз. Панаирът бе разположен по-близо до дома на Джон, отколкото до Уестънбърт, така че те преминаха границата между двете имения и продължиха покрай Блечфорд Манър. Минавайки покрай величествената стара къща, Джон каза, както винаги:

— По дяволите, ще трябва да измисля друго име за това място.

— Искрено се надявам да го направиш — отвърна Бел. — Бримстоун^[1] Парк извиква представа за адските огънове и подобни.

Джон я погледна странно.

— Името не е Бримстоун Парк.

— Не е ли? О, разбира се, че не е. Знам това. — Бел се усмихна леко. — Как бе името?

— Блечфорд Манър — отговори Джон и трепна щом изрече името.

— Милостиви боже, това е дори по-лошо. Поне в Бримстоун Парк има характер. А Блеч ми навява асоциации на гадене^[2], което извиква образи още по-злочести от адския огън.

— Повярвай ми, напълно съм наясно с неприятното звучене на името.

— Не се тревожи, ще измислим нещо. — Бел потупа успокоително Джон по ръката. — Само ми дай малко време. Доста ме бива с думите.

Те стигнаха до панаира и вниманието на Бел веднага бе привлечено от мъж на кокили на няколко метра от тях. Скоро бяха

пометени от ритъма на панаира.

— Винаги съм се чудила как правят това. — Бел каза замислено щом спряха пред жонгльор с ярки дрехи.

— Предполагам, че е просто въпрос на това да хвърлиш топките в точното време.

Бел го смушка в ребрата.

— Не ми разваляй удоволствието. Убиваш магията на всичко. О, виж какви панделки! — Тя пусна ръката на Джон, забърза се към продавача на панделки и се загледа в изделията му. Докато Джон стигна до нея, тя вече държеше две панделки и избираше между тях.

— Коя предпочиташ, Джон? Тази? — Тя вдигна една розова панделка до косата си. — Или тази? — попита тя, сменяйки розовата панделка с червена.

Джон кръстоса ръце и се престори, че размишлява доста сериозно, преди да се посегне и да вземе една яркосиня панделка от масата.

— Предпочитам *тази*. Същият цвят като очите ти е.

Бел погледна към него и когато забеляза топлата ласка на погледа му, просто се разтопи.

— Тогава трябва да имам синята — тихо каза тя.

Те стояха така пленени от погледите си, докато продавачът на панделки не развали мига с шумно.

— Хм!

Бел откъсна очи от Джон и се протегна за чантичката си, но преди да извади монетите, Джон плати за панделката и я постави в ръцете ѝ.

— Подарък, милейди. — Той се наведе и целуна ръката ѝ.

Бел усети как топлината от целувката му премина по ръката ѝ и стигна право до душата ѝ.

— Ще я пазя завинаги.

Романтиката на момента бе завладяваща.

— Гладна ли си? — внезапно попита Джон, опитвайки се отчаяно да насочи разговора към по-обикновени въпроси.

— Умирам от глад.

Джон я поведе към палатката с храната, откъдето си взеха пай със спанак и ягодови сладки. С чинии в ръце те се насочиха към някое

тихо местенце в покрайнините на панаира. Джон постла палтото си на земята и когато седнаха на него, лакомо нападаха храната.

— Дължиш ми стихотворение — припомни му Бел между хапките.

Джон въздъхна.

— Така е.

— Дори не си се опитал, нали? — обвини го тя.

— Разбира се, че се опитах. Просто не можах да завърша това, което започнах.

— Тогава ми кажи това, което си написал до сега.

— Не знам — поколеба се той. — Един истински поет не би показал работата си, докато не е сигурен, че е завършена.

— Моля теее! — умоляваше го тя, а лицето ѝ придоби изражение, което подобаваше повече на някое петгодишно дете.

Джон не можеше да не се поддаде на такава неудържима молба.

— Добре. Какво ще кажеш за това:

*„Тя иде като нощ красива
с чисти звездни небеса.
В лика ѝ лъч и мрак разкриват
най-нежните си чудеса.“^[3]*

— О, Джон — въздъхна Бел замаяно. — Прекрасно е! Кара ме да се чувствам толкова красива.

— Ти *си* красива.

— Благодаря ти — автоматично каза Бел, — но да изглеждаш красива не е толкова важно, колкото да се чувстваш красива, поне така мисля аз и затова стихотворението ти ме трогна толкова много. Беше толкова романтично. Беше... чакай малко. — Тя се изправи и смръщи замислено чело.

Изведнъж Джон съсредоточи цялото си внимание в пая в ръцете си.

— Чувала съм го и преди — продължи Бел. — Мисля, че съм го чела. При това доста скоро.

— Не мога да си представя къде — измърмори Джон, макар да знаеше, че е загазил.

— Това е стихотворение на лорд Байрон! Не мога да повярвам, че се опита да представиш едно стихотворенията на лорд Байрон за свое!

— Ти не ми остави друга възможност.

— Знам, но това не е извинение за открито плагиатство. А аз си мислех, че си написал такива прекрасни думи само за мен. Представи си разочарованието ми.

— Представи си моето разочарование — измърмори Джон. — Бях сигурен, че още няма да си го прочела. Беше публикувано само преди година.

— Трябваше да накарам брат ми да ми го купи. В дамските книжарници не продават неговите творби. Казват, че са твърде колоритни.

— Ти си прекалено изобретателна — измърмори Джон и се облегна назад на лакти. — Ако си бе стояла в дамските книжарници, където ти е мястото, нямаше да се забъркам в тази каша.

— Въобще не съжалявам — каза Бел дяволито. — Вижда ми се доста глупаво да не ми е позволено да чета нещо, за което цялото общество си шушука и всичко това, само защото не съм омъжена.

— Омъжи се — предложи той шеговито, — и тогава ще можеш да правиш каквото си поискаш.

Бел се наведе напред, а очите ѝ блестяха от вълнение.

— Лорд Блекууд, това не е предложение, нали?

Джон пребледня.

— Сега *наистина* ме притисна до стената.

Бел седна назад, опитвайки се да скрие разочарованието си. Тя не знаеше, какво я бе прихванало, за да говори толкова скандално и със сигурност нямаше идея как очакваше да реагира той. И все пак, да я обвини, че го е притиснала до стената, определено не бе това, на което се бе надявала.

— Все още мисля, че трябва да напишеш стихотворение — най-накрая каза тя, надявайки се, че веселият ѝ тон ще прикрие тъгата в очите ѝ, която не можеше да скрие.

Джон се престори, че сериозно обмисля въпроса.

— Какво ще кажеш за това? — попита той с дяволита усмивка. — Няма нищо по-скъпо за моето сърце, от жена, изцапала с ягоди пай своето лице.

Бел се намуси.

— Това беше ужасно.

— Така ли мислиш? Аз мисля, че е много романтично, особено като се има предвид, че имаш ягодов пай по лицето.

— Нямам.

— Напротив имаш. Точно тук. — Джон протегна пръст и леко докосна ъгълчето на устата ѝ. Остана така за миг, желаейки да проследи контура на устните ѝ, но внезапно се отдръпна, сякаш се бе изгорил. Бе се приближил прекалено много до изкушението. Тя трябваше само да стои срещу него на импровизирания им пикник и цялото му тяло се пробуждаше.

Бел инстинктивно вдигна ръка към лицето си и я сложи на мястото, където я бе докоснал той. Странно как кожата ѝ все още гореше. Още по-странно бе, как усещането бавно се разпространяваше по-цялото ѝ тяло. Тя погледна към Джон, който се взираше в нея гладно. В тъмните му очи тлееше неосъществено желание.

— Тук... тук има толкова много хора, милорд — най-последно каза, заеквайки тя.

Джон виждаше, че е нервна. Иначе нямаше да се обърне към него машинално с „милорд“. Той се отдръпна и сведе поглед, защото знаеше, че точно неприкритият му глад я караше да се чувства неудобно. Той пое няколко пъти дълбоко дъх, за да потуши желанието, което го подлудяваше. Но тялото му не се подчини, неспособно да пренебрегне очарователната красавица, която седеше на по-малко от метър от него.

Джон изруга тихо. Това бе лудост. Абсолютно умопомрачение. Изпитваше чувства към жена, с която знаеше, че няма надежда за бъдеще. Той чу гласа на по-големия си брат Деймиън в главата си. „Ти нямаш благородническа титла. Ти нямаш благородническа титла.“ Джон потисна една горчива усмивка. Странно как се обръщаше животът. Той си спечели титла, но душата му бе черна като самия грях.

— Джон? — тихо го повика Бел. — Нещо не е наред ли? Толкова си тих.

Той я погледна и забеляза притеснения ѝ поглед.

— Да, просто се замислих.

— За какво?

— За теб — рязко отвърна той.

— Надявам се само хубави неща — каза Бел, притеснена от мрачния тон в гласа му.

Джон се изправи на крака и ѝ предложи ръката си.

— Нека се разходим из гората, докато слънцето все още грее. Ще водим конете след нас.

Бел се изправи, без да каже нищо и го последва към мястото, където бяха оставили конете си. Тръгнаха бавно пеша, през гората към Уестънбърт и Блечфорд Манър. Конете им ги следваха послушно, като от време на време спираха да наблюдават някоя от многото малки животинки, които бягаха из гората.

След около петнадесет минути на зловеща тишина Джон спря рязко.

— Бел, трябва да поговорим.

— Трябва ли?

— Да, това... — Джон се мъчеше да намери правилните думи, но главата му сякаш бе празна. — Това, което става между нас... трябва да спре.

Бел усети прилива на силна и мрачна болка, която започна да се разпростира по тялото ѝ.

— Защо? — тихо попита тя.

Той погледна настрани, неспособен да я погледне в очите.

— За нас няма бъдеще. Трябва да осъзнаеш това.

— Не — каза тя рязко, болката я правеше смела и малко невъздържана. — Не, не го осъзнавам.

— Бел, аз нямам никакви пари, кракът ми е безполезен и едва получих титла.

— Защо казваш това? Тези неща не са важни за мен.

— Бел, ти можеш да имаш всеки мъж на земята.

— *Но аз искам теб!*

Пламенният ѝ отговор увисна във въздуха и мина доста време преди Джон да може да каже нещо.

— Правя това за твое добро.

Бел отстъпи назад почти заслепена от болка и ярост. Думите му бяха като физически удари и тя се запита панически дали някога отново ще изпита щастие.

— Как смееш да се отнасяш снизходително към мен — най-накрая каза тя.

— Бел, не мисля, че си се замисляла сериозно по въпроса. Родителите ти никога няма да ти позволят да се омъжиш за някой като мен.

— Ти не познаваш родителите ми. Не знаеш какво искат за мен.

— Ти си дъщеря на граф.

— Както отбелязах по-рано, ти също си син на граф, така че не виждам проблем.

— Има огромна разлика и ти го знаеш. — Той осъзнаваше, че се хваща за сламка. Но щеше да направи всичко, за да не му се наложи да ѝ разкрие истината.

— Какво искаш, Джон? — попита тя вбесено. — Искаш да те умолявам ли? За това ли е всичко? Защото няма да го направя. Това да не е някакъв перверзен начин да си изпросиш комплимент? Да не искаш да ти изредя всички причини, поради които те искам? Всички, заради които те *мислих* за мил, благороден и добър?

Джон трепна, когато тя натърти на миналото време.

— Точно сега се опитвам да бъда благороден — сковано каза той.

— Не, не го правиш. Опитваш се да бъдеш мъченик и се надявам, че се забавляваш, защото аз със сигурност не го правя.

— Бел, чуй ме — помоли я той. — Аз... аз не съм мъжът, за когото ме мислиш. — Пресипналият му, изпълнен с агония глас, шокира Бел и тя замълча, загледана в него с отворени уста. — Аз съм... вършил неща — каза той сковано и се обърна настрани, за да не трябва да я гледа. — Наранявал съм хора. Наранявал съм... наранявал съм *жени*.

— Не ти вярвам — каза тя силно и бързо.

— По дяволите, Бел! — Той се завъртя и заби юмрук в ствола на едно дърво. — Какво е нужно, за да се убедиш? Какво трябва да знаеш? Най-тъмните тайни на сърцето ми? Деянията, които са белязали душата ми?

Тя отстъпи назад.

— Аз... аз не разбирам, какво искаш да кажеш. Не мисля, че дори *ти* разбираш какво казваш.

— Ще те нараня, Бел. Ще те нараня, без да го искам. Ще те нараня... Господи, не е ли достатъчно, че ще те нараня?

— Няма да го направиш — нежно каза тя и се протегна да го докосне по ръката.

— Не се заблуждавай, че съм герой, Бел. Не съм...

— Не мисля, че си герой — прекъсна го тя. — Не искам да си герой.

— Господи — каза той с мрачен, саркастичен смях. — Това е първото реалистично нещо, което каза днес.

Тя се наежи.

— Не бъди жесток, Джон.

— Бел — дрезгаво каза той. — Имам си граници. Не ме карай да ги прекрачвам.

— И какво трябва да означава това? — раздразнително попита тя.

Той я сграбчи за раменете, сякаш за да набие малко ум в главата ѝ. Всемогъщи боже, тя бе толкова близо, можеше да усети аромата ѝ.

Усещаше нежните кичури коса, които вятърът блъскаше в лицето му.

— Означава — каза той тихо, — че влагам целия си контрол, за да не се наведе и да те целуна точно сега.

— Тогава защо не го направиш? — попита тя с разтреперан глас. — Няма да те спра.

— Защото няма да спра дотам. Ще прокарам устните си надолу по нежната ти шия, докато не стигна до тези досадни малки копчета на костюма ти за езда. След това бавно ще разкопчея всяко едно от тях и ще отворя жакета ти. — Мили боже, да не би да се *опитваше* да се самоизмъчва? — Под него носиш някакво копринено бельо, нали?

За неин ужас Бел кимна. Джон потрепери, когато през тялото му преминаха вълни на желание.

— Обичам усещането за коприна — прошепна той. — Ти също.

— От... от къде знаеш?

— Наблюдавах те, когато получи онзи мехур на петата си. Видях те как сваляш чорапа си.

Бел ахна, шокирана от това, че той я бе шпионирал и все пак странно възбудена от идеята.

— Знаеш ли какво ще направя? — попита дрезгаво Джон, без да откъсва поглед от нея.

Тя поклати глава безмълвно.

— Ще се наведе и ще те целуна през коприната. Ще обхвана тъмното ти зърно с уста и ще го смуча, докато не стане твърда малка

пъпка. И когато това вече не е достатъчно, ще повдигна коприненото ти бельо нагоре, докато гърдите ти не са свободни и открити, и тогава ще се наведе и ще започна всичко отначало.

Бел не помръдна, напълно зашеметена от чувствената атака на думите му.

— Какво ще направиш след това? — прошепна тя, напълно наясно с топлината, която се излъчваше от ръцете му върху раменете ѝ.

— Искаш да ме накажеш, нали? — дрезгаво попита Джон, затягайки хватката си. — Но след като попита... Бавно ще сваля всичките ти дрехи, докато не останеш величествено гола в ръцете ми. След това ще започна да те целувам, всеки сантиметър от теб, докато и двамата не затреперим от желание.

Някъде в замъгленото от страст съзнание на Бел се прокрадна неясната мисъл, че тя вече трепери.

— И когато те положи на земята, ще покрия и притисна тялото ти с моето. След което ще навляза в теб много бавно, за да съхраня всяка секунда, докато те правя моя. — Гласът на Джон се прекърши и дишането му стана накъсано, когато през ума му мина образът на Бел с нейните дълги крака, увити около него. — Какво ще кажеш за това?

Бел не обърна внимание на грубия му въпрос. Тялото ѝ бе залято от чувствените образи, които той бе поставил в съзнанието ѝ. Бел изгаряше и го искаше по всички начини. Знаеше, че всичко зависи от този момент, сега или никога, и бе ужасена, че може да го изгуби завинаги.

— Все още не бих те спряла — прошепна тя.

Отказ да повярва и необуздано силно желание преминаха през тялото на Джон, докато грубо я отблъсна от себе си, защото знаеше много добре, че няма да може да устои на изкушението, ако продължи да я докосва дори само още един миг.

— За бога, Бел, знаеш ли какво говориш? Знаеш ли?

Той прокара ръка през косата си, пое дълбоко въздух и се опита да не обръща внимание на болезнената твърдост на тялото си.

— Да, знам какво говоря — извика Бел. — Ти просто не ме слушаш.

— Не ме познаваш. Изградила си някаква романтична представа за беден, ранен герой от войната. Няма ли да е забавно да се омъжиш за истински герой, сякаш изваден от някой готически роман? Е, имам

новини за теб, милейди, това не съм аз. И след няколко месеца ще осъзнаеш, че не съм герой и не е особено забавно да си омъжена за обикновен бедняк.

Бел бе завладяна от ярост, каквато никога преди не бе изпитвала и тя се нахвърли върху него, удрайки го безмилостно с юмруци по гърдите.

— Копеле! — извика тя. — Високомерно копеле. Как смееш да твърдиш, че не познавам собственото си съзнание. За толкова глупава ли ме мислиш, че да не мога да видя кой си в действителност? Не спираш да повтаряш, че си направил нещо лошо, но аз не ти вярвам. Мисля, че си измисляш, само за да ме отблъснеш.

— О, господи, Бел — каза той дрезгаво. — Не е това. Просто...

— Да не мислиш, че за мен има значение, че кракът ти е ранен? Да не мислиш, че ме е грижа, че титлата ти не е стара? Нямах да ме е грижа дори да нямаше никаква!

— Бел — каза Джон успокоително.

— Спри! Не казвай нищо повече. Отвращаваш ме! Обвиняваш ме, че съм разглежена, но ти си сноб. Толкова си обсебен от титлите, парите и социалното положение, че не си позволяваш да вземеш единственото нещо, което наистина искаш!

— Бел, ние се познаваме едва от седмица. Не мога да си представя как си решила, че съм правилният мъж за теб.

Но дори още щом изговаряше думите, той знаеше, че бяха лъжа, защото той също вече бе стигнал до същия извод за нея.

— И аз самата започвам да се питам това — остро каза Бел, искайки да го нарани толкова лошо, колкото той нея.

— Заслужавам го, знам, но скоро ще осъзнаеш, че това, което правя, е правилно. Може би не утре, но след като гневът ти отшуми, ще разбереш.

Бел обърна глава, защото не желаше да го остави да види как бърше и една сълза заради него. Тя дишаше накъсано и ѝ отне известно време преди да бъде в състояние да изправи раменете си.

— Грещиш — тихо каза тя, обръщайки се към него с обвинителен поглед. — Грещиш! Никога няма да осъзная, че постъпваш правилно, защото не е така! Ти унищожаваш щастието ми! — Тя преглътна трудно. — Своего също, ако спреш и погледнеш в сърцето си.

Джон се обърна, обезсилен от непоколебимата искреност в очите ѝ. Той знаеше, че не можеше да ѝ каже истинската причина, за да я отблъсне, затова се опита да призове вроденото ѝ чувство за практичност.

— Бел, ти си отгледана в пълен лукс. Аз не мога да ти дам това. Дори къща в Лондон не мога да ти осигуря.

— Това не е от значение. Освен това, аз разполагам с достатъчно средства.

Джон се наежи.

— Няма да взема парите ти.

— Не бъди глупав. Сигурна съм, че имам голяма зестра.

Той се завъртя, погледът му бе твърд и дяволски сериозен.

— Няма да търпя да говорят за мен, че съм зестрогонец.

— О, за това ли е всичко? Притесняваш се за това какво ще *кажат* хората? Мили боже, мислех, че си над това.

Бел се завъртя на пети и се запъти към кобилата си, която лениво си похапваше трева. Сграбчвайки юздите, тя яхна коня, отблъсквайки грубо предложената от Джон помощ.

— Знаеш ли какво? — попита тя с леден тон. — Напълно си прав. Не си мъжът, за когото те мислех.

На последната дума гласът ѝ се прекърши и Бел знаеше, че той е прозрял фалшивата ѝ храброст.

— Сбогом, Бел — каза решително Джон, знаейки, че ако се приближи до нея сега, никога нямаше да успее да я пусне.

— Да знаеш, че няма да те чакам — изплака тя. — И някой ден ще промениш решението си и ще ме искаш. Ще ме искаш толкова силно, че ще те боли. И не просто в леглото си. Ще ме искаш в дома си, в сърцето и душата си. А мен няма да ме има.

— Не се съмнявам в това дори за миг. — Джон не бе сигурен дали бе изрекъл думите или само си ги помисли, но и в двата случая бе сигурно, че тя не ги чу.

— Сбогом, Джон — каза Бел, със сподавен плач. — Знам, че си приятел на Алекс и Ема, но ще съм ти признателна, ако не идваш в Уестънбърт докато не си замина. — Погледът ѝ се замъгли от сълзи, тя удари кобилата си и пое към Уестънбърт с главоломна скорост.

Джон я наблюдаваше как си отива, а след като вече не можеше да я види, се вслуша в шума от коня ѝ. Той не помръдна няколко минути,

умът му отказваше да обмисли всичко, което се бе случило. След години на срам и самоненавист, когато най-после бе направил правилното нещо, се чувстваше като злодей от някоя от новелите на мисис Радклиф.^[4]

Джон изстена силно и яростно прокле, ритайки един камък. През целия му живот бе така. Точно когато решаваше, че е постигнал нещо, което желае, някоя по-голяма награда го примамваше — нещо, което знаеше, че никога няма да има. Блечфорд Манър бе мечта за него, мечта за почтеност, положение и чест, начин да покаже на семейството си, че може да се справи и сам, че не е нужно да наследи титла и владения, за да бъде джентълмен.

Но щом дойде в Блечфорд Манър срещна Бел и сякаш боговете му се надсмиваха и подвикваха:

— Виждаш ли, никога няма да успееш, Джон. *Това* е нещо, което никога няма да имаш.

Той затвори очи. Беше постъпил правилно, нали?

Знаеше, че я нарани. Болката в очите ѝ бе неприкрита и неподправена. Все още можеше да види лицето ѝ в ума си. И тогава към Бел се присъедини и Ана, очите ѝ го осъждаха безмълвно.

— Неее — изстена тя. — Неее.

След това прозвуча гласът на майка ѝ...

— *Все едно си бил ти.*

Джон внезапно отвори очи, опитвайки се да пропъди жените от ума си.

Бе постъпил правилно. Той не можеше да бъде чистата душа, която Бел заслужаваше. Сцена от съня му премина през съзнанието му. Той беше върху нея. Тя викаше.

Бе постъпил правилно. Желанието му към нея бе прекалено силно. Тя щеше да се пречупи под силата на страстта му.

Тъпа болка прободеше гърдите му и стегна дробовете му. С едно гладко движение той възседна жребеца си и пое още по-бързо от Бел. Докато преминаваше през гората, листата се блъскаха ожесточено в лицето му, но Джон не им обърна никакво внимание, приемайки болката като полагаемо наказание.

[1] Има се предвид изразът „Fire and brimstone“ (в превод „Огън и жупел“), който се свързва с божие наказание според Библията (Битие

19:24), където бог наказва Содом и Гомор за греховете на жителите им, като засипва с „огън и жупел“ покварените градове. — Б.пр. ↑

[2] Има се предвид римата между името Bletch и глагола reich (от англ. — Гади ми се, повдига ми се). — Б.пр. ↑

[3] Цитат от стихотворението „Тя иде като нощ красива“ на Джордж Байрон от 1814 (оригинално заглавие „She Walks In Beauty“), превод Евгения Панчева. — Б.пр. ↑

[4] Ан Радклиф (1764–1823), позната още като мисис Радклиф, е британска писателка на класически готически романи. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

Бел нямаше спомен за главоломния галоп до дома си. Тя язди, без да я е грижа за собствената ѝ сигурност. Единственото, което имаше значение, бе само да се върне в Уестънбърт и да направи разстоянието между себе си и Джон Блекууд възможно най-голямо.

Но щом пристигна и се заизкачва по стълбите, осъзна, че Уестънбърт не бе достатъчно далеч. Как щеше да понесе да остане с братовчедите си, когато мъжът, който бе разбил сърцето ѝ, се намираще съвсем близо?

Тя нахлу в стаята си, дръпна гневно пелерината си и я свали, а след това издърпа три пътни чанти от гардеробната. И започна да блъска яростно рокли в тях.

— Милейди, милейди, какво правите?

Бел вдигна поглед. Прислужницата ѝ стоеше на прага с ужасено изражение.

— Събирам си нещата — сопна се тя. — Какво мислиш, че правя?

Мери се втурна вътре и се опита да издърпа пътната чанта настрана.

— Но милейди, вие не знаете как да опаковате нещата си.

Бел усети как горещи сълзи изпълниха очите ѝ.

— Колко трудно може да бъде? — избухна тя.

— За тези рокли ви трябва голям куфар, милейди, иначе ще ги смачкате.

Бел пусна чантите си, внезапно почувствала се празна.

— Да. Добре. Разбира се. Ти си права.

— Милейди?

Бел преглътна, опитвайки се да запази чувствата вътре в себе си, поне докато успее да отиде в другата стая.

— Просто опаковай всичко. Ще замина веднага щом херцогът и херцогинята се завърнат. — Казвайки това, тя излезе от стаята и хукна

по коридора към кабинета на Ема, където се уедини и плака до края на деня.

Ема и Алекс не се върнаха цяла седмица. Бел не помнеше какво прави през това време, за да е заета. През повечето време просто гледаше през прозореца.

Когато Ема се завърна, бе напълно озадачена при вида на багажа ѝ, събран и подреден в малко складово помещение до вестибюла. Тя незабавно потърси братовчедка си.

— Бел, какво означава всичко това? И защо си облякла една от моите рокли?

Бел погледна към виолетовата рокля, която носеше.

— Опаковала съм всички мои.

— Защо?

— Не мога да остана тук.

— Бел, нямам никаква идея за какво говориш.

— Трябва да отида в Лондон. Утре.

— Какво? Утре? Това има ли нещо общо с лорд Блекууд?

Внезапната неохота на Бел да говори бе достатъчна на Ема, за да разбере, че е права.

— Какво се случи?

Бел преглътна нервно.

— Той ме унижи.

— О, боже, Бел. Той не е...

— Не. Но ми се искаше да го бе направил. Тогава щеше да му се наложи да се ожени за мен, а аз... — Тя избухна в плач.

— Бел, не знаеш какво говориш.

— Знам точно какво говоря! Защо никой не може да повярва, че имам способността да познавам собствения си ум?

Ема погледна учудено братовчедка си щом тя избухна.

— Вероятно трябва да ми разкажеш, какво се е случило докато ме нямаше.

С треперещ глас Бел разказа историята си. Докато свърши, гласът ѝ пресипна от емоциите, които трябваше да потиска.

Ема седна на ръба на масичката, която бе до стола на Бел и нежно постави ръка върху нейната.

— Незабавно ще потеглим за Лондон — тихо каза тя.
За първи път от цяла седмица Бел почувства лъч живот в себе си.
Мислеше си, че ако се отдалечи от мястото, където бе разбито сърцето ѝ, може би щеше да успее да се излекува. Тя погледна към Ема.

— На Алекс няма да му е приятно да заминеш.

— Не, няма, но ти не ми оставяш голям избор, нали?

— Той може да дойде с нас. Няма да имам нищо против.

Ема въздъхна.

— Мисля, че има важна бизнес среща, която трябва да се проведе тук.

Бел знаеше, колко мразеше братовчедка ѝ да бъде разделена от мъжа си, но тя все още ужасно много искаше да си замине оттук.

— Съжалявам — неуверено каза тя.

— Всичко е наред. — Ема се изправи и изпъна рамене. — Ще уредим всичко, за да може да тръгнем утре.

Бел усети как очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Благодаря ти.

Бел бе права за едно нещо: Алекс въобще не одобри идеята съпругата му да хукне за Лондон. Бел нямаше представа какво бе станало между тях в личното пространство на покоите им, но щом двете дами заслизаха по стълбите към каретата им на следващия ден, Алекс не бе в добро настроение.

— Една седмица — предупреди я той. — Една седмица и идвам да те взема.

Ема постави ръката си върху неговата и му каза да замълчи.

— Скъпи, знаеш, че леля и чичо няма да се върнат до две седмици. Няма да мога да се прибера до тогава.

— Една седмица.

— Може да дойдеш да ме посетиш.

— Една седмица — каза той и я целуна с толкова страст, че Бел се изчерви.

Скоро двете дами бяха удобно настанени в къщата на семейство Блайдън на Гросвенър Скуеар. Сега, когато бе далеч от Джон, Бел се

усещаше по-силна, но не можеше да се отърси от меланхолията, която я бе обхванала.

Ема правеше всичко по силите си, за да бъде нетърпимо весела, но бе очевидно, че Алекс ѝ липсва. Той въобще не помагаше, като пращаше бележки по два пъти на ден, в които пишеше, че му липсва и я молеше да се прибере у дома, където ѝ е мястото.

Бел не се постара да уведоми никого, че се е върнала в града, но на третия ден от завръщането ѝ, икономът я информира, че има посетител.

— Наистина ли? — попита тя без особен интерес. — Кой?

— Той помоли да му бъде позволено да ви изненада, милейди.

Сърцето ѝ се качи в гърлото.

— Дали косата и очите му са кафяви? — попита тя обезумяло.

— Той наистина желае да ви изненада.

Бел бе толкова нервна, че сграбчи иконома и го разтърси.

— Кафяви ли са? Моля те, трябва да ми кажеш.

— Да, милейди, такива са.

Тя отпусна ръце и потъна в близкия стол.

— Кажи му, че не искам да го виждам.

— Но аз си мислех, че мистър Дънфорд винаги е бил ваш специален приятел, милейди. Не бих желал да го отпращам.

— О, Дънфорд ли е. — Бел въздъхна и през нея преминаха едновременно облекчение и разочарование. — Кажи му, че слизам веднага. — След известно време тя се изправи и отиде до огледалото, за да провери бързо как изглежда. Уилям Дънфорд бе неин близък приятел вече няколко години. Те се ухажваха за кратко, но бързо бяха осъзнали, че не си подхождат и решиха да не развалят приятелството си, като продължат и занапред с ухажването.

Той бе най-добрият приятел на Алекс и бе помогнал на него и Ема да стигнат до олтара, което не бе лесна задача.

— О, Дънфорд, толкова е хубаво да те видя! — възкликна Бел щом влезе в салона, където я чакаше той. Тя прекоси стаята и го прегърна.

— И аз се радвам да те видя, Бел. Наслади ли се на престоя си в провинцията с младоженците?

— Уестънбърт бе очарователен — механично отвърна Бел, сядайки на едно кресло. — Въпреки, че валеше доста.

Дънфорд се настани лениво в един удобен стол.

— Е, това все пак е Англия.

— Да — отвърна Бел, но умът ѝ бе много далеч.

След като чакаше търпеливо цяла минута, Дънфорд най-после се обади.

— Ехо? Бел? Юху.

Бел се върна рязко в действителността.

— Какво? О, извинявай, Дънфорд. Бях се замислила.

— И очевидно не за мен.

Тя се усмихна смутено.

— Съжалявам.

— Бел какво не е наред?

— Всичко е наред.

— Нищо не е наред, това поне е ясно. — Той направи пауза и след това се усмихна. — Става въпрос за някой мъж, нали?

— Какво?

— Аха! Виждам, че съм прав.

Бел знаеше, че няма шанс да го заблуди, но въпреки това искаше да направи поне малък опит.

— Може би.

— Ха! — изсмя се Дънфорд. — Толкова е смешно. След всички тези години, през които мъжете падаха в краката ти в знак на любов и преданост, най-после дойде реда и на малката Арабела.

— Не е смешно, Дънфорд.

— *Напротив*. Страшно забавно е.

— Като те слуша човек, ще реши, че съм някоя безсърдечна ледена принцеса.

— Не, разбира се, че не си, Бел — незабавно каза той разкаяно. — Трябва да призная, че винаги си била изключително мила с всеки пъпчив младеж, който те е канил на танц.

— Благодаря ти. Предполагам.

— Може би затова толкова пъпчиви младежи те канят на танц.

— Дънфорд... — предупреди го Бел.

— Просто, след като само бог знае колко предложения си получила, нито едно, от които не показва и малка склонност да приемеш, е забавно да те видя също толкова запленена. — След

дългото си обяснение Дънфорд се облегна назад. Когато Бел не отвърна нищо, той добави: — Заради мъж е, нали?

— Като противоположното на жена ли? — сопна се Бел. — Разбира се, че е мъж.

— Добре де, може и да съм сгрешил. Може любимият ти кокер шпаньол да е починал.

— Аз нямам кокер шпаньол — каза Бел сърдито. — Мъж е.

— Не отвърща ли на чувствата ти?

— Не. — Гласът ѝ бе сърцераздирателно тъжен.

— Сигурна ли си?

— Имам причина да вярвам, че... — Бел внимателно подбираше думите си. — ... го е грижа за мен, но чувства, че няма право да се поддаде на емоциите си.

— Звучи като човек, който притежава прекалено много чест за свое собствено добро.

— Нещо такова.

— Само от любопитство, Бел, какво в този мъж те накара да се влюбиш толкова силно в него?

Лицето ѝ мигновено стана по-нежно.

— Не знам, Дънфорд. Наистина не знам. Има прекрасно чувство за чест. А също така и за хумор. Шегува се с мен, не злонамерено, разбира се, и ме оставя аз да си шегувам с него. В него има нещо толкова добро. Той не може да го види, но аз мога. О, Дънфорд, той се нуждае от мен.

Дънфорд стоя мълчаливо за миг.

— Сигурен съм, че не всичко е загубено. Ние можем да го накараме да промени решението си.

— Ние?

Той ѝ се усмихна дяволито.

— Това звучи като най-забавното нещо, което съм правил от години.

— Не съм сигурна, че ще си струва усилията.

— Разбира се, че ще си струва.

— Не съм сигурна, че го искам отново.

— Разбира се, че го искаш. Не се ли чу какво каза само преди тридесет секунди?

— Иска ми се да съм толкова уверена като теб.

— Виж, Бел, през последните две години не спря да ми повтаряш, че искаш брак по любов. Наистина ли ще отхвърлиш всичко, само заради малко гордост?

— Мога да намеря някой мил мъж, за когото да се омъжа — каза Бел не много убедително. — Сигурна съм, че ще мога. Постоянно получавам предложения за брак. Няма да бъда нещастна.

— Може би не. Но няма и да бъдеш щастлива.

Бел се отпусна назад.

— Знам.

— Ще пуснем плана ми в действие още тази вечер.

— Какъв точно е този план?

— Така, както аз го виждам, този мъж... как му е името, все пак?

— Джон.

Дънфорд се ухили самодоволно.

— Бел, наистина, можеше да се справиш и по-добре от това.

— Всъщност не — възрази Бел. — Името му наистина е Джон. Може да питаш Ема.

— Добре тогава, ако този Джон, наистина се интересува от теб, ще изпадне в сляпа ревност, когато разбере, че планираш да се омъжиш, въпреки опита му да бъде благороден, като се отказва от теб.

— Интересен план, но за кого ще се омъжвам?

— За мен.

Бел го погледна напълно невярващо.

— О, моля те.

— Нямам предвид, че наистина ще се оженим — отвърна Дънфорд и добави някак си отбранително. — И не е нужно да звучиш толкова отвратена от идеята. Считан съм за доста добър улов, както знаеш. Имам предвид само да пуснем слух, че планираме да се оженим. Ако Джон наистина те иска, това ще свърши работа.

— Не знам — увърташе Бел. — А ако той наистина не ме иска? Тогава какво?

— Тогава ще ме зарежеш, естествено.

— И ти няма да имаш нищо против?

— Разбира се, че не. В действителност ще направи чудеса за социалния ми живот. Ще бъда обкръжен от малки красавици, които ще искат да ме утешат.

— Мисля, че ще е по-добре да не те набърквам. Може би трябва да пуснем слух, че просто възнамерявам да се омъжа, без да споменаваме името на бъдещия младоженец.

— И до къде ще стигнем така? — отвърна Дънфорд. — Всеки в Лондон планира да се омъжи. Твоят човек никога няма да чуе за това, особено ако е заточен някъде из провинцията.

— Така е, но той вероятно няма да чуе какъвто и да било слух, независимо, колко пикантен е. Не се вълнува много от случващото се в *обществото*. Единственият начин да разбере, че ще се женим, е ако публикуваме обява в *Таймс*.

Дънфорд пребледня при тази мисъл.

— Така че — повтори Бел. — Единственият начин слухът да достигне до него, е, да не е слух, а по-скоро информация, целенасочено изпратена към него. — Тя преглътна нервно. Не можеше да повярва, че въобще обсъжда подобно нещо. — Вероятно можем да посветим Ема в плана ни. Тя може небрежно да спомене пред Джон, че възнамерявам да се омъжа. Няма да я карам да използва твоето име. Няма да споменава ничие име, просто ще му каже, че всеки момент ще обявя годеща си.

— Няма ли да изглежда странно тя просто да се отбие при него?

— Те са съседни. Няма да има нищо подозрително тя да се отбие и да го поздрави.

Дънфорд се облегна назад и се усмихна весело, равните му бели зъби блестяха.

— Прекрасна стратегия, Арабела. И ме спасява от това да се преструвам, че съм влюбен в теб.

Тя поклати глава.

— Невъзможен си.

— Ако поклонникът ти не се появи на сцената с бял кон и блестящи доспехи, за да те отведе към залеза, значи не си е струвало да се занимаваш с него от самото начало.

Бел не бе напълно съгласна с това, но въпреки това кимна.

— Междувременно трябва да те изкараме навън. Този Джон... как каза, че е фамилията му?

— Не съм казала.

Дънфорд повдигна вежда, но не я притисна за повече подробности.

— Това, което щях да кажа, е, че малката ти лъжа няма да изглежда много убедителна, ако той открие, че си се затворила в този мавзолей, откакто си пристигнала.

— Не, предполагам, че си прав, но никой не е в града. Няма кой знае какво за правене.

— Така се случи, че тази вечер съм поканен на нещо, което със сигурност ще бъде ужасен мюзикъл, а домакинът е мой далечен роднина и няма да имам проблеми да те вкарам вътре.

Бел присви очи.

— Да не е отново някой от братовчедите ти Смайт-Смит, нали?

— Опасявам се, че да.

— Мисля, че ти казах, че никога повече няма да присъствам на техния рецитал. След последния съм сигурна, че знам как би звучал Моцарт, изпълняван от стадо овце.

— Какво може да очакваш, когато си прокълнат с име като Смайт-Смит? Във всеки случай нямаш особен избор. Вече решихме, че трябва да излезеш навън, а не виждам да си затрупана от други предложения.

— Колко мило от твоя страна да го отбележиш.

— Ще приема това за да и ще дойда да те взема тази вечер. И не изглеждай толкова мрачна. Предполагам, че този твой обожател ще дойде в града в най-скоро време и тогава ще бъдеш спасена от бъдещи музикални мъчения.

— Всъщност, той няма да дойде поне в близките две седмици, защото Ема играе роля на моя компаньонка, докато родителите ми се върнат от Италия. Няма как да бъде на две места едновременно, а и се съмнявам, той да повярва, че съм се влюбила в някого толкова бързо. Опасявам се, че ще ми правиш компания поне две седмици. При условие, разбира се, че не трябва да посещавам повече мюзикъли.

— Не бих бил толкова жесток. До довечера, Бел. — Дънфорд се усмихна порочно, пъргаво се поклони и излезе.

Бел поседя в креслото известно време, след като той си тръгна, чудейки се защо не можеше да се влюби в него, вместо в Джон. Всичко щеше да е много по-лесно. Е, може би не много по-лесно, защото Дънфорд изобщо не бе влюбен в нея, не и повече от приятелска обич.

Бел стана и се заизкачва по стълбите, чудейки се дали това бе правилният подход. Провалът щеше да бъде ужасно болезнен, но

знаеше, че нямаше да може да се примири със себе си, ако дори не се опита да съгради живот с Джон. Просто трябваше да изчака няколко седмици.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Така се случи, че Бел не трябваше да чака две седмици, за да пусне плана на Дънфорд в действие. Точно една седмица след като тя и Ема бяха пристигнали в Лондон, Алекс се втурна целенасочено през входната врата с леко пълна дама на средна възраст, която припикаше по петите му.

Бел тъкмо минаваше по коридора, когато той нахлу в къщата.

— О, боже — каза тя с въздишка, наблюдавайки суматохата развеселена.

— Къде е жена ми? — попита Алекс.

— Мисля, че е горе — отвърна Бел.

— Ема! — извика той силно. — Ема слез веднага!

Само след секунди Ема се показа на горния край на стълбището.

— Алекс? — невярващо каза тя. — Какво за бога правиш тук? И кой е твоят, хмм, гост?

— Едната ти седмица изтече — каза той категорично. — Прибираш се вкъщи.

— Но...

— А това е — прекъсна я Алекс, като посочи към дамата до него, — пралея Персефона, която бе толкова добра да се съгласи да бъде компаньонка на Бел.

Бел огледа разчорления външен вид на Персефона и опустошителното ѝ изражение, и се зачуди дали дамата е имала някакъв избор по въпроса.

След като премести поглед към решителното изражение на Алекс, тя установи, че Персефона най-вероятно не е имала никакъв избор.

— Персефона? — тихо каза Ема.

— Родителите ми бяха заинтригувани от митологията — каза дамата усмихнато.

— Виждаш ли — каза Алекс, — родителите ѝ са харесвали митологията. Това обяснява всичко.

— Така ли? — попита Бел.

Алекс я погледна така смразяващо, че Бел бързо млъкна.

— Ема — каза той тихо, докато бавно се изкачваше по стълбите, — време е да се върнеш вкъщи.

— Знам, ти също ми липсваш, но щеше да е само още една седмица и не мога да повярвам, че си влачил леля си през половината страна.

Персефона се усмихна.

— Всъщност, през цялата. Аз съм от Йоркшир.

Бел преглътна смеха си и реши, че с Персефона ще си паснат идеално.

— Събери си нещата, Ема.

Бел и Персефона наблюдаваха двойката с неприкрит интерес, докато те потънаха в прегръдките си и устните на Алекс плениха тези на Ема в изгаряща целувка. Тогава Персефона се извърна настрана. Бел от своя страна ги наблюдаваше любопитно, но имаше приличието да се изчерви.

Но те продължиха да се целуват и целуват, докато на Бел, Персефона и шестте слуги, които стояха в главния коридор им стана доста неудобно. Опитвайки се да извлече, най-доброто от ситуацията, Бел се усмихна сияйно на Персефона и каза:

— Как сте? Аз съм лейди Арабела Блайдън, но предполагам, че вече знаете това.

Възрастната жена кимна.

— Аз съм мис Персефона Скот.

— Приятно ми е да се запознаем, мис Скот.

— О, моля ви, наричайте ме Персефона.

— А мен ме наричат Бел.

— Добре, добре. Предполагам, че ще се разбираме прекрасно. — Персефона погледна сковано през рамо и се покашля високо. — Още ли не са спрели? — шепнешком попита тя.

Бел погледна нагоре и кимна.

— Ще бъде само за една седмица.

— Ще продължават да правят това цяла седмица?

— Не — разсмя се Бел. — Имам предвид, че родителите ми ще се приберат след една седмица. Тогава ще сте свободна да правите каквото желаете.

— Предполагам, че ще направя точно така. Алекс ми плати царски, за да дойда.

— Наистина ли?

— Да. Естествено, аз щях да се съглася да дойда дори, само ако ми бе платил пътните разходи. Не идвам често в Лондон. Това е нещо като приключение за мен. Но преди да успея да кажа и дума, той ми предложи изумителна сума. И аз приех незабавно.

— Кой не би?

— Кой наистина — каза Персефона и направи няколко тромави жеста с глава.

— Продължават да се целуват — каза Бел, разчитайки правилно сигналите ѝ.

— Поведението им не е много, хмм, прилично. Особено в присъствието на млада неомъжена дама. — Тя погледна към Бел и се усмихна. — Досега не съм била компаньонка. Как прозвучах?

— Не достатъчно строга.

— Не бях ли?

— Не, но аз предпочитам така. И не се притеснявайте за тях. — Бел погледна през рамо към страстно целуващата се двойка на стълбищната площадка на втория етаж. — Обикновено са доста по-благоразумни. Предполагам, че просто са си липсвали много. Бяха разделени цяла седмица.

— Е, предполагам, че трябва да ги извиним. Те със сигурност се обичат.

— Да, така е — тихо каза Бел и осъзна, че постъпва правилно с решението си за Джон, защото наистина искаше някой в живота си, който ще я обича и желае толкова много, че ще я целува цели пет минути пред осем свидетели. И, разбира се, беше ясно, че въпросният мъж трябва да е някой, който тя също би желала толкова отчаяно, че да отвърне на целувките му, без да я е грижа за свидетелите.

Бел въздъхна. Трябва да е Джон. Внезапно тя осъзна, че не бе разказала за плана си на Ема.

— О, боже — избъбри тя. Трябваше да остане насаме с нея за миг, преди Алекс да я повлече към Уестънбърт, а ако продължаваха така, щяха да са с прилепени устни през целия път обратно.

— Нещо не е наред ли? — попита Персефона.

— О, боже. — Бел хукна нагоре по стълбите и издърпа ръката на Ема от косата на Алекс. — Съжалявам, Алекс, изглежда забавно, но трябва да говоря с Ема. Доста е важно. — Тя дръпна доста силно Ема. Алекс бе изпаднал в някаква страстна омая и вероятно тази негова слабост ѝ позволи да издърпа Ема от прегръдката му. Само след няколко секунди двете жени бяха на сигурно място в стаята на Ема. Бел бързо заключи вратата. — Трябва да направиш нещо за мен — каза тя.

Ема я гледаше с празен поглед, все още замаяна от страстната целувка на Алекс.

Бел щракна с пръсти няколко пъти пред лицето на братовчедка си.

— Ехо? Събуди се! Вече не те целуват.

— Какво? О, извинявай. От какво се нуждаеш?

Бел бързо ѝ разказа плана. Ема не бе сигурна, че той щеше да проработи, но обеща да изпълни своята част.

— Само едно нещо — добави тя. — Той дали ще повярва, че наистина си го преодоляла толкова бързо?

— Не знам, но ако дойде в Лондон, бързо ще научи, че не съм си стояла къщи като страдаща влюбена. Дънфорд се е погрижил да се запозная с доста подобаващи ергени. Миналата седмица ме представи на трима графове и един маркиз, ако не греша. Доста е изненадващо колко много хора са в Лондон извън сезона.

— Надявам се, че знаеш какво правиш.

— Нямам идея какво правя — призна си Бел с въздишка. — Но не знам какво друго мога да сторя.

Джон се нахвърли върху работата си по Блечфорд Манър. Ръководеше ремонта на къщата и дори помагаше в някои задачи. Физическият труд бе странно успокояващ — понякога дори успяваше да мисли за нещо друго, освен за Бел.

Работата по къщата и заобикалящите я земи го държаха зает през деня и той се опитваше да посвети нощите си на финансовите въпроси, решен да възстанови средствата, които бе използвал, за да закупи Блечфорд Манър. Но докато денят преминаваше в нощ, той откриваше, че мислите му се насочваха към русокосата девойка, която в момента

се намираще на три часа езда в Лондон. Тя със сигурност не бе губила време, за да отиде колкото може по-далеч от него.

Джон не можеше да спре да си припомня всяка минута, която бе прекарал в нейната компания и всяка сцена, която се разиграваше в ума му, бе като малка кама, забита в сърцето му. Почти всяка вечер се събуждаше възбуден и знаеше, че я е сънувал. За кратко се замисли дали да не иде до близкото село и да намери някоя жена, която да задоволи потребността му, но се отказа от идеята, защото осъзна, че никоя жена няма да го накара да се чувства по-добре. Не и друга, освен Бел.

Той се изненада, когато Бъкстън му съобщи, че херцогиня Ашбърн е пристигнала. *Няма да я питаш за Бел* — заповяда си той, докато вървеше към синия салон, за да я посрещне.

— Здравейте, ваша светлост — учтиво каза той.

Ема изгледаше добре, а косата ѝ — особено ярка.

— Мисля, че ви казах да ме наричате Ема — смъмри го тя.

— Съжалявам. Предполагам, че е по навик.

— Как сте?

— Добре. Как е Бел? — Ако бе възможно да се срита без херцогинята да го забележи, щеше да го направи. И то силно.

Ема се усмихна лукаво, осъзнавайки, че плана на Бел ще се увенчае с успех.

— В действителност, тя е доста добре.

— Чудесно. Радвам се за нея. — И наистина се радваше, поне така предполагаше, въпреки че би било добре, ако я болеше за него поне малко.

— Всъщност тя мисли да се омъжва.

— *Какво?*

На Ема ѝ се искаше да може да съхрани по някакъв начин изражението на лицето на Джон, защото то бе безценно.

— Казах, че мисли да се омъжва.

— Чух ви — сопна се Джон.

Ема отново се усмихна.

— И кой е щастливецът?

— В действителност не ми каза. Спомена само, че е някого, който е срещнала последната седмица в Лондон. Мисля, че беше граф или може би маркиз. Тя посещаваше доста приеми.

— Очевидно. — Джон дори не направи усилие да скрие сарказма си.

— Бел изглежда се забавляваше доста добре.

— Със сигурност не си е губила времето при търсенето на мъж — каза той заядливо.

— Е, знаете как е.

— Какво да знам как е?

— О, ами, любовта от пръв поглед и така нататък.

— Да — мрачно каза Джон.

— Всъщност... — каза Ема, привеждайки се напред.

— Какво?

Аз съм гениална — помисли си Ема. — *Напълно гениална.*

— Всъщност — повтори тя, — Бел каза, че той ѝ напомнял малко за вас.

Ярост, ревност, обида и стотици други неприятни чувства преминаха през Джон в извънредно нездравословни пропорции.

— Колко хубаво за нея — каза той ледено.

— Знаех си, че ще се зарадвате — каза Ема жизнерадостно. — Все пак вие двамата сте толкова добри приятели.

— Да, така е.

— Ще се погрижа да получите покана за сватбата. Знам, че ще е от голямо значение за Бел, ако присъствате.

— Тогава ще бъда зает.

— Но вие не знаете кога ще е сватбата. Тя още не е избрала дата.

— Ще съм зает — повтори Джон твърдо.

— Разбирам.

— Сигурен съм, че е така. — Джон се замисли дали съпругата на Алекс е изключително жестока или извънредно наивна. — Беше много мило от ваша страна да се отбиете с новини за Бел, но се опасявам, че имам задължения, към които трябва да се върна незабавно.

— Да, разбира се — каза Ема и стана с лъчезарна усмивка. — Ще предам най-добрите ви пожелания на Бел. — След като той не каза нищо, тя го погледна невинно и попита. — Желаете ѝ само най-доброто, нали?

Джон само изръмжа.

Ема отстъпи назад и потисна смеха си.

— Тогава ще ѝ кажа, че сте пратили поздрави. И моля, елате да ни посетите скоро. Сигурна съм, че Алекс ще се радва да ви види. — Докато вървеше надолу по стълбите към каретата си ѝ хрумна, че трябва да изпрати бележка на Бел, за да я предупреди, че Джон ще пристигне много, много скоро в Лондон.

Джон наблюдава как Ема изчезва надолу по предните стълби. В мига, в който тя се скри от погледа му, прокле яростно и изрита силно стената, а после се запъти към кабинета си, където си наля голяма чаша уиски.

— Проклета, неставаща за нищо, непостоянна жена — мърмореше си той, отпивайки големи глътки. Питието прокара гореща следа през гърлото му, но Джон едва го усети. — Ще се омъжва? — каза високо той. — Омъжва? Ха! Надявам се да е нещастна. — Той изпи остатъка от чашата си и си наля нова.

За нещастие, уискито не намали болката, която бе обхванала сърцето му. Когато бе казал на Бел, че ще е по-добре без него, не бе и сънувал, че ще бъде толкова болезнено да си я представя в обятията на друг мъж. О, той знаеше, че тя ще се омъжи някой ден, но тази представа бе неясна. Сега не можеше да изтрие картината на Бел и този граф без лице или там какъвто бе, от ума си. Той продължаваше да я вижда как се усмихва дяволито и се навежда да го целуне. А щом се оженят, о, боже, това беше ужасно.

Той можеше да види Бел, гола на светлината на свещите, протягайки ръце към този непознат. И тогава съпругът ѝ щеше да покрие тялото ѝ със своето и...

Джон пресуши и втората си чаша. Поне не знаеше как изглежда този мъж. Със сигурност не се нуждаеше да си представя сцената поживо.

— По дяволите, по дяволите, по дяволите, по дяволите, по дяволите — мърмореше той, като подсилваше всяко проклетие с ритник по бюрото си. Бюрото спечели битката лесно, тъй като бе изработено от масивен дъб, а кракът на Джон със сигурност щеше да им синини на следващия ден.

Дали щеше да е така до края на живота му? Миналият ден бе отишъл до селото и всяка жена там му напомняше за Бел.

Попадна на една, чийто очи бяха почти същия син цвят. Друга бе висока почти колкото нея. Дали сърцето му щеше да подскача всеки

път щом видеше руса жена в тълпата?

Той седна на пода и се облегна на бюрото си.

— Аз съм глупак — изстена той. — Глупак.

И тази мисъл звуча в ума му, докато най-последно заспа.

Той вървеше през някаква къща. Тя бе пищна и разкошна. Заинтригуван, Джон продължи да върви.

Какъв бе този странен звук?

Идваше от стаята в края на коридора. Той се доближи, ужасен от това, което си мислеше, че може да открие там.

По-близо. По-близо. Поне не беше тупване. Джон усети как страхът се отцежда от тялото му. Бяха... танци. Някой танцуваше. Вече можеше да чуе музиката.

Той отвори вратата. Това бе бална зала. Стотици двойки се въртяха без усилие в ритъма на валса. А в центъра...

Сърцето му спря. Това бе Бел.

Изглеждаше толкова красива. Тя отметна глава назад и се разсмя. Дали я бе виждал толкова щастлива?

Джон се приближи. Опита се да види по-добре партньора ѝ, но лицето му си оставаше замъглено.

Една по една другите двойки изчезнаха, докато в стаята не останаха само трима човека. Джон, Бел и другият мъж.

Той трябваше да си тръгне. Не можеше да понесе да наблюдава Бел и любимия ѝ. Опита се да си тръгне, но краката му сякаш бяха залепени за пода. Опита се да погледне настрана, но вратът му отказа да се завърти.

Музиката стана по-бърза. Танцуващата двойка се завъртя, докато... вече танцуваше неконтролируемо.

Джон присви очи, опитвайки се да види по-добре. Какво ставаше?

Двойката спореше. Бел изглеждаше, сякаш се опитва да обясни нещо на мъжа. И тогава той я удари. Опакоето на ръката му удари бузата ѝ, а пръстените му оставиха червени белези по-бледата ѝ кожа.

Джон извика името ѝ, но двойката явно не го чу. Той се опита да стигне до нея, но изглежда, че краката, които отказаха да го

изведат от стаята, не искаха да го заведат и в обратната посока.

Мъжът я удари отново и тя падна на пода. Ръцете ѝ се повдигнаха да предпазят главата ѝ. Джон се протегна, но ръцете му не бяха достатъчно дълги. Той извика името ѝ отново и отново, и тогава, най-после, двойката изчезна.

На следващата сутрин Джон се събуди, чувствайки се не чак толкова самосъжалително, макар че имаше главоболие, което си заслужаваше съжаление без значение от кого. Не бе много сигурен какво точно бе сънувал снощи, но каквото и да е беше, го убеди, че няма да стои и да гледа как Бел пропилява живота си с някакъв развратен граф.

Това, че той не бе сигурен дали годеникът ѝ е граф или че е развратен, не беше от значение. Ами ако той я биеше? Ако ѝ забрани да чете? Джон знаеше, че той не е достатъчно добър за нея, но вече не бе сигурен, че някой друг също е. Той поне щеше да се опита да я направи щастлива.

Щеше да ѝ даде всичко, което има, всяка частичка от душата си, която все още не бе унищожена.

Бел трябваше да бъде с някого, който да оцени ума и познанието ѝ заедно с грацията и красотата. Можеше да си я представи как промъква книги в дома си зад гърба на неодобряващия ѝ аристократичен съпруг. Той вероятно нямаше да се допитва до нея за важните решения, вярвайки, че една жена не може да е достатъчно интелигентна, за да има нейното мнение стойност.

Не, Бел се нуждаеше от него. Трябваше да я спаси от един катастрофален брак. А след това, предположи той, просто щеше да се ожени за нея.

Джон знаеше, че щеше да направи една от най-големите пълни промени в историята. Можеше само да се надява, че Бел ще разбере, че е осъзнал, че тя е била права през цялото време. Хората правеха грешки, нали? Все пак той не беше някакъв безгрешен приказен герой.

— Не, Персефона, мисля, че трябва да стоиш далеч от бледолилавия цвят.

Бел и компаньонката ѝ бяха отишли на пазар. Персефона нямаше търпение да се раздели с част от средствата, които Алекс ѝ бе дал.

— Винаги съм харесвала този цвят. Един от любимите ми е.

— Добре, тогава ще намерим рокля с лилави акценти, но се опасявам, че този цвят не ти подхожда толкова, колкото някой от другите.

— Какво би предложила ти?

Бел се усмихна на старата дама, когато тя посочи топ тъмнозелено кадифе и го задържа под брадичката си. Тя се забавляваше доста с неомъжената леля на Алекс, макар понякога да изглеждаше, че сякаш ролите им са разменени. Персефона постоянно я питаше за мнението ѝ по всички въпроси, от храната, през модата до литературата. Тя ѝ бе обяснила, че рядко е напускала Йоркшир и нямаше идея как се държи човек в Лондон. Все пак Персефона имаше остър ум и тънко чувство за хумор, което забавляваше Бел безспирно.

Но не компанията на Персефона бе причината за веселието на Бел този следобед. Тя тъкмо бе получила спешна бележка от Ема, в която ѝ съобщаваше, че трябва да се подготви за пристигането на Джон всеки момент. Очевидно той не бе приел новината за предстоящия ѝ брак добре.

Добре — помисли си Бел самодоволно. Тя не искаше дори да си представя как би реагирала, ако някой ѝ донесеше подобна новина за Джон. Вероятно би желала да избодне очите на жената. А по принцип не бе войнствен човек.

— Наистина ли мислиш, че зеленото ще свърши работа? — попита Персефона, мръщейки се на плата.

Бел се събуди от унеса си.

— Хмм? О, да. Имаш такива хубави зелени петънца в очите. Смятам, че така ще ги подчертаем.

— Така ли мислиш? — Персефона вдигна топа с кадифе, погледна в огледалото и наклони глава по несъмнено женствен начин.

— Да, а ако толкова харесваш лилавото, вероятно би се съгласила на този тъмновиолетов цвят. Мисля, че ще ти подхожда много добре.

— Хмм, може би си права. Аз наистина обожавам виолетовото. Винаги си слагам парфюм с аромат на виолетки.

Щом интересът на Персефона бе заангажиран отново, Бел се запъти към мадам Ламберт — собственичката на магазина, която не бе

точно францужойка.

— Ах, лейди Арабела — въздъхна тя. — Толкова се радвам да ви видя отново. Не сме ви виждали от няколко месеца.

— Бях в провинцията — отвърна любезно Бел.

— Може ли да ви задам един поверителен въпрос?

Сините очи на мадам Ламберт заблестяха от възбуждение и безсъмнено от възможността, молбата на Бел да я направи червива от пари.

— Да?

— Трябва ми рокля. Много специална рокля. Всъщност, две много специални рокли. Или може би три — намръщи се Бел, докато размишляваше върху бъдещите си покупки. Тя трябваше да изглежда зашеметяващо, когато Джон пристигне в Лондон. За нещастие, нямаше идея кога точно ще пристигне или дали — не искаше и да си помисля за това — въобще ще дойде.

— Това няма да е проблем, милейди.

— Нуждая се от различен вид рокли от този, който купувам. Нещо по-съблазнително.

— Ясно, милейди — мадам Ламберт се усмихна разбиращо. — Може би искате да привлечете вниманието на определен джентълмен. Ще ви направя ослепителна. За кога ще ви трябват роклите?

— Тази вечер? — отговорът на Бел бе по-скоро въпрос, отколкото заявление.

— Божичко! — извика мадам Ламберт, напълно забравяйки за акцента си. — Аз съм добра, но не мога да правя чудеса!

— Ще бъдете ли по-тиха? — бързо прошепна Бел, оглеждайки се нервно наоколо. Тя харесваше Персефона, но не искаше да разбере, че повереницата ѝ планира да съблазни някого. — За тази вечер ми трябва само една. Останалите могат да почакаат. Поне до утре. Не може да е толкова трудно. Имате всичките ми мерки. Уверявам ви, че не съм напълняла от последната ни среща.

— Искате прекалено много, милейди.

— Ако не бях напълно убедена, че ще можете да се справите, нямаше да ви попитам. Все пак мога да отида при мадам Ларош — каза с усмивка Бел и остави думите ѝ да подействат.

Мадам Ламберт въздъхна драматично и каза:

— Има една рокля. Беше за друга дама. Е, не точно дама. — При ужасеното изражение на Бел, тя се поколеба и добави: — Тя има изтънчен вкус, уверявам ви. Тя, хм, изгуби източника си на средства и не можа да плати за роклята. С няколко малки поправки, мисля, че ще ви е по мярка.

Бел кимна и се обади на Персефона, че отива до задната стая за малко. Последва мадам Ламберт, която я заведе до вратата на гардероба.

— Ако желаете да привлечете вниманието на мъж, без да изглеждате вулгарно — каза модистката, — това е, от което имате нужда. — Ръкомахайки тя извади рокля в тъмносиньо кадифе, която бе поразителна в простотата си.

Без украса, роклята оставяше елегантната кройка да покаже своя стил.

Бел докосна меката тъкан, възхищавайки се на начина, по който корсажът бе обшит със сребърна нишка.

— Прекрасна е — каза тя. — Но не е много по-различна от това, което имам.

— Отпред е като всички останали, но отзад...

Мадам Ламберт обърна роклята и Бел осъзна, че по-голямата част от гърба ѝ ще бъде гол.

— Ще трябва да вдигнете косата си — продължи мадам, — за да бъде пълен ефектът.

Бел неохотно откъсна поглед от роклята и погледна модистката.

— Ще я взема.

Джон пристигна доста бързо в Лондон, особено като си има предвид, че не предупреди на време Уитли. Експедитивният камериер опакова дрехите му със забележителна скорост. Джон се надяваше, че няма да му отнеме много време да спечели Бел, защото се съмняваше, че има достатъчно елегантни дрехи за повече от две седмици.

Той винаги се бе придържал към качеството, но то бе скъпо и в резултат на това, нямаше много неща.

Джон пое дълбоко въздух, докато се изкачваше по стълбището на градската къща на по-големия си брат. Не бе виждал Деймиън от години, макар че той му бе изпратил кратка поздравителна бележка,

когато Джон получи титлата си. Деймиън вероятно нямаше да е много въодушевен да го види, но не можеше да изпъди собствения си брат, нали? А освен това Джон нямаше други варианти. Нямаше време да търси подобаваща къща под наем. Доколкото знаеше, Бел вече можеше да е сгодена.

Поемайки дълбоко дъх, той вдигна тежкото месингово чукало и го остави да се удари във вратата. Почти мигновено се показа икономът.

— Дали графът е свободен? — любезно попита Джон.

— Мога ли да попитам, кой го търси?

Джон му подаде гладка бяла визитка.

Икономът погледна фамилията му и повдигна вежда.

— Брат му — просто каза Джон.

Икономът въведе Джон в просторна гостна до главния коридор. След няколко минути Деймиън влезе в стаята, а на лицето му бе изписана изненада. Както винаги Джон бе поразен от приликата помежду им. Деймиън бе по-възрастна и по-спокойна негова версия и не изглеждаше на тридесет и девет. Винаги е бил доста хубав и красотата му бе класическа, докато лицето на Джон бе малко по-слабо и ъгловато, за да покрие критериите за аристократична елегантност.

— Мина цяла вечност — каза най-накрая Деймиън, протягайки ръка. — Какво те води в града?

Джон пое ръката на брат си и я стисна здраво.

— Имам спешна работа в Лондон и се опасявам, че не успях да се сдобия с жилище навреме. Надявах се, че ще мога да ти се натрапя, докато свърша работата си.

— Разбира се.

Джон знаеше, че Деймиън ще се съгласи. Той се съмняваше, че брат му бе въодушевен или дори смътно доволен относно молбата му, но винаги бе отдавал голямо значение на добрите обноски и определено не можеше да откаже гостоприемство на собствения си брат. Разбира се, докато брат му не злоупотреби с привилегиите си.

— Благодаря ти — отвърна Джон. — Уверявам те, ако стане ясно, че работата ми не може да бъде свършена за две седмици, незабавно ще си потърся жилище.

Деймиън благосклонно склони глава.

— Довел ли си някого с теб?

— Камериерът ми.

— Чудесно, тогава мога да предположа, че си взел официални дрехи?

— Да.

— Добре. Поканен съм на малко парти тази вечер и домакинята ми изпрати бележка преди по-малко от час, за да ме помоли да доведе още един мъж. Изглежда, че някой се е разболял и тя има прекалено много жени.

Мисълта, да излиза сред обществото въобще не се нравеше на Джон, но той се съгласи, защото можеше да разбере, за кого мислеше да се омъжи Бел.

— Чудесно — повтори Деймиън. — Ще изпратя съобщение на лейди Фортрайт незабавно. О, ще имаш възможността да се срещнеш с жената, която мисля да ухажвам. Време е да се ожения, нали знаеш. Наистина се нуждаем от наследник.

— Разбира се — измърмори Джон.

— Мисля, че тя е отличен избор, макар че трябва да я проуча по-добре. От добро семейство е и е доста хубавка. Интелигентна е, но не и толкова очарователна.

— Звучи като самото съвършенство.

Деймиън се обърна към него доста рязко.

— Може би я познаваш. Тя скоро бе на гости на роднини за около месец, които живеят в близост до новия ти дом. Как се казваше? Не мога да запомня.

Джон усети зловещо чувство под лъжичката, което се разпространи бързо из тялото му.

— Нарича се Блечфорд Манър — студено каза той.

— Ужасно име. Наистина трябва да го смениш.

— Така и възнамерявам да направя. Щеше да кажеш...

— О, да. Името ѝ е лейди Арабела Блайдън.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Джон се почувства така сякаш го бяха ударили. Въздухът стана задушен, а лицето на Деймиън придоби зловещо изражение.

— Аз съм близък с лейди Арабела — изрече той най-накрая. Испита кратко задоволство, че гласът му прозвуча почти нормално.

— Чудесно — каза Деймиън благо. — Тя ще бъде на приема тази вечер.

— За мен ще бъде удоволствие да подновим познанството си.

— Добре. Ще те оставя да се настанеш. Лайтбоди ще те заведе до стаята ти. Ще се отбия по-късно, за да те въведа в подробностите относно тази вечер.

Деймиън се усмихна вяло и напусна стаята.

Икономът влезе бързо и с тиха изпълнителност информира Джон, че багажът му е преместен в стаята за гости. Все още замаян от шока, той последва иконома до стаята си, където се изпъна в леглото, с втренчен в тавана поглед и позволи на яростта да го завладее.

Брат му? *Брат му?* Той никога не си беше и помислял, че Бел притежава такава злобна душа. Насили се да не мисли за нея, но беше прекалено разстроен, а тя очевидно не си струваше.

Беше безуспешно. Всеки път щом насочеше мислите си към храна, коне или каквото и да е друго нещо, се появяваха една позната руса глава и една блестяща усмивка. После същата тази усмивка се превръщаше в подигравка, когато я виждаше да се заиграва с брат му.

Проклетата да е тази жена!

Когато стана време да се приготви за бала, Джон се облече с изключително внимание във вечерното си облекло, което беше изцяло в черно, с изключение на колосаната му бяла риза и шалче.

Той и брат му водиха любезен разговор в каретата, но Джон беше прекалено погълнат от мисълта, че ще види Бел, поради което не обърна внимание на Деймиън. Той не обвиняваше брат си, че се е влюбил в нея, като самият той беше добре запознат с нейните

прелести. Беше ядосан на Бел заради това, че беше потърсила толкова злобно отмъщение срещу него.

Когато пристигнаха в къщата на Фортрайт, Джон позволи на иконома да го освободи от палтото му и незабавно огледа стаята за Бел. Погледът му я намери в ъгъла на стаята, където оживено разговаряше с висок, красив мъж с тъмна коса и тъмни очи. Тя със сигурност е била заета през двете седмици от последната им среща, помисли си той горчиво. Вниманието на Деймиън беше веднага грабнато от негов приятел и след като тяхната домакиня беше някъде, където не можеше да бъде открита, Джон успя да избегне продължителното и подробно представяне. Той се отпрати направо към Бел, като успя да удържи гнева си. Когато се намираще непосредствено зад нея той се обърна към нея.

— Добър вечер, лейди Арабела. — Не можеше да се довери на себе си да каже още нещо.

Бел се завъртя рязко, толкова развълнувана да го види, че пропусна студенината в гласа му.

— Джон! — каза тя задъхано, а очите ѝ грееха от неприкрито щастие. — Каква изненада!

Той беше дошъл. Той беше дошъл.

Облекчение и радост преминаха през нея, след което внезапно се превърнаха в раздразнение. Проклятие, не носеше дръзката си синя рокля. Тя дори не беше мечтала, че той ще пристигне в Лондон толкова бързо.

— Така ли е наистина?

Бел примигна.

— Моля?

— Може би трябва да ме представите на приятеля ви. — Джон не искаше нищо друго, освен да говори с нея насаме, но не виждаше начин да пренебрегне мъжа, застанал до нея.

— О, разбира се — каза Бел неуверено.

— Лорд Блекууд, това е моят добър приятел мистър Уилям Дънфорд.

Дънфорд ѝ се усмихна по начин, който беше прекалено фамилиарен за вкуса на Джон.

— Не подозирах, че знаеш първото ми име, Бел — пошегува се той.

— О, млъкни, Дънфорд. Следващият път ще те нарека Едуард, само за да ми направиш забележка.

Внезапен изблик на ревност премина през Джон, поради близките отношения между Бел и Дънфорд. Въпреки това, той автоматично протегна ръка. Дънфорд я разклати, промърмори нещо за поздрав и след това учтиво се извини. След като веднъж Дънфорд се отдалечи, Джон позволи на истинските си емоции да се изпият на лицето му.

Бел ахна и отстъпи крачка назад при вида на гнева, който струеше от очите му.

— Джон, какво има?

— Как можа, Бел? — изръмжа той. — Как изобщо можа?

Тя примигна. Беше очаквала да ревнува, но не и този изблик на ярост.

— Как съм могла, какво?

— Не се прави на невинна. Това няма да те извини.

— За какво говориш? — повтори въпроса си Бел, а гласът ѝ започна да става нервен.

Той само я погледна.

Тогава тя си спомни за лъжата, която Ема му беше казала, за да го накара да дойде в Лондон. Може би той си мислеше, че тя и Дънфорд...

— Заради Дънфорд ли е? — попита бързо тя. — Защото, ако е заради него, няма нищо, от което да се притесняваш. Той е просто мой стар приятел, но това е всичко. Той също е най-добрият приятел на Алекс.

— Не е заради него — изсъска Джон. — Заради брат ми е.

— Кой?

— Чу ме.

— Брат ти?

Джон кимна рязко.

— Аз дори не го познавам.

— Ако продължиш с лъжите, Бел, ще затънеш. И, повярвай ми, аз няма да съм наоколо, за да те спася, когато паднеш.

Бел преглътна.

— Мисля, че трябва да продължим разговора си насаме. — С високо вдигната глава, тя прекоси стаята и излезе на терасата. Докато

стигне до избраното място, неразбирането ѝ се беше превърнало в гняв и когато се обърна към него, от очите ѝ струяха искри.

— Много добре, лорд Блекууд, сега вече нямаме публика, така че предлагам да ми кажете за какво беше тази малка сцена.

— Не сте в положение да ми искате обяснение, милейди.

— Уверявам ви, че не съм запозната с подобни ограничения в поведението си.

Джон побесня. Искаше му да я хване за раменете и да я раздруса. Да я разтърсва и да я разтърсва, и разтърсва, докато...

О, Исусе, искаше да я целуне.

Но Джон нямаше навика да целува хората, докато беше ядосан, затова само се вгледа в нея и продължи:

— Осъзнавам, че поведението ми към теб невинаги е било безупречно, но да преследваш брат ми е дребнаво и детинско. Да не споменавам възмутителния факт, че е два пъти по-голям от теб.

Бел все още не беше сигурна за какво точно говори той, но не беше в настроение да му дава каквито ѝ да било обяснения, затова вдигна брадичка и отвърна:

— Това е често срещано явление, жени от аристокрацията да се омъжват за по-възрастни мъже. Вярвам, че жените узряват по-бързо, затова понякога намираме мъже на нашата възраст, но друг път се спираме на *осем-десет години по-възрастни*. — След това многозначително добави: — Които също се държат детински и отегчително.

— Нима ме наричаш сополанко и отегчителен? — гласът му беше нисък и смъртно сериозен.

— Не знам, наричам ли те? Сега, ако ме извиниш, намирам този разговор крайно детински и досаден, а определено имам много по-приятен начин да прекарам времето си.

Джон я хвана с желязна хватка.

— Не те извинявам, много ти благодаря, но аз нямам по-добър начин да прекарам времето си. Имам един въпрос към теб и бих желал да ми отговориш.

Той замълча и неговото мълчание принуди Бел да го погледне в очите.

— Винаги ли си толкова съзнателно жестока?

Бел издърпа рязко ръката си.

— Бих те зашлевила — изсъска тя, — но се страхувам, че бузата ти може да зарази ръката ми.

— Сигурен съм, че ще бъдеш щастлива да узнаеш, че ме нарани. Но, моя скъпа лейди, това беше само за момент, защото след това осъзнах, че не искам каквато и да е част от жена, която се унижава до там, че да се умилква на брат ми, само за да ми отмъсти.

Бел най-накрая позволи на раздражението си да вземе връх.

— За последен път, Джон, аз нямам никаква представа кой е брат ти.

— Е, това наистина е интересно, защото той знае коя си ти.

— Много хора знаят коя съм аз.

Джон приближи лицето си на сантиметри от нейното.

— Той мисли да се ожени за теб.

— Какво?

— Чу ме!

Бел примигна изненадано и за момент част от гнева ѝ се разсея от объркването ѝ.

— Ами, предполагам, че много мъже си мислят, че ще се оженият за мен — каза тя замислено. — Но това не означава, че всички те са ме попитали и със сигурност не означава, че съм отвърнала на чувствата им.

За момент на Джон му се прииска да ѝ повярва, но после си спомни думите на Ема.

Тя мисли да се омъжва... Мисля, че беше граф...

Всъщност Бел каза, че той ѝ напомнял малко за вас.

— Не се опитвай да ми говориш по този начин, момиченце — предупреди я той.

— Момиченце? Момиченце! Оскърблението да върви по дяволите, мисля, че ще те зашлевя! — Бел вдигна ръка, но Джон лесно я хвана.

— Нямах моите инстинкти, Бел — каза той меко. — Не можеш да спечелиш двубой между нас.

Неговото снизхождение, накара гнева на Бел да се превърне в истинска ярост.

— Позволи ми да ти кажа няколко неща, лорд Блекууд — побесня Бел и издърпа ръката си назад. — Преди всичко, не знам кой е брат ти, второ, дори наистина да исках да се омъжа за него, не виждам

защо това трябва да има нещо общо с вас, откакто вие пределно ясно ми показахте, че не искате да имате нещо общо с мен. Трето, не виждам причина защо трябва да обяснявам действията си към другите хора на вас. Така, четвърто...

— Спри на третото, Бел — усмихна ѝ се иронично Джон. — Загуби интереса ми.

Бел му отправи най-очарователната си усмивка и след това вдигна ръка така, сякаш се готвеше отново да го зашлеви. След като интересът му беше ангажиран от движението на ръката ѝ, тя го ритна с всичка сила в крака. Джон дори не трепна. Тя не си ѝ помисли, че ще го направи, защото пантофките и не бяха направени от достатъчно твърд материал. След като духът ѝ беше повдигнат от тази малка победа, тя подигравателно му каза:

— Инстинктите ти остаряват, Джон.

— Ако искаш да ми нанесеш истински удар си вземи по-твърди обувки, Бел. Това може и да те спаси от някоя друга прищка следващия път, когато отидеш на разходка.

Бел преглътна, когато си спомни как Джон нежно се беше погрижил за крака ѝ. Беше ѝ трудно да се примири, че този нежен мъж, който стоеше пред нея сега, ѝ говори язвително и оскърбително. С преднамерено търпелива въздишка тя го погледна в очите и каза:

— Бих желала да се върна при другите. Така че, ще бъдеш ли така добър да отстъпиш...

Джон дори не помръдна.

— За кого мислиш да се омъжваш?

Бел мислено изстена, когато собствената ѝ лъжа се обърна срещу нея.

— Не е твоя работа — рязко му отвърна тя.

— Попитах те за кого смяташ да се омъжваш?

— А, аз, ти отговорих, че това не те засяга.

Джон се наведе към нея.

— Не е ли за графа на Уестброут по някаква случайност?

Очите на Бел се разшириха учудено.

— Той е твоят брат?

Тя наистина не знаеше, че са роднини. Никой не можеше да изиграе подобно изражение. Но Джон искаше да бъде абсолютно сигурен, затова каза:

— Неговото второ име не те ли наведе на нещо?

— Аз го срещнах едва миналата седмица. Не знам второто му име. Той ми беше представен само като граф на Уестброут. И преди да си ме обвинил в някакво друго отвратително престъпление, ми позволи да ти кажа, че баща ти е граф, само защото Алекс ми каза и нямах идея кой по-точно е.

Джон не каза нищо, просто стоеше и я преценяваше мълчаливо. Бел намери държанието му за изключително дразнещо и каза:

— Въпреки че сега, когато го спомена, той прилича малко на теб. Малко по-красив е, може би и не накуцва.

Джон игнорира обидата ѝ, досещайки се за какво го прави — безсмислено нападане от страна на едно ранено животно срещу друго.

— Ти наистина ли не си знаела, че той ми е брат?

— Не! Кълна ти се! — Тогава Бел усети, че започва да се държи умолително, при положение, че не беше направила нищо нередно, затова добави: — Но това не променя, който и да е от плановете ми.

— Планове? Да се омъжиш за него ли?

— Ще те информирам за плановете си, когато ги осмисля.

Дано разбере за собствените си планове, когато ги осмисля, помисли си Бел трескаво, защото нямам никаква идея за какво говоря.

Джон сложи ръка на рамото ѝ.

— За кого планираш да се омъжиш?

— Няма да ти кажа.

— Звучиш като тригодишна.

— Ти ме третираш като такава.

— Ще те попитам само още веднъж — предупреди я Джон тихо, а лицето му се доближи до нейното.

— Нямах никакво право да ми говориш по този начин — прошепна тя. — Не и след като...

— За бога, Бел, не ми подхвърляй такова нещо в лицето. Вече осъзнах, че се отнесох зле с теб. Но трябва да знам. Не го ли разбираш? Трябва да знам! — Очите на Джон бяха изпълнени с чувства. — За кого мислиш да се омъжиш?

Бел видя отчаянието, изписано на лицето му и решителността ѝ се стопи.

— За никого! — призна тя. — За никого! Това беше лъжа! Просто една лъжа, за да те накарам да дойдеш в Лондон, защото ми

липсваше.

Хватката на Джон отслабна от изненадата и тя бързо се отдръпна, а след това му обърна гръб.

— Сега съм напълно унижена, затова надявам се, че си доволен.

Джон се втренчи със зяпнала уста в гърба ѝ, след като чу последните ѝ думи. Тя все още се интересуваше от него. Да знае това, бе като балсам за нараненото му сърце. Но дори и за миг не му бяха харесали мъките, на които тя го бе подложила и беше твърдо решен да ѝ го каже.

— Не ми харесва да бъда манипулиран — каза той с нисък глас.

Бел се извъртя към него, тотално вбесена.

— Не ти харесва да си манипулиран ли? Това ли е всичко, което можеш да кажеш? Тогава ми позволи аз да ти кажа нещо. Не ми харесва да бъда обиждана. И намирам, че твоето поведение е изключително оскърбително.

Тя мина покрай него със съвършено изправен гръб и високо вдигната глава, сякаш в нея нямаше никакви чувства. Джон беше все още зашеметен от невероятното ѝ признание, затова нейното движение го хвана неподготвен и едва успя да хване върховете на пръстите ѝ, когато се опита да я спре.

— Бел. — Гласът му беше изпълнен с емоции. — Моля те, не си тръгвай.

Бел можеше лесно да напусне терасата, защото хватката, с която я държеше, беше почти неуловима. Но нещо в гласа му я подтикваше да се обърне и когато го направи, беше смаяна от силния копнеж, който се четеше в очите му.

Устата ѝ пресъхна и тя почти забрави да диша. Нямаше идея колко дълго бе стояла така, втренчена в мъжа, който означаваше толкова много за нея.

— Джон — прошепна тя, — не разбирам какво точно искаш.

— Искам теб.

Думите му увиснаха във въздуха, докато сърцето на Бел умоляваше разума си да я остави да му повярва. Какво точно означаваше това, че я иска? Дали искаше да я докосне, да я целуне? Тя вече знаеше, че го привлича, защото той никога не успяваше да го скрие, точно както бе очевидно, че тя изпитваше същото към него.

Или искаше да каже, че иска тя да е част от живота му като приятелка, любовница или негова съпруга? Бел беше ужасена да го попита. Той вече беше разбил сърцето ѝ веднъж и тя не бе нетърпелива да му позволи да го стори отново.

Джон разпозна колебанието в красивите ѝ сини очи и изпита дълбока ненавист към самия себе си, че я кара да се терзае. Знаеше, че е време да ѝ признае, колко много го е грижа за нея. Но собствените му страхове го караха да се отдръпне и вместо това я попита тихо:

— Мога ли да те целуна?

Бел бавно кимна и пристъпи към него, когато той пое другата ѝ ръка в своята. Заля я невероятна срамежливост и тя отмести погледа си.

— Не отвърщай поглед — прошепна той и премести ръката си на брадичката ѝ. После нежно я повдигна нагоре и скъси разстоянието между двама им. — Толкова си красива. Толкова мила, добра и умна, и забавна, и...

— Престани!

Той докосна носа ѝ със своя.

— Защо?

— Прекалено много е. — Отговорът ѝ беше несигурен.

— Не, не е. Никога няма да бъде прекалено много.

Той наведе лицето си към нея, така че устните му нежно да докоснат нейните и Бел почувства, как през цялото ѝ тяло преминава невероятната тръпка. Те продължиха нежната си целувка в продължение на една дълга минута, през която устните им едва се докосваха, докато накрая Джон усети, че не може да издържа повече и я притисна силно към себе си.

— О, господи, Бел, бях толкова глупав — изстена той. Не я целуна, а просто я притисна към себе си така, сякаш искаше да слее тялото ѝ със своето. Обви ръцете си плътно около нея, надявайки се да може да вземе от нейната нежност и смелост. — Толкова съжалявам. Никога не съм искал да те нараня — прошепна той. — Това е нещо, което никога не бих направил.

— Шшт! — Прекъсна го Бел. Тя не можеше да слуша как той се измъчва. — Просто ме целуни, моля те. Знаеш ли, аз си мисля за това от дни и...

Джон не се нуждаеше от повече убеждаване и я целуна толкова яростно, колкото първата му целувка беше нежна. Той сякаш я поглъщаше и пиеше от нея, докато мърмореше някакви несвързани думи за любов и желание. Ръцете му бяха навсякъде и Бел искаше да ги почувства навсякъде върху себе си, искаше го повече отколкото можеше да си представи и повече отколкото разбираше. Тя прокара ръце през плътната му коса, възхитена от нейната гъстота, докато той обсипваше врата ѝ с целувки.

— Не мога да повярвам, че това е истина — изстена тя.

— Кое? — успя да попита Джон между милувките.

— Това. Всичко. Начинът, по който ме караш да се чувствам. То... ох! — Бел изпищя шепнешком, когато устните му се преместиха върху чувствителната плът зад ухото ѝ.

— Какво още не можеш да повярваш? — каза той закачливо.

— Това, че искам да продължиш да ме целуваш — отговори тя възбудено. — И също, че вътре в съседната стая, приемът все още продължава.

Думите на Бел имаха обратен ефект и с голямо усилие Джон я отдръпна от себе си, проклинайки тихо.

— Почти бях забравил — измърмори той. — Някой може да ни открие всеки момент.

Бел почувства внезапен хлад без прегръдката на ръцете му, затова не можа да се възпре и се протегна към него.

— Моля те — прошепна тя. — Липсваше ми толкова много.

Тя беше невероятно изкушаваща, но Джон успя да устои.

— Не съм изминал целия път до Лондон, за да съсипя репутацията ти.

— Искане ми се да го беше направил — промърмори тихо тя.

— Какво каза?

— Нищо.

— Ще трябва да се върнем вътре поотделно.

Бел се усмихна на загрижеността му.

— Не се притеснявай. Сигурна съм, че Дънфорд ни прикрива отлично. — На въпросително извитата вежда на Джон тя отговори: — Аз му разказах някои неща за теб.

Той ѝ отправи такъв поглед, че тя се почувства длъжна да продължи с обясненията.

— Съвсем мъничко, така че не трябва да се притесняваш, че съм разкрила всичките ти тайни.

Джон прогони вината, която се надигаше в него. Тя не знаеше най-голямата му тайна и той може би щеше да ѝ я каже. Но не сега. Не искаше да ѝ я казва сега.

— Косата ти е разрошена — каза той вместо това. — Може би трябва да направиш нещо по въпроса. Аз ще се върна на приема първи. Сигурен съм, че брат ми вече ме търси.

Бел кимна и двамата се запътиха към тъмния коридор. Преди да се разделят все пак тя хвана ръката му.

— Джон — каза тя нежно. — Какво ще се случи сега? Трябва да знам.

— Какво ще се случи сега? — повтори той развеселено. — Ами, ще те ухажвам. Не се ли предполага да се случи точно това по-нататък?

Тя му отговори, като го дари с усмивка и избяга.

Когато Джон пристъпи в салона, не се изненада, че брат му го гледа внимателно.

— Къде изчезна? — поинтересува се Деймиън.

— Искях да глътна малко свеж въздух.

Ако Деймиън бе забелязал, че лейди Арабела е напуснала залата по същото време, той не го спомена.

— Защо не ме представиш на някой от приятелите си? — предложи Джон.

Деймиън кимна учтиво. По някое време докато беше зает да представя Джон, Бел се появи и отиде при Дънфорд.

— Това беше измъкване — ухили ѝ се той.

Бел се изчерви.

— Никой не забеляза, нали?

Дънфорд поклати глава.

— Не мисля. Аз ти хвърлях по едно око в случай, че се нуждаеш от някакъв вид спасение. Ако бях на твое място обаче, в бъдеще бих ограничил любовните си срещи до под пет минути.

— О, боже. Колко дълго ме, въ, ни нямаше?

— По-дълго, отколкото си планирала, сигурен съм. Насочих ги към това, че си имала нещо на роклята си. Всички дами проявиха съчувствие, както е редно.

— Ти си безценен, Дънфорд — ухили се Бел.

— А, ето ви и вас, лейди Арабела.

Бел се обърна и видя, как лорд Уестброут върви към нея. Джон вървеше заедно с него, а на лицето му беше изписана многозначителна усмивка.

— Колко приятно е да ви видя отново, милорд — измърмори тя учтиво.

— Вярвам, че вече сте се запознали с брат ми — допълни Деймиън. — Лорд Блекууд.

— Да, разбира се. Добре се познаваме.

Бел потръпна при това двусмислие в думите си и отказа да погледне към Джон, сигурна, че ще бъде възнаградена с една дяволска усмивчица. Тя беше спасена все пак от евентуалното неудобство на този разговор от домакинята лейди Фортрайт, която се присъедини към тях.

— А, Уестброут — изписка тя. — Не ви видях да влизате. И лейди Арабела, винаги е удоволствие за мен да ви видя.

Бел се усмихна и учтиво направи реверанс.

— А това трябва да е брат ви — продължи лейди Фортрайт.

Деймиън кимна и ги представи. После забеляза още някакви приятели, извини се и остави Бел и Джон в лапите на тяхната изключително нежна домакиня.

— Лорд Блекууд? Барон ли сте? — попита тя. — Хмм, не съм запозната с титлата.

Бел усети как я обзема гняв. Лейди Фортрайт винаги е била неприятна личност, която се опитваше да прикрие липсата си на самочувствие, като обижда другите.

— Това е сравнително нова титла, милейди — каза Джон с непроницаемо изражение.

— Колко нова? — усмихна се тя сдържано на малката си шега и погледна към Бел, за да види дали тя също изпитва презрение към новаците в редиците им. Отговорът на Бел беше намръщено изражение, когато забеляза, че през последните няколко минути разговорите в стаята са станали тихи. *Господи, нима никоой нямаше нищо по-добро за правене, от това да слуша нелепото бърбене на лейди Фортрайт? И къде изчезна Деймиън? Не трябваше ли той да защити брат си?*

— От няколко години — отговори Джон тихо. — Аз бях почетен за военната си служба.

— Разбирам. — Лейди Фортрайт изправи гръб и опъна раменете си назад, перчейки се пред своята публика. — Ами, сигурна съм, че сте много горд, но аз не мога да одобря това безразсъдно раздаване на титли. Не е в полза за благото на аристокрацията да бъде твърде безразборна, така да се каже.

— Лорд Блекууд е син на граф — каза тихо Бел.

— О, аз не критикувам неговата кръв — отвърна тяхната домакиня. — Но ние не трябва да се превръщаме като онези руснаци, които раздават титли почти на всеки. Знаете ли, че ако някой руснак е херцог, всичките му синове също са херцози по право? Не след дълго цялата страна ще бъде пълна с херцози. Това би било истинска анархия. Помнете ми думата, тази страна отива към разруха и това ще е заради всички онези херцози.

— Много интересно предположение — отвърна Бел студено.

Лейди Фортрайт не забеляза раздражения тон на Бел.

— Намирам, че всички тези нови титли са някак нетактични, не мислите ли?

Бел си пое рязко въздух, всички наоколо се ослушваха за нейния отговор. Деймиън се беше присъединил отново към тях и тя му отправи една съдържана усмивка.

— Съжалявам, лейди Фортрайт — отговори Бел сладко, — но не споделям мнението ви. Вашият съпруг е *петият* виконт на Фортрайт, нали?

— Шестият — мълниеносно отговори лейди Фортрайт. — А баща ми е осмият граф на Уиндмайер.

— Разбирам — каза Бел бавно. — Така че никой от тях не е направил нищо за своите титли, освен може би, че се е родил?

— Сигурна съм, че не ви разбрах, лейди Арабела. Мога ли да ви припомня, че титлата на баща ви е от няколко века?

— О, не, уверявам ви, че този факт ми е добре известен, лейди Фортрайт. Ние смятаме, че графската титла е важна семейна чест. Но моя баща е добър човек, защото наистина е добър човек, а не защото е наследил древна титла. А, колкото до лорд Блекууд, намирам, че титлата му е много по-затрогваща, защото е олицетворение на

доблестта на мъжа, който стои пред вас, а не на някакъв отдавна починал предшественик.

— Хубава реч, лейди Арабела, особено от някого, който се наслаждава на привилегиите на общественото си положение. Но непълно подходящо за добре възпитана дама. Превърнали сте се в нещо като интелектуалка.

— Най-последно, комплимент. Не мислех, че мога да чуя такъв от вашите устни. Сега, ако ме извините, започнах да се отегчавам от този прием. — Бел умишлено обърна гръб на домакинята, напълно наясно с факта, че подобно държание е скандално. — Джон, беше прекрасно да ви видя отново. Надявам се, че ще ме посетите скоро, но сега трябва да открия Дънфорд, за да ме придружи до вкъщи. Хубава вечер.

Докато Джон все още бе зашеметен от нейната страстна защита, тя го дари с най-сияйната си усмивка и си тръгна.

Той стоеше обърнат с лице към разгневената лейди Фортрайт, която просто го изпепели с поглед и се отдалечи.

Джон не можа да се сдържи и избухна в смях.

По-късно същата вечер, докато братята Блекууд бяха на път за вкъщи, Деймиън насочи разговора към очевидното приятелство между Бел и Джон.

— Не знаех, че ти и лейди Арабела се познавате толкова добре — каза той намръщено.

Ъгълчето на устните на Джон се изкриви в усмивка.

— Тя каза, че се познаваме добре, нали?

— След пламенната ѝ защита на твоето положение, може да се сметне, че вие се познавате съвсем добре.

— Е, ние сме добри познати.

Деймиън остави темата за няколко минути, но в крайна сметка любопитството му надделя.

— Имаш ли намерение да я ухажваш?

— Аз вече казах достатъчно за въпросната дама.

— Разбирам.

Джон въздъхна. Той се държеше по-скоро рязко с брат си, а Деймиън не го заслужаваше.

— Извинявам се, ако съм провалил плановете ти. Не знаех, че имаш чувства към Бел преди да пристигна. Трябва знаеш, че поначало тя беше причината да дойда в града.

Деймиън обмисли това внимателно.

— Не бих казал, че имам чувства към нея. Аз просто си мислех, че от нея ще излезе добра съпруга.

Джон погледна към него особено. Той се чудеше дали чувствата на брат му могат да преминат извън признателността или неприязънта.

— Очевидно е обаче — продължи Деймиън, — че ние не си подходяме изобщо. Тя е голяма красавица, няма спор, но аз не мога да имам жена, която се изказва толкова радикално публично.

Джон присви устни.

— Сигурно ти също не одобряваш титлата ми.

— Разбира се, че не. — Деймиън се обиди при това обвинение. — Ти си заслужи тази титла. И нашият баща, разбира се, беше граф. Но трябва да призная, че твърде много обикновени граждани са си проправили път към аристокрацията, независимо дали чрез пари или брак. Само господ знае до какво ще ни доведе това.

— Бел обича да чете — изтърси Джон, само за да е напълно сигурен, че интересът на брат му няма да се възвърне. — Тя прочете всички произведения на Шекспир.

Деймиън поклати глава.

— Не мога да си представя какво съм си мислил. Интелектуалките могат да бъдат много неудобни, без значение колко са красиви. Те са толкова взискателни.

Джон се усмихна.

— Нямахте да се получи изобщо — продължи Деймиън. — Но ти трябва да се опиташ да я спечелиш. Тя би била прекрасен улов за човек в твоята позиция. Въпреки това, съм длъжен да те предупредя, че нейните родители не биха одобрили този брак. Сигурен съм, че може да има и херцог, ако пожелае.

— Убеден съм, че би могла — промърмори Джон. — Разбира се, само ако това е точно, каквото желае.

Каретата спря пред градската къща на Деймиън. Когато влязоха във вестибюла, Лайтбоди ги посрещна с бележка, която каза, че е оставена изрично за лорд Блекууд.

Джон любопитно разтвори бележката.

„В Лондон съм.“

Джон замръзна, когато си припомни двете подобни бележки, които бе получил няколко седмици по-рано. Той си мислеше, че са изпратени на предишните собственици на Блечфорд Манър, но сега осъзна, че е грешал.

— Някой, когото познаваш? — поинтересува се Деймиън.

— Не съм сигурен — отговори бавно Джон. — Изобщо не съм сигурен.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

На следващата сутрин Джон пристигна в къщата на Бел с ръце, пълни с шоколади и цветя. Изуми го колко лесно ѝ беше позволил да озари сърцето му. Той се бе усмихвал цяла сутрин. Бел не беше в състояние да прикрие насладата в очите си, когато слезе долу, за да го посрещне.

— На какво дължа удоволствието от вашата компания — каза тя с широка усмивка.

— Казах ти, че ще те ухажвам, нали? — отвърна Джон и сложи цветята в ръцете ѝ. — Считай се за ухажвана.

— Колко романтично — каза тя, леко саркастично.

— Надявам се, че обичаш шоколад.

Бел се усмихна изненадано. Той се беше постарал.

— Обожавам го.

— Чудесно. — Отвърна той със самодоволно изражение. — Нещо против да си взема едно шоколадче?

— Ни най-малко.

Персефона избра точно този момент да слезе надолу по стълбите.

— Добро утро, Бел — каза тя. — Ще ме представиш ли на госта си?

Тя ги представи и докато Джон избираше, кой шоколад да си хапне, Персефона се наведе и прошепна на Бел:

— Много е хубав.

Бел кимна.

— И изглежда много мъжествено.

Очите на Бел се разшириха.

— Персефона — прошепна тя, — чувствам се длъжна да те информирам, че това не е нормален разговор между придружителка и нейната повереница.

— Не е ли? А мисля, че би трябвало да е. Е, добре, страхувам се, че никога няма да се справя както трябва със задълженията си на

придружителка. Моля се да не кажеш на Алекс за моята некомпетентност.

— Харесвам те точно такава, каквато си — отвърна честно Бел.

— Не е ли много мило от твоя страна, скъпа? Е, аз излизам. Кочияшът обеща да ме заведе на обиколка из Лондон и аз искам да се уверя, че ще минем през всички опасни места преди да се е стъмнило.

Имайки предвид, че още нямаше обяд, Бел можеше само да чуди колко голяма обиколка възнамерява да направи Персефона, но не каза и дума, когато възрастната дама възбудено изхвърча през вратата.

— Изглежда не е най-строгата придружителка — изкоментира Джон.

— Не.

— Ще се преместим ли в приемната? Аз отчаяно искам да те целуна и за предпочитане е да не го правя в коридора.

Бел се изчерви, но тръгна към наблизо разположената гостна. Джон ритна вратата, за да я затвори и я придърпа в обятията си.

— Придружителката ти ще отсъства целия ден — промърмори той между целувките. — Имало ли е толкова благословен мъж?

— А имало ли е толкова благословена жена? — продължи Бел.

— Мисля, че не. Ела на канапето, за да мога да те отрупам с шоколад и цветя. — Той я хвана за ръка и я поведе след себе си през стаята. Бел се изкикоти тихо, когато му позволи да я заведе до канапето. Тя никога не го беше виждала толкова ведър и безгрижен. Все още в погледа му се виждаше воал от тъга и колебание, но това беше нищо в сравнение с отнесеня поглед, който беше видяла в Оксфордшир.

— Единственият човек, когото ще преситиш с този шоколад, си ти. Вече изяде три от тях.

Джон седна и я издърпа до себе си.

— Няма смисъл да носиш на една дама такъв вкусен подарък, освен ако и ти сам не го харесваш. Ето вземи си един. Много са вкусни. — Той избра едно шоколадче и го задържа пред устните ѝ.

Бел се усмихна и отхапа половината от него, облизвайки устните си умишлено съблазнително.

— Изкусително е — промърмори тя.

— Да, така е — каза той, като нямаше предвид шоколада.

Бел се наведе за останалата част от парчето и го пое в устата си, като дръзко облиза пръстите му.

— Имаше малко по кожата ти — каза тя невинно.

— Има малко останало и по *твоята* — Той се наведе към нея и облиза ъгълчето на устните ѝ, изпращайки чувствени тръпки чак до пръстите на краката ѝ. Навеждайки се напред, той прокара езика си по мекия ръб на горната ѝ устна. — Пропуснал съм малко тук — промърмори той. — И тук — каза и захапа лекичко долната ѝ устна със зъбите си.

Бел почти забрави да диша.

— Мисля, че ми харесва да бъда ухажвана — прошепна тя.

— Била ли си ухажвана и преди? — Джон леко гризна ухото ѝ.

— Не и по този начин.

— Добре. — Той се усмихна самодоволно. Бел изви врата си назад, докато той обсипваше с целувки нежната ѝ кожа.

— Надявам се, че и ти няма да предприемаш никакви други ухажвания с подобни методи или убеждаване.

— Никога — обеща той.

— Добре. — Усмивката на Бел беше също толкова самодоволна. — Но да знаеш — каза тя и си пое бързо глътка въздух, когато ръцете му се прокраднаха по гърдите ѝ, — има много повече в ухажването от цветя и шоколад.

— Мхм. Има и целувки. — Той стисна леко гърдите ѝ през роклята, което накара Бел да изписка от изумление.

— Разбира се — възкликна Бел. — Бях забравила и за това.

— Ще дам най-доброто от себе си, за да те накарам да го запомниш. — Джон се захвана да открие най-лесния начин да освободи една от перфектните ѝ малки гърди от ограничението на плата.

— Това е добре. Но трябва да си наясно, че аз няма да те оставя да забравиш, че ми дължиш една поема.

— Ти си едно инатливо момиченце, нали? — Джон накрая реши, че най-добрият подход е да издърпа роклята надолу и благодари мислено на бога, че днешната мода не изискваше безкрайни върволици от копчета.

— Не особено — засмя се Бел тихо. — Но, аз все още държа на поемата си.

Джон моментално отвлече вниманието ѝ, като се зае да осъществява плановете си. Той ѝ се усмихна и изстена от чисто мъжко удоволствие, когато погледна надолу към тъмното ѝ зърно, което бе набъбнало от желание. Той облиза устни.

— Джон, нали не се каниш да...?

Той кимна и го направи. Бел изведнъж почувства слабост във всичките си крайници. Тя се излегна на канапето и придърпа Джон върху себе си. В продължение на минута, цялото му внимание и възхита бяха насочени първо към едната, а после и към другата ѝ гърда. Бел беше безпомощна срещу неговите чувствени атаки и не успяваше да контролира тихите стонове на желание, които се изплъзваха от устните ѝ.

— Кажи ми нещо — успя да изстене накрая тя.

— Не зная с летен ден да те сравня ли? — цитира той. — По-свеж...^[1]

— О, Джон, моля те — каза Бел и вдигна главата му от гърдите си, за да може да го погледне в засмените му кафяви очи. — Ако започнеш да плагиатстваш, поне имай благоприличието да не избираш нещо толкова известно.

— Ако не спреш да говориш на секундата, ще предприема драстични мерки.

— Драстични мерки? Сега, вече звучи интересно. — Тя придърпа главата му отново към себе си и го целуна нетърпеливо.

Точно тогава чуха агонизиращо познат глас от коридора.

— Колко глупава съм, да си забравя топлия чифт ръкавици — казваше Персефона. — Навън е толкова ветровито.

Бел и Джон отскочиха един от друг незабавно. Когато Бел се оказа не достатъчно бърза в оправянето на външния си вид, Джон взе под контрол ситуацията и издърпа роклята ѝ нагоре, чак до брадичката. Докато те трескаво се опитваха да оправят разбъркания си външен вид, чуха тихото мърморене на друг глас, най-вероятно на слугата, с когото Персефона говореше.

— Не е ли много мило от ваша страна? — каза Персефона. — Аз ще изчакам в дневната с Бел и нейния приятел, докато ми ги донесете.

Бел едва успя да се прехвърли на стола срещу канапето, когато нейната придружителка влезе.

— Персефона, каква изненада.

Възрастната дама ѝ хвърли един пронизателен поглед. Въпреки своята отнесеност, тя изобщо не беше глупава.

— Сигурна съм, че е.

Джон беше станал учтиво, когато Персефона влезе в стаята.

— Желаете ли шоколад? — попита той като държеше кутията отворена в нейната посока.

— Да, по-скоро бих желала.

Бел се изчерви, като си спомни какво се беше случило, когато Джон ѝ бе предложил шоколад. За щастие, Персефона беше твърде заета в избора си, за да забележи.

— Много обичам тези с ядките — каза тя докато си измъкваше едно шоколадче от кутията.

— Много ли е студено навън? — поинтересува се Бел. — Чух те да казваш, че се нуждаеш от топли ръкавици.

— Ами със сигурност е по-студено от вчера. Макар че трябва да отбележа, че тук вътре е доста горещо.

Бел прехапа устни, за да не се усмихне. Когато погледна към Джон, забележа, че той е започнал да кашля.

— Вашите ръкавици, мадам.

— Чудесно! — Персефона стана и тръгна към лакея, който току-що беше влязъл в стаята. — Тогава е време да тръгвам.

— Да изкарате приятно — каза Бел.

— А, ще бъде, скъпа моя. Със сигурност ще бъде. — Персефона излезе и тръгна да затваря вратата зад себе си. — Всъщност — каза тя леко изчервена, — вярвам, че трябва да оставя тази врата, хм, отворена, ако нямате нищо против. За по-добра циркулация на въздуха, нали знаете.

— Разбира се — каза Джон. И когато Персефона тръгна, той се наведе напред и прошепна. — Ще затворя вратата веднага след като тя излезе от къщата.

— Тихо — напомни му Бел.

В минутата, когато чуха входната врата да се затваря, Джон стана и затвори вратата на гостната.

— Това е абсурдно — промърмори той. — Аз съм почти на тридесет години. И имам много по-добри неща за правене от това, да се оглеждам наоколо зад гърба на някаква си придружителка.

— Имаш ли?

— Това е дяволски недостойно, казвам ти. — Той седна и се отпусна назад в канапето.

— Кракът ли те притеснява? — Попита Бел разтревожено с потъмнели от тревога очи. — Струва ми се, че накуцваш малко повече от обичайното.

Джон примигна при промяната на темата и погледна надолу към крака си.

— Предполагам, че е така. Не съм забелязал. Сигурно вече съм свикнал с болката.

Бел седна на канапето до него.

— Ще помогне ли ако го разтрия? — Тя сложи ръце на крака му и започна да натиска мускулите точно над коляното му.

Джон затвори очи и се облегна назад.

— Усещането е прекрасно. — Той ѝ позволи да продължи движенията си в продължение на няколко минути и после каза: — Бел, относно миналата вечер.

— Да? — Тя продължи да разтрива крака му.

Джон отвори очи и спря ръката ѝ, като сложи пръстите си върху нейните. Тя примигна изненадано при вида на сериозното му лице.

— Никой не е... — Той отвори и затвори уста, опитвайки се да намери правилните думи. — Никой никога не ме е защитавал по този начин.

— Ами семейството ти?

— Не ги виждах много често, докато растях. Бяха доста заети.

— Бяха ли? — каза Бел, а в гласа ѝ се усещаше явно неодобрение.

— За мен винаги е било ясно, че ще трябва да извървя свой собствен път в живота.

Бел стана рязко, отиде до една ваза и нервно започна да преаранжира цветята в нея.

— Аз никога не бих казала нещо подобно на моето дете — отвърна тя, а гласът ѝ звучеше напрегнато. — Никога. Мисля, че децата трябва да бъдат обичани и ценени, и... — Тя се завъртя припряно. — Не мислиш ли и ти така?

Той кимна тържествено, прехласнат от страстта и огъня, които горяха в очите ѝ. Тя беше толкова... добра. Нямаше дума, с която да я опише по-правилно.

Той никога нямаше да бъде достоен за нея. Знаеше го. Но можеше да я обича и да я пази, и да се опита да ѝ даде живота, който заслужаваше. Джон прочисти гърлото си.

— Кога се връщат родителите ти?

Бел наклони глава при тази рязка смяна на темата.

— Очаква се да се върнат във всеки един момент, макар че Ема наскоро ми изпрати писмо от тях, в което пишеха, че прекарват много хубаво и затова ще останат по-дълго. Защо питаш?

Той ѝ се усмихна.

— Би ли имала нещо против да разтриеш крака ми отново? Не съм го чувствал толкова добре от години.

— Разбира се. — Тя се върна при него. Когато Джон не продължи разговора, тя го подсети: — Родителите ми...

— О, да. Аз просто исках да зная, кога ще мога да попитам баща ти за ръката ти, за да се свършва с това. — Той ѝ отправи една нахална усмивка. — Да те притискам в тъмните ъгли си има своето вълнение, но много повече предпочитам да те имам до себе си и да бъда с теб насаме в дома си.

— Да бъдеш с мен? — попита Бел невярващо.

Джон отвори очи и я погледна с развратна усмивка на лицето.

— Знаеш какво имам предвид, любима. — Той я придърпа към себе си и притисна лице към врата ѝ. — Просто искам да имам малко време насаме с теб, без да се притеснявам, че някой ще влезе при нас всеки момент. — Той започна да я целува отново. — Искаше ми се да можех да довърша това, което започнах.

Бел обаче, не искаше да се занимава с това и се отдръпна.

— Джон Блекууд това предложение за женитба ли беше?

Все още облегнат назад, той я погледна през мигли и ѝ се усмихна.

— Мисля, че беше. Какво ще кажеш?

— Мисля, че беше? Какво ще кажеш? — изимитира го Бел. — Ще кажа, че това е най-неромантичното предложение, което някога съм чувала.

— Толкова много предложения ли си имала в такъв случай?

— В действителност, да.

Не точно това искаше да чуе Джон.

— Мислех, че ти си най-прагматична и практична в семейството си. Не предполагах, че искаш съзливни думи за любов и така нататък.

Бел го перна по рамото.

— Разбира се, че искам! Всяка жена иска. Особено от мъжа, чието предложение би приела. Така че измисли някакви съзливни думи и аз ще...

— Аха, значи приемаш! — Джон се ухили победоносно и я издърпа върху себе си.

— Аз казах, че искам да приема. Не казах, че съм приела.

— Това е малка подробност. — Той започна да я целува отново, едва успявайки да повярва, че скоро тя наистина щеше да бъде негова.

— Това е огромна подробност — каза Бел раздражено. — Не мога да повярвам, какво ми каза току-що. Искаш да се ожениш за мен и да се свършва? Мили ми боже, това е ужасно.

Джон осъзна, че е направил голяма грешка, но беше твърде замаян от представата за общото им бъдеще, за да се опитва да изкупи вината си.

— Е, дори ако на моето предложение му липсва грация, то поне беше направено искрено.

— Дано наистина да е искрено. — Бел го погледна с недоволство. — Ще кажа да, веднага след като ме попиташ правилно.

Джон сви рамене и я придърпа към себе си.

— Искам да те поцелувам още малко.

— Не искаш ли да ме попиташ нещо първо?

— Не!

— Не?

— Не.

— Какво имаш предвид? — Бел се опита да се отдръпне от него, но той я задържа здраво.

— Имам предвид, да те целуна.

— Знам това, простак такъв. Това, което искам да знам, е защо не искаш да ме попиташ нещо веднага?

— Ех, жени! — каза Джон и въздъхна мелодраматично. — Ако не е едно, ще бъде друго.

Бел го удари по ръката.

— Бел — каза той търпеливо, — трябва да осъзнаеш, че ти ми хвърли ръкавицата на предизвикателството. Няма да ми отговориш,

докато не го направя правилно.

Тя кимна.

— Тогава ми позволи кратък период на отлагане, поне. Тези неща отнемат време, ако някой иска да бъде оригинален в нещо.

— Разбирам — отвърна Бел и лекичко се подсмихна.

— Ако желаеш романтика — истинска романтика, няма да имаш против да почакаш няколко дни.

— Мисля, че ще успея да почакам.

— Добре. Сега би ли дошла тук, за да ме целунеш отново.

Тя го направи.

Джон дойде по-късно през седмицата. Веднага след като двамата с Бел останаха насаме, той я издърпа в обятията си и каза:

— „Обичах те, преди да зная и името ти, и лицето — така с безформен пламък...“

— „С глас в сърцето нахлуват ангелите от безкрая“^[2] — довърши Бел изречението. — Опасявам се, че за твой лош късмет, моята гувернантка беше луда по Джон Дън^[3]. Знам голяма част наизуст. — Когато видя недоволното му изражение, тя добави: — Но трябва да те поздравя за твоята страстна рецитация. Беше много трогателна.

— Явно не достатъчно трогателна. Би ли се отдръпнала от пътя ми, ако обичаш. Имам работа за вършене. — С наведена глава той напусна стаята.

— И стой далеч от Дън! — Извика Бел след него. — Никога няма да успееш да ме заблудиш с някой от неговите стихове. — Тя не беше сигурна, но ѝ се стори, че промърмори доста груба дума, когато затвори входната врата след себе си.

Джон не спомена нищо повече за бъдещото си предложение през цялата следваща седмица, дори когато придружаваше Бел на няколко приема и я посещаваше почти всяка сутрин. Тя също не повдигна темата. Знаеше, макар че той би го отрекъл, че Джон се радваше да изготвя плановете си и не искаше да му разваля удоволствието. Всеки път щом ѝ хвърлеше кос преценяващ поглед, тя знаеше, че намисля нещо.

Нейните подозрения се оказаха правилни, когато една сутрин той пристигна в къщата на Блайдън с три дюзини перфектни червени рози,

които постави в краката ѝ, по средата на приемната. Той падна на колене и каза:

*„С очите си вдигна наздравица за мен —
с очи ще пия твойта красота.
Или една целувка в чашата си скрий —
не ще потърся вино до смъртта.
Дълбока жажда в мен расте от ден на ден.
Божествена напитка иска тя.
Но твойта сладост аз не бих сменил дори
на Зевсовия сок за сладостта.“^[4]*

Джон почти успя с това. Очите на Бел се бяха замъглили от сълзи, когато той казваше частта с целувката в чашата, а ръката ѝ неволно се беше отклонила върху сърцето.

— О, Джон — въздъхна тя.

Тогава се случи нещастieto. Персефона се спусна по стълбите.

— Джон! — извика тя с глас изпълнен с удоволствие. — Това ми е любимото! Откъде го знаете?

Джон наведе глава и стисна юмруци отстрани до тялото си. Бел премести ръката си от сърцето на хълбока си.

— Баща ми рецитираше на майка ми това стихче през цялото време — продължи Персефона с порозовели бузи. — Но никога не успя да я накара да се разтопи от щастие.

— Мога да си представя — промърмори Бел.

Джон я погледна глупаво.

— И то е особено подходящо както знаете — добави Персефона. — Тъй като нейното име беше Селия, бог да я прости.

— Подходящо? — попита Бел, без да откъсва поглед от Джон. Що се отнася до него, той мъдро задържа устата си затворена.

— Нарича се „Песен за Селия“, все пак. От поета Бен Джонсън е — каза Персефона усмихнато.

— И сега — каза Бел кисело. — Джон, коя е Селия?

— Ами, майката на Персефона, разбира се.

Бел нямаше как да не се възхити на стоическото му изражение.

— Е, аз се радвам, че Джонсън е написал този стих. Бих намразила мисълта, че сте писали поезия на някоя с име Селия, Джон.

— О, не знам. Мисля, че Селия е много хубаво име.

Бел му отправи една тъжно сладка усмивка.

— Смятам, че ще откриеш, че Бел се римува много по-лесно.

— Сигурен съм, че е така, но предпочитам предизвикателствата. Но пък, Персефона... това вече би била достойна поема за моя интелект.

— О, престани. — Персефона започна да се смее.

— Персефона... хмм, да видя, може да използваме какофония, но това не е много елегантно.

Бел не можа да се сдържи и се зарази от доброто чувство за хумор на Джон.

— Какво ще кажеш за лимоново дръвче? — предложи тя.

— Това определено е една възможност. Трябва да се заема с тази работа веднага.

— Достатъчно ми се подигравахте, скъпо мое момче — каза Персефона, като хвана ръката на Джон по майчински.

— Нямах представа, че сте такъв почитател на Бен Джонсън. Той е моят най-голям любимец. Харесвате ли пиесите му? Аз обожавам комедията „Волпоне“, въпреки че е доста нечестива.

— И аз имам доста нечестиви мисли напоследък.

Персефона се изкиска зад ръката си.

— О, добре, защото видях афиш за постановката. И се надявах да открия някого, който да ме придружи.

— За мен би било удоволствие, разбира се.

— Въпреки че може би не трябва да водим Бел. Не съм сигурна, че е подходяща за неомъжени дами, а Бел ми каза, че не се държа достатъчно строго като придружителка.

— Бел ли ви каза *това*?

— Не с толкова много думи, разбира се. Съмнявам се, че тя би искала да развали нещо толкова хубаво. Но аз знам, накъде духа вятърът.

— Няма да отидете на театър без мен — включи се в разговора Бел.

— Предполагам, че трябва да я вземем — каза Джон с престомена въздишка. — Тя може да е доста упорита, ако си науми

нещо.

— О, замълчете — отвърна Бел. — Вървете да поработите. Имате писмена задача, за която да се погрижите.

— Предполагам, че имам — отговори ѝ Джон и кимна на Персефона, когато тя се отправи надолу по коридора. — *Персефона на лимоновото дръвче*, това ще бъде моят шедевър.

— Ако не се заемете с работата си скоро, ще се превърне в *Бел ви изпрати в ада*.

— Разтреперих се чак в обувките си.

— Така и трябва да бъде.

Джон ѝ отдаде чест, а после пристъпи напред и протегна ръка в драматична поза.

— *Персефона на лимоновото дръвче* — *запей за мен неукротимо*.

Той ѝ отправи една момчешка усмивка.

— Какво мислиш за това?

— Мисля, че си чудесен.

Джон се наведе напред и я целуна по носа.

— Казвал ли съм ти, че се смях повече през последните няколко седмици, отколкото в целия ми досегашен живот?

Бел безмълвно поклати глава.

— Искам да го знаеш. Ти направи това с мен. Не знам как го постигна, но прогони гнева ми. Годините на нараняване, болка и цинизъм ме направиха гневен, но сега отново мога да почувствам слънцето.

Преди Бел да успее да му каже, че това би било достатъчна поема за нея, той я целуна и тя беше пометена от пламенните усещания.

Няколко нощи по-късно, Бел се беше сгушила в леглото си с няколко антологии с поезия, разпръснати около нея.

— Той няма да ме заблуди отново с още някоя „Песен за Селия“ — каза тя на себе си. — Ще бъда подготвена за него.

Бел беше леко разтревожена, че той може да я изиграе с някой от по-новите поети. Гувернантките ѝ бяха обсъждали само класиците с нея и това бе само защото лорд Байрон беше толкова известен със своята поема „Тя иде като нощ красива“.

След едно бързо посещение до книжарницата този следобед, тя се сдоби с лирическите балади на Уилям Уърдсуърт и Самюел Тейлър Колридж, както и с „Песни за невинността и опитността“ на никого неизвестния поет Уилям Блейк. Държателят на книжарницата я увери, че този Блейк ще стане много прочут някой ден и се опита да ѝ продаде „Сватбата на Рая и Ада“ в допълнение, но Бел отказа, смятайки, че няма начин Джон да открие нещо романтично в това.

С усмивка на лице, Бел отвори „Песни“ и започна да прелиства страниците, четейки на глас:

*„Тигър, тигър, лумнал с мощ
като факла в черна нощ,
кой безсмъртен взор, коя ръка
те вгради в таз дива красота?“^[5]*

Тя вдигна поглед и прехапа устни.

— Тези модерни неща са много странни.

Клатейки глава тя отново се обърна към книгата си.

Тун!

Бел затаи дъх. *Какво беше това?*

Тун!

Нямаше съмнение, че отвън на прозореца ѝ имаше някого. През нея мина ужасяваща тръпка и тя бавно се смъкна от леглото на пода. Лазейки на ръце и колене, Бел се промъкна до тоалетката си. След като хвърли един бърз поглед към прозореца, тя грабна свещника от Бостън, който Ема ѝ беше подарила за рождения ден преди няколко години. Ниско наведена, тя се придвижи към прозореца. Опитвайки се да остане встрани от полезрението на бандита, тя внимателно се покатери на един стол, който беше поставен до стената точно до прозореца и зачака трепереца от страх. Прозорецът изскърца и тя видя как започна да се отваря. Една черна ръкавица се появи на перваза.

Бел спря да диша. Втора ръка се появи до първата и след това едно тяло се прехвърли вътре и се претърколи безшумно на пода. Бел вдигна свещника, прицелвайки се в главата на бандита, когато той внезапно се извърна и погледна право в нея.

— За бога, жено! Опитваш се да ме убиеш ли?

— Джон?

[1] Цитат от Сонет 18 на Уилям Шекспир (Превод на Владимир Свинтила, 1972). — Б.пр. ↑

[2] Цитат от стихотворението „Ефир и ангели“, превод от английски Кристин Димитрова. — Б.пр. ↑

[3] Джон Дън (1572–1631) е английски поет, сатирик и проповедник, чийто творби се отличава със своята реалистичност и метафорично богатство. — Б.пр. ↑

[4] „Песен за Селия“ от Бен Джонсън, превод от англ. Александър Шурбанов. — Б.пр. ↑

[5] Цитат от поемата „Тигър“ на Уилям Блейк, превод Кръстан Дянков. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

— *Какво правиш тук?* — ахна Бел.

— Би ли оставила това нещо долу!

Бел най-накрая свали свещника и подаде ръка на Джон. Той я пое и се изправи на крака.

— *Какво правиш тук?* — попита тя отново, а сърцето ѝ започна да бие странно, когато го видя изправен в спалнята ѝ.

— Не е ли очевидно?

Е, може би беше тук, за да я грабне и мистериозно да я отвлече в Гретна Грийн или може би, за да я изнасили, или пък само да е наминал да я поздрави.

— Не — отвърна тя бавно. — Не е очевидно.

— Не осъзнаваш ли, че през изминалата седмица те видях четири пъти с Персефона, два пъти с брат ми, веднъж с твоето другарче Дънфорд и два пъти на приеми, където съм принуден да говоря с теб само в присъствието на жени, надхвърлили шейсетте?

Бел потисна усмивката си.

— Имахме малко време заедно тук, когато намина да ме поздравиш.

— Това не се брои като оставане насаме, след като трябваше да се тревожа дали мис Лимонено дръвче няма да се появи всеки момент.

Изражението му беше толкова кисело, че Бел си го представи като осемгодишен хлапак, тропач с крак по пода, заради някаква ужасна несправедливост.

— Хайде, хайде — засмя се тя. — Персефона не е толкова лоша.

— Тя е невероятна като придружителка, но това не опровергава факта, че тя дяволски ужасно уцелва момента. Прокълнат съм да бъда под напрежение през половината пъти, когато те целувам.

— Не съм забелязала нито за момент да си преустановил опитите си.

Джон ѝ хвърли поглед, който казваше, че напълно оценява чувството ѝ за хумор.

— Всичко, което се опитвам да кажа, е, че се поболях и уморих от това да те споделям.

— О! — Бел си помисли, че това е най-сладкото нещо, което някога е чувала.

— Току-що се покатерих по това дърво, клатих се по дължината на един клон и после прескочих през прозореца на изключително опасна височина. И всичко това, ако мога да добавя, със сакал крак — каза Джон, издърпа ръкавиците си и се изтупа, — просто, за да бъда насаме с теб.

Бел преглътна и се втренчи в него, осъзнавайки смътно, че той говори за травмата си без горчивина или отчаяние.

— Искаш романтично предложение — продължи той. — Повярвай ми, аз никога няма да направя нещо по-романтично от това.

Той измъкна от джоба си една смачкана червена роза.

— Ще се омъжиш ли за мен?

За да преодолее обзелите я емоции, Бел примигна, опитвайки се да прогони събралите се в очите ѝ сълзи. Тя отвори уста, но от нея не излязоха думи. Джон пристъпи към нея и взе двете ѝ ръце в своите.

— Моля те — каза той и в тази единствена дума се съдържаше толкова силно обещание, че Бел започна да кима бързо.

— Да, о, да! — Тя се хвърли в обятията му и притисна лице в гърдите му.

Джон я задържа плътно в прегръдката си за няколко минути, опивайки се от аромата на топлото ѝ тяло до неговото.

— Трябваше да те попитам доста отдавна — промърмори той в косите ѝ. — Сещам се за Уестънбърт. Толкова много се опитвах да те отблъсна от мен.

— Но защо?

Гърлото му се стегна.

— Джон, да не ти е зле? Изглеждаш така сякаш си ял нещо развалено.

— Не, Бел, аз...

Думите засядаха в гърлото му. Не искаше да я измами. Не искаше да встъпи в брак, изграден върху лъжи.

— Когато ти казах, че не съм човекът, за когото ме мислиш...

— Спомням си — прекъсна го тя. — И все още не разбирам какво имаше предвид. Аз...

— Шт! — Той сложи пръст върху устните й. — Има нещо в миналото ми, за което трябва да ти кажа. Беше по време на войната.

Тя хвана безмълвно ръката му и го поведе към леглото. Бел седна и му направи знак да направи същото, но той беше твърде нервен.

Той се обърна рязко и закрачи към прозореца, като се подпря на перваза.

— Едно момиче беше изнасилено — изтърси той благодарен, че не може да види изражението й. — Вината за това беше моя.

Бел цялата пребледня.

— Ка-какво искаш да кажеш?

Джон й разказа подробностите като завърши с:

— Така се случи. Поне така си го спомням аз. Бях много пиян.

Той се изсмя сухо.

— Джон не е била твоя вината.

Думите й бяха меки, но изпълнени с любов и вяра. Той не се обърна.

— Ти не беше там.

— Аз те познавам. Не би позволил нещо толкова да се случи, ако можеше да го предотвратиш.

Той се завъртя с лице към нея.

— Не ме ли слушаше? Бях пиян. Ако имах поне малко здрав разум, щях да съумея да изпълня обещанието си към майката на Ана.

— Той щеше да намери начин да стигне до нея. Не си могъл да пазиш момичето през всяка минута от деня.

— Аз бих могъл... Аз... — Той замълча. — Не искам да говоря за това повече.

Бел стана, прекоси стаята и сложи нежно ръка на рамото му.

— Може би трябва да говориш.

— Не — отвърна той бързо, — не искам да говоря за това. Не искам да говоря за това. Аз... — Той се задави с думите си. — Още ли ме искаш?

— Как може дори да питаш? — прошепна тя. — Аз те... — Тя се спря, твърде уплашена, че може да наруши скъпоценния баланс, който бяха постигнали, като изрази чувствата си. — Толкова много ме е грижа за теб. Знам какъв добър и честен мъж си, дори ти да не приемаш.

Той посегна към нея и я придърпа грубо в прегръдката си. Притисна я силно към себе си и покри лицето ѝ с целувки.

— О, Бел, нуждая се от теб толкова много. Не знам как съм оцелял без теб досега.

— Аз също.

— Ти си такава съкровище, Бел. Такъв дар за мен.

Той внезапно я завъртя в един ослепителен валс.

Танцуваха и се въртяха, отново и отново, погълнати от пленителната омая на нощта, докато накрая останали без дъх, се строполиха на леглото, като се смееха щастливо.

— Виж ме — задъха се Джон. — Не мога да си спомня последния път, когато си позволих да бъда толкова щастлив. Усмивкам се по цял ден, без да знам защо. Покатерих се по проклетото дърво, скочих през прозореца и сега съм тук и се смея.

Той скочи на крака, повличайки я заедно със себе си.

— Посред нощ е, а аз съм все още тук и съм с теб. Танцувам в полунощ и прегръщам съвършенството с ръцете си.

— О, Джон — въздъхна тя. Не бе способна да намери думи, с които да изрази чувствата си.

Той докосна брадичката ѝ с пръсти и я доближи към себе си. Бел спря да диша, когато той се наведе и завладя устните ѝ. Целувката беше различна от другите, която бяха споделяли досега. В нея имаше ожесточеност, която липсваше преди и някакво чувство на собственост. И Бел трябваше да признае, че това чувство беше взаимно. Начинът, по който той я целуна с цялата си страст, я накара да се вкопчи в мускулите на гърба му, като с това се опитваше да му покаже, че той също принадлежи само и единствено на нея. Ръката на Джон се спусна по гърба ѝ, разпростирайки топлината си през тънката материя на нощницата ѝ. Ръцете му се спуснаха към заобленото ѝ дупе и го притиснаха към него така, че тя да може да почувства твърдото физическо доказателство за неговата страст.

— Имаш ли представа колко много те искам — каза той грубо. — Имаш ли?

Бел не успя да отговори, защото устните му покриха нейните. Не можеше и да кимне, защото ръката му се беше заровила отново в гъстата ѝ коса и не ѝ позволяваше да помръдне. Тя му отвърна по единствения възможен начин, като сложи ръце на ханша му и го

притисна още повече към себе си. Неговият отговор беше див стон, а Бел потрепери, когато почувства каква власт има тя върху него. Той се свлече на колене, а устните му я изгаряха с целувките, с които я обсипваше през нощницата, между гърдите ѝ и надолу към пъпа.

— Джон? — попита тя останала без дъх. — Какво...?

— Шшт, позволи ми да се погрижа за всичко. — Той се наведе още по-ниско, докато ръцете му успяха да се обвият около глезените ѝ.

— Толкова мека — промърмори той. — Кожата ти е като лунна светлина.

— Лунна светлина? — попита тя със сподавен глас. По тялото ѝ преминаваха силни усещания, а гласът ѝ едва се чуваше.

— Мека и нежна, сякаш е докосната от вълшебство.

Ръцете му бавно се спуснаха нагоре по прасците ѝ, като едновременно повдигнаха нощницата ѝ. Когато стигна до средата, той я усуква около нея, за да може да я целуне еднакво и в двете ямки на коленете ѝ. Бел изписка и почти щеше да падне, ако не се беше подпряла на главата му за опора.

— Това ти харесва, нали? Ще трябва да го запомня.

Той продължи нагоре, възхитен от деликатната кожа на бедрата ѝ. Джон се изсмя доволно, когато внезапно спусна главата си под вече високо вдигнатата ѝ нощница и я целуна в извивката между крака и таза ѝ.

Бел си помисли, че ще припадне.

Нощницата ѝ се вдигна още по-високо около ханша и тя почувства смътно облекчение от това, че той беше преместил целувките си от бедрата върху корема, избягвайки по този начин най-съкровеното ѝ място. Джон се изправи на крака и пусна за кратко плата на нощницата, преди да оголи гърдите ѝ.

— Не си спомням дали ти казах онзи ден, че са перфектни? — промърмори той дрезгаво до ухото ѝ. — Закръглени и зрели с два прекрасни розови върха. Мога да ги вкусям цял ден.

— О, господи. — Коленете на Бел отново се подкосиха.

— Аз все още не съм направил нищо, любима. — Той плъзна дрехата ѝ надолу, точно под гърдите и после я притисна към разголената ѝ кожа. След това бавно я повдигна отново нагоре. Бел почувства прекрасния натиск върху гърдите си. Спазми от удоволствие се разлиха по нея, когато подгъва на дрехата притисна зърната ѝ, а

после ги освободи. И тогава, преди тя да разбере, те бяха разголени, а кожата ѝ изглеждаше нежна и бяла на светлината от свещите.

Джон си пое рязко дъх.

— Никога в живота си не съм виждал нещо толкова божествено — прошепна той с благоговение.

Бел изпита наслада при думите му, а после осъзна, че няма плат върху себе си.

— О, господи — изписка тя. Студена вълна от смущения я заля цялата и тя сложи ръцете си отпред, за да се прикрие. Толкова колкото можа.

Което все пак, не беше много успешно. Джон се засмя и я притегли в прегръдката си.

— Ти, любима моя, си перфектна. Не трябва да се срамуваш.

— Не се срамувам — повтори тя тихо. — Не и с теб. Просто е много странно. Не съм... свикнала с това.

— Надявам се, че не си свикнала. — Той избута настрани книгите от леглото ѝ и я положи да легне върху меките завивки. Бел спря да диша за момент, когато видя, че той започна да се съблича. Ризата му беше свалена първа и разкри твърдите му мъжки гърди, чиято форма говореше за години на усилените упражнения. Неговият вид я накара да почувства топлина в корема си. Без да се замисли, тя протегна ръка към него, въпреки че той беше твърде далеч, за да го докосне.

Джон се усмихна при вида на нейното любопитство. Ставаше все по-трудно и по-трудно да се контролира, особено сега, когато тя лежеше на леглото и го гледеше с огромните си сини очи. Той седна на леглото, за да издърпа ботушите си, а после отново се изправи, за да съблече и бричовите си.

Бел ахна при вида на неговата голота, огромен и... не това нямаше как да стане. Той може би беше по-голям от нормалното или тя беше по-малка от нормалното, но... тя отново ахна.

Сега бе видяла коляното му.

— Мили боже — прошепна тя. Беше цялото в белези и изглеждаше така, сякаш голяма част от кожата му е била премахната точно над ставата. Самият вид на обезцветената и опъната кожа напомняше за ужасите на войната. Джон стисна устни.

— Недей да го гледаш.

Тя бързо върна погледа си върху лицето му.

— Не — каза и после допълни: — Не е грозно изобщо. — И за да му го докаже, тя се спусна от леглото и клекна на колене пред него, за да целуне белезите. — Болно ми е от това колко много са те наранили — прошепна тя. — Бил си толкова близо до това да загубиш крака си. Толкова си жизнен, толкова силен. Не мога да си представя какво е било това за теб.

Тя започна отново да го целува с малки нежни ласки по кожата му. Джон изпитваше емоции, които никога не беше изпитвал, никога дори не си беше представял, че може да изпита, едно могъщо чувство нарастваше в него и той силно я издърпа на крака.

— О, господи, Бел — изстена той. — Толкова много те искам.

Паднаха на леглото, така че стегнатото тяло на Джон покри нейното. Дъхът ѝ спря — тялото му беше великолепно, по-хубаво от всичко, което беше докосвала. Той я целуваше отново и отново, докато тя не си помисли, че ще полудее, тогава Джон отмести глава и я погледна в очите.

— Първо искам да ти доставя удоволствие — каза той, — така че да знаеш, че няма от какво да се боиш и че това е нещо красиво и невероятно.

— Не се страхувам — прошепна тя. После си спомни колко огромен изглеждаше той. — Е, може би съм малко притеснена.

Джон се усмихна успокоително.

— Нямам никакъв опит с невинни девойки, но искам всичко това да е свършено за теб. Може би ще ти е по-лесно, ако първо се отпуснеш.

Бел нямаше идея за какво говори той, но въпреки това кимна.

— Звучиш така, сякаш си изказал някаква важна мисъл.

— Повярвай ми — дрезгаво отвърна той. — Намислил съм нещо друго.

Ръката му бавно се спусна по протежение на тялото ѝ.

Тя се протегна и докосна бузата му.

— Вярвам ти.

Джон превзе устните ѝ с целувка, за да я разсее, когато пръстите му се промъкнаха към нейното най-съкровено място. Тя беше нервна и той не искаше да я изплаши.

Той я докосна. Тя почти излетя от леглото.

— Сигурен ли си, че се очаква да правиш точно това? — попита тя, останала без дъх.

— Сигурен съм. — Тогава неговите устни се присъединиха към пръстите му. А Бел беше сигурна, че ще умре. Нищо не би могло да я накара да се почувства толкова нечестиво... или толкова добре.

— О, Джон! — изпъшка тя, неспособна да спре душата си да полети. — Аз не мислех... Не мога...

И тогава го направи. Чувстваше се така, сякаш всички нишки в тялото ѝ се бяха събрали в корема ѝ. Тя се напрегна и после се извиси. Той ѝ остави няколко минути, за да дойде на себе си и тя едва произнесе:

— Милостиви небеса.

Чу как Джон се разсмя и когато отвори очи, видя, че той я гледа с развеселено изражение. Той се наведе надолу и я целуна.

— Това нормално ли беше? — попита тя със слаб глас.

Той кимна.

— Останалото е още по-добро.

— Наистина ли?

Той кимна отново.

— Ти не...? — Тя остави думите си да замрат. Това беше нещо ново за нея и тя нямаше идея как да го опише.

Той поклати глава внимателно.

— Когато достигна своето освобождение, ти ще разбереш.

— То ще бъде ли толкова хубаво, колкото мое...? — Тя не можа да довърши изречението.

Очите на Джон потъмняха от желание и той кимна.

— Господи — въздъхна Бел — не би ми харесало, ако и ти не се чувстваш толкова добре, колкото и аз. Ако нямаш против, бих искала да те прегърна отново за минута-две.

Неговата напрегната мъжественост не се съгласи с думите му, но Джон каза:

— Няма нищо, което бих искал повече.

Той я задържа за няколко секунди в прегръдките си, когато чуха ужасен звук. Гласът на Персефона. Това беше почукване по вратата.

— Ехо, Бел? — прошепна тя. — Бел?

Бел внезапно се изправи.

— Персефона?

— Мога ли да вляза за момент?

Обзе я паника.

— Да-а, само един момент! — Слава на бога, че вратата ѝ беше заключена.

— Скрый се! — изсъска тя срещу Джон.

— Опитвам се — отвърна ѝ той. Джон скочи от леглото, проклинайки хладния нощен въздух. Събра дрехите си, молейки се да са всичките и отиде към дрешника ѝ.

Бел навлече халата си и го издърпа надолу, за да се покрие и отиде до вратата. Тя завъртя ключа и я отвори, удивена, че се държи върху треперещите си крака.

— Добър вечер, Персефона.

— Съжалявам, че те притеснявам, но не можех да заспя, а знам, че ходи до книжарницата днес. Чудех се, дали би ми дала нещо за четене.

— Разбира се. — Бел се втурна обратно в стаята и сграбчи няколко от книгите. — Всички са поезия, но аз приключих с тях за тази вечер.

Персефона забеляза голото тяло на Бел да се показва под халата.

— Не носиш ли нощница?

Бел се изчерви и благодари безмълвно на мрака, който прикриваше притеснението ѝ.

— Беше ми горещо.

— Не мога да си представя защо. Прозорецът е широко отворен. Ще хванеш настинка.

— Не мисля, че ще се случи. — Бел сложи книгите в ръцете на Персефона.

— Благодаря ти. — Персефона сбръчка нос и започна да души въздуха. — Каква е тази миризма? Доста е странна.

Бел се замоли, моминският статут на мис Персефона да е верен, защото стаята остро миришеше на любовна игра. Човек можеше само да се надява, че тя няма да познае миризмата.

— Тъм, мисля, че идва някъде отвън.

— Ами, не мога да си представя какво може да е това, но ти не трябва да забравяш да си затвориш прозореца, преди да си легнеш и ако искаш, мога да ти дам някой от парфюмите си с аромат на

виолетки. Сигурна съм, че миризмата ще изчезне, ако се пръсне малко от него.

— Може би на сутринта.

Бел започна да притваря вратата.

— Лека нощ тогава. Ще се видим на сутринта.

— Лека нощ.

Бел затвори вратата и бързо я заключи, а после подпря гърба си с въздишка на нея. Вратата на дрешника се отвори. Горната част на тялото на Джон беше заплетено в роклите на Бел.

— За бога, жено, имаш прекалено много рокли.

Бел го пренебрегна.

— Бях толкова уплашена.

— Аз се чувствах като проклет идиот. Предупреждавам те, няма да се примирявам с това дълго.

Той ожесточено напъха болния си крак в бричовете си.

— Няма ли? — попита Бел тихо.

— Няма никакъв шанс за подобно нещо. Аз съм голям мъж. Водил съм кървава война, почти отнесоха крака ми, занимавах се с търговия в продължение на пет години и натрупах достатъчно пари, за да купя проклетата къща. Мислиш ли, че ми харесва да се спотайвам в дрешниците?

Бел си помисли, че не е необходимо да му отговаря.

— Е, това не ми харесва, казвам ти. Не ми харесва изобщо. — Той седна на близкия стол, за да промуши здравия си крак в панталоните. Бел предположи, че раненият му крак не е достатъчно силен, за да задържи цялата му тежест дълго време. — Ще ти кажа и още нещо — добави той, като се опитваше да се пребори с пристъпа си на раздразнение. — Колкото се отнася до мен, ти ми принадлежиш. Разбираш ли това? И на мен не ми харесва да се чувствам като крадец, за да се наслаждавам на нещо, което е мое.

— Какво смяташ да правиш?

Той сграбчи ризата си.

— Смятам да се оженя за теб веднага. И после да те отведа в Блечфорд Манър, да те хвърля на леглото и да те държа там в продължение на седмица. Всичко това, без да се тревожа, че мис Лимонено дръвче ще нахлуе и ще ми развали настроението.

— Наистина трябва да измислиш ново име на дома си.

— На нашия дом — поправи я той намръщено при опита си да смени темата. — И бях твърде зает да те преследвам, за да ми остане много време за размисъл.

— Аз ще ти помогна — усмихна се Бел. Той я обичаше. Може да не го казваше с думи, но се виждаше ясно в очите му.

— Добре. Сега ако ме извиниш, трябва да скоча отново през прозореца ти, да се спусна по дървото и да се върна в дома на Деймиън, за да поспя малко. След това ще отида да извадя специално разрешително.

— Специално разрешително?

— Няма да се занимавам с тази глупост по-дълго, отколкото е необходимо. С малко късмет ще бъдем женени до края на седмицата.

— До края на седмицата ли? — повтори въпросително Бел. — Луд ли си? Не мога да се омъжа тази седмица. Дори не мога да се сгодя официално, докато родителите ми не се върнат.

Джон изпъшка и после произнесе някакво проклятие, което Бел не беше чувала.

— Кога се връщат те? — попита той с много тих глас.

— Не съм много сигурна.

— Ще можеш ли да предположиш?

— Мисля си, че няма да е повече от няколко седмици. — Бел се въздържа да спомене, че ще трябва да почака още месец или два, след като родителите ѝ се върнеха, за да може да се омъжи.

Майка ѝ щеше да настоява на голяма сватба, в това беше абсолютно сигурна.

Джон отново избълва проклятие.

— Ако те не са се върнали в рамките на две седмици, Алекс може да те предаде. Или пиши на брат си да се върне от Оксфорд. Не ме интересува, кой точно ще е.

— Но...

— Никакво но. Ако твоите родители задават въпроси, можеш просто да им кажеш, че е трябвало да се оженим.

Бел преглътна и кимна. Какво друго можеше да направи?

— Аз те... — Тя изгуби смелост и останалата част от изречението се изгуби.

Той се обърна към нея.

— Да?

— Аз... нищо. Внимавай, когато се спускаш по това дърво. Доста е високо.

— Три етажа, за да бъдем точни.

Ироничната му усмивка беше завладяваща и Бел усети как ъгълчетата на устните ѝ потрепват, когато го последва до прозореца. Той се наведе надолу и промърмори:

— Една целувка за довиждане? — Устните им се сляха в една последна страстна ласка.

Бел едва имаше време да го целуне, преди той да се отдалечи, да нахлузи ръкавиците си и да изчезне в нощта. Тя се втурна към прозореца и погледна навън, наблюдавайки го с усмивка как се спуска по дървото.

— Можеше да излезе през вратата — промърмори на себе си тя. — Стаята на Персефона е от другата страна. — Но беше много по-забавно по този начин и много по-романтично. Докато не си счупеше глупавия врат, като слизаше. Бел се наведе още малко през прозореца и въздъхна с облекчение, когато видя краката му да докосват земята.

Той се наведе, за да разтърка болното си коляно и тя потрепна съчувствено.

Бел го наблюдаваше докато изчезна от погледа ѝ, облегната на перваза на прозореца със замечтано изражение. Лондон можеше да е красив понякога, помисли си тя. Например сега, с безлюдните си улици и...

Някакво движение привлече вниманието ѝ. Това мъж ли беше? Трудно бе да се каже. За момент тя се замисли какво би правил някой, крачейки пеша посред нощ навън.

Тя се изкиска. Може би всички господа в Лондон бяха решили да извършат някакво нетипично ухажване тази нощ.

Като си пое дълбоко въздух, тя затвори прозореца и се отправи обратно в леглото.

Вече сгушена под пухената си завивка, тя си спомни, че той така и не достигна своето освобождение. Усмихна се кисело. Нищо чудно, че бе толкова раздразнителен.

Джон извървя целия път обратно до дома на брат си с ръка върху пистолета. Лондон ставаше все по-опасен в последно време и човек не

можеше да не е внимателен. Все пак не искаше да отиде с карета пред къщата на Бел.

Някой можеше да я види, а той не желаше тя да става обект на порочни клюки. Освен това, имаше само няколко къси пресечки до дома на Деймиън. Изглежда цялата висша аристокрация се беше скупчила в един малък участък от Лондон. Той се съмняваше повечето от тях да знаеха, че градът продължава и след Гросвенър Скуеър.

Джон беше на половината път, когато чу стъпки.

Обърна се назад. Имаше ли някого зад него?

Не видя нищо, освен сенки. Той продължи по пътя си. Сигурно си бе въобразил. Все още беше параноичен от войната, където всеки шум можеше да означава смърт.

Той зави зад последния ъгъл, когато отново чу стъпките. Тогава един куршум профуча покрай ухото му.

— Какво, по дяволите?

Изсвистя още един куршум, като този одраска ръката му и от нея потече кръв. Той измъкна пистолета си и се завъртя. Видя сенчеста фигура от другата страна на улицата, която бясно презареждаше оръжието си. Джон не загуби повече време след като злодея му се беше предложил и изстреля един куршум в рамото му.

По дяволите! Пропусна целта. Все още с пистолет в ръка, той тръгна срещу предполагаемия си убиец. Мъжът го видя, хвана рамото си и се изправи на крака. Той се втренчи в Джон с трескав поглед, но лицето му беше покрито наполовина с маска, така че Джон нямаше как да го разпознае. Като му хвърли един последен кратък поглед, злодеят избяга. Докато пресичаше улицата, Джон проклинаше крака си, че го е забавил. Нямаше никакъв начин да успее да догони нападателя си. Приемайки поражението, той въздъхна и се обърна. Беше в беда.

И нямаше никакво право да забърква и Бел в това. Ръката му се отклони към рамото, когато осъзна, че кърви. Едва чувстваше болката обаче. Гневът му беше блокирал всякакви други чувства. Някой го преследваше и той не знаеше защо. Някой луд му беше изпращал кодирани послания и го искаше мъртъв. А който и да беше той, не би се поколебал да забърква и Бел, ако разбереше колко много означава тя за Джон. А ако го беше следил през цялата изминала седмица, вероятно знаеше, че Джон прекарва всяка свободна минута в нейната компания. Джон изруга, когато пристъпи през входната врата на дома

на Деймиън. Не би поставил Бел в опасност, дори това да означаваше да отложат плановете си за сватбата.

Да го вземат дяволите.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

— Извинете, милейди, пристигна съобщение за вас.

Бел вдигна поглед, когато слугата влезе в стаята. Тя стоеше и мечтаеше, представяйки си първата си нощ с Джон — за петнадесети път. Отвори бележката внимателно и прочете написаното.

„Бел,

Извини ме, че ти изпращам толкова кратко съобщение, но ще е невъзможно да придружа теб и Персефона на театър тази вечер.

Искрено твой,

Джон Блекууд“

Бел се взира в бележката в продължение на минута или повече, чудейки се на формалния тон, с който бе написана. Сви рамене и реши, че някои хора просто винаги пишат по този начин и не трябва да се разстройва от това, че той беше подписал бележката си с „Искрено“, вместо „С обич“. И нямаше никакво значение, че беше добавил и фамилията си към първото си име. Тя остави бележката настрана, като си каза, че не трябва да е чак толкова капризна.

Тя отново сви рамене. Може би Дънфорд щеше да прояви интерес и да ги придружи с Персефона.

Дънфорд пожела да отиде на театър и си прекара чудесно в компанията на Бел и Персефона. Въпреки това, мислите на младата жена често се отклоняваха към мъжа, който се беше промъкнал в спалнята ѝ посред нощ. Тя се чудеше какво го беше отклонило от това да дойде с тях тази вечер, но предполагаше, че ще ѝ обясни всичко на следващия ден.

Само дето той не дойде на следващия ден. Нито на последващия.

Бел беше повече от озадачена. Тя бе дяволски раздразнена. Беше предупредена за мъже, които използват жените за собственото си удоволствие и след това ги изхвърлят, но тя просто не можеше да отнесе себе си и Джон към тази категория. На първо място, тя отказваше да повярва, че може да се е влюбила в мъж, който е толкова безчестен и на второ място, тя беше тази, която тръпнеше от удоволствие онази вечер, не той.

След два дни на чакане и надежди, че ще го види, Бел най-накрая реши да вземе нещата в свои ръце и му изпрати бележка от свое име с молба да престане с това. Не пристигна отговор. Бел си мърмореше раздразнено. Той знаеше много добре, че тя не може да го посети.

Беше отседнал при брат си, а те и двамата бяха ергени. Беше крайно неподходящо за неомъжена млада дама да посети подобно домакинство, особено в Лондон. Майка ѝ щеше да поиска главата ѝ, ако разбере за това, което бе напълно възможно да се случи, като се вземеше предвид фактът, че трябваше да се върне всеки момент. Тя му изпрати още едно съобщение, този път много по-внимателно формулирано. В него го питаше дали не е направила нещо, с което да го засегне и му напомняше, че ще бъде много любезно от негова страна, ако ѝ отговори. Бел се усмихна криво, когато пишеше думите. Тя не беше много добра в прикриването на тънкия сарказъм от тона си.

Няколко улици по-надолу, Джон изпъшка като прочете тона в бележката ѝ. Тя беше раздразнена и това беше пределно ясно. И как можеше да я вини? След седмици на цветя, шоколади, поезия и за завършек една страстна нощ, тя беше права за очакванията си да го види.

Но какво друго можеше да стори? Той беше получил още една анонимна бележка, в деня след като беше нападнат, в която просто бе написано — „Следващият път няма да пропусна“. Джон не се и съмняваше, че Бел ще се заеме да го защитава, ако знаеше, че някой се опитва да го убие. И след като не виждаше как Бел би могла да го защити, подобно начинание можеше да нарани единствено нея.

Той въздъхна отчаяно, а главата му клюмна в ръцете му. Сега, когато щастието най-накрая го бе споходило, как щеше прекара остатъка от живота си в притеснение, че някой куршум можеше да го хване неподготвен? Той се намръщи. Думите „остатъка от живота“ придобиха ново значение. В случай, че убиецът продължи с опитите си да го унищожи, той рано или късно щеше да успее. Джон трябваше да измисли план. Но междувременно трябваше да държи Бел настрана и най-вече далеч от куршумите, насочени към гърба му. Със силно натезало сърце, той взе едно перо и го натопи в мастилницата.

„Скъпа Бел,
Няма да съм в състояние да те виждам за известно време. Не мога да ти обясня защо. Моля те бъди търпелива спрямо мен.
Изцяло твой,

Джон Блекууд“

Знаеше, че трябва да прекрати нещата помежду им, но не можеше да го направи. Тя беше единственото нещо в живота му, което му доставяше истинска радост и той просто не можеше да я загуби. Хващайки това противно парче хартия така, сякаш можеше да го зарази с някаква болест, той слезе надолу по стълбите и го даде на слугата. Бел щеше да го получи в рамките на един час. Джон дори не искаше да мисли за това.

Реакцията на Бел, когато прочете бележката, бе само да премигва. Това не можеше да бъде истина. Нещо ужасно се е случило. Той отново се опитваше да я отблъсне. Тя не знаеше защо, не знаеше и защо той си мисли, че може да успее да го постигне, но нямаше да се остави да повярва, че просто не я иска.

Как беше възможно, когато тя го искаше така отчаяно? Господ не можеше да е толкова жесток. Бел бързо премахна тези тягостни мисли от главата си. Тя трябваше да вярва на инстинктите си, а те й казваха, че Джон го е грижа за нея. Много при това. Също толкова, колкото и нея я беше грижа за него. Каза си, че трябва да е търпелива с него. Той може би беше попаднал в някаква беда и не искаше да я замесва.

Колко типично за него.

Тя измърмори. Кога ли щеше да се научи, че любовта означаваше да споделяш трудностите? Тя смачка хартията на малка топка в юмрука си. Той беше на път да научи първия си урок този следобед, защото тя щеше да отиде да го види и благоприличието да върви по дяволите.

Това беше нещо друго. Проклятията ѝ, произнесени на ум, бяха нараснали с епични размери за последните няколко дни. Тя беше започнала да шокира дори себе си. Бел хвърли бележката настрани и изтупа ръцете си една в друга. Намери малка наслада в това да обвини него за неприличните си думи.

Без притеснение, че няма да се преоблече в някоя от поочарователните си рокли, Бел навлече пелерината си и тръгна да търси камериерката си. Намери я в своята гардеробна да оглежда роклите ѝ за малки дупки и петна.

— О, здравейте милейди — каза Мери живо, — знаете ли коя рокля ще желаете да облечете тази вечер? Трябва да я приготвя.

— Няма значение — рязко ѝ отговори Бел. — Не мисля, че ще излизам тази вечер. Но искам да направя кратка разходка този следобед и бих искала да ме придружиш.

— Веднага, милейди. — Мери отиде да вземе палтото си и последва Бел по стълбите.

— Къде отиваме?

— О, не много далеч — загадъчно сподели Бел. Тя стисна устни решително, отвори входната врата и закрачи надолу по предните стъпала. Мери подтичваше, за да се изравни с нея.

— Никога не съм ви виждала да ходите толкова бързо, милейди.

— Аз винаги ходя бързо, когато съм раздразнена.

Мери не отговори на тези думи, а просто въздъхна и забърза крачка. След като бяха минали няколко пресечки, Бел спря рязко. Мери за малко не се блъсна отгоре ѝ.

— Хмм — възкликна Бел.

— Хмм?

— Това е мястото.

— Какво място?

— Домът на граф Уестброут.

— Кой?

— Братът на Джон.

— Оу. — Мери беше виждала Джон няколко пъти през последните няколко седмици. — Защо сме тук?

Бел пое дълбоко въздух и вдигна упорито брадичка.

— Дошли сме, за да направим посещение.

Без да изчака отговора на Мери, тя изкачи стълбите и почука с чукалото на вратата три пъти.

— Какво? — почти изкрещя Мери. — Не можете просто така да ги посетите.

— Мога и ще го направя — нетърпелива Бел отново удари чукалото.

— Но, но... тук живеят само мъже.

Бел завъртя очи.

— Наистина, Мери, не е необходимо да говориш за тях сякаш са отделен вид хора. Те са също като теб и мен. — Тя се изчерви. — Е, почти.

Тя тъкмо посегна да почука още веднъж, когато икономът отвори вратата. Бел му даде своята визитна картичка и му съобщи, че е тук, за да види лорд Блекууд. Мери беше толкова засрамена, че не можеше да вдигне очите си по-високо от коленете на Бел.

Икономът настани двете дами в малък салон, разположен точно до главния коридор.

— Персефона ще ме изхвърли на улицата — прошепна Мери, поклащайки глава.

— Не би го направила, още повече, че ти работиш за мен и няма как да те уволни.

— Мисля, че тя няма да е особено доволна от това.

— Аз не виждам причина тя да узнава за това — отвърна Бел решително. Но вътрешно в себе си трепереше от страх. Това беше страшно порочно и ако имаше нещо, което майка ѝ не ѝ разрешаваше да бъде, това бе, да е порочна. Ох, тя се беше отбила сама при Джон в провинцията, но етикетът там беше по-свободен.

Точно, когато си помисли, че нервите ѝ са на предела на възможностите си, икономът се върна.

— Лорд Блекууд не приема посещения, милейди.

Бел ахна обидено. Джон беше отказал да я види. Тя се изправи на крака и излезе от стаята, а стойката ѝ беше изправена със съвършено достойнство, което бяха възпитали в нея от момента на раждането ѝ.

Тя не спря, докато не измина половината път надолу по улицата и чак тогава, неспособна да се спре, се обърна назад. Джон стоеше на един прозорец на третия етаж и се взираше в нея.

Веднага след като видя, че се е обърнала, той отстъпи назад и пусна завесите.

— Хмм — измърмори Бел, докато все още гледаше прозореца.

— Какво? — Мери проследи погледа ѝ, но не видя нищо интересно.

— Това дърво пред къщата е много хубаво.

Мери повдигна вежди, убедена, че господарката ѝ се е побъркала. Бел поглади брадичка.

— То е доста близо до външната стена на къщата — усмихна се тя. — Хайде Мери, имаме доста работа за вършене.

— Ние ли? — Но думите на Мери останаха нечути, защото Бел беше изминала вече няколко крачки. Взела решения, тя се прибра направо в стаята си, извади няколко пособия от бюрото си и написа бележка на Ема, която беше израснала като по-голяма мъжкарана в сравнение с Бел.

„Скъпа Ема,
Как се катериш по дърветата?
Обично твоя,

Бел“

След като изпрати бележката до братовчедка си, тя се отдаде на мъката и гнева си по най-добрия начин, който знаеше. Отиде да пазарува. За това излизане взе Персефона със себе си. По-възрастната дама никога не се уморяваше да снове през елегантните лондонски магазини.

Тя обясняваше това с много по-големия избор на магазини, отколкото в Йоркшир. И освен това ѝ беше невероятно забавно да харчи парите на Алекс.

Нито една от тях не се нуждаеше от нови дрехи след последните им три излизания, но приближаваше началото на ваканционния сезон, така че те минаха през сувенирните магазинчета за подаръци. Бел намери един странен малък телескоп за брат си и прекрасна музикална

кутия за майка си, но не можеше да накара сърцето си да спре да желае Джон да бе този, за когото пазаруваше. Тя въздъхна. Просто трябваше да повярва, че всичко ще се нареди в края на краищата. Не можеше да си позволи да вярва в нещо друго.

Вероятно, защото беше толкова отнесена в мислите си, не забеляза двете неприятни фигури, които дебнеха в уличката, която тъкмо подминаваше. Преди да осъзнае какво се случва, една от тях я сграбчи за ръката и започна да я дърпа навътре в уличката.

Бел крещеше и се бореше с всички сили. Разбойникът я беше издърпал достатъчно навътре в уличката, така че преминаващите минувачи да не я видят. Лондон беше станал толкова шумен град, че беше разбираемо защо никой не обърна внимание на виковете ѝ.

— Пусни ме, мръсник такъв — извика тя. Чувстваше ръката си така, сякаш беше изтръгната от тялото ѝ, но игнорира болката в желанието си да избяга.

— Тя е тази, ка'ам ти — чу тя да казва един от негодниците. — Тя е тази, която нагизденото конте иска.

— Млъквай и я до'флечи насам. — Другият мъж пристъпи напред и ужасът на Бел нарасна десетократно. Беше невъзможно да се справи със силата на двамата мъже.

Но точно, когато си мислеше, че е загубена, спасението дойде под най-невероятната форма — Персефона. Тя съсредоточено изучаваше една витрината, когато Бел изчезна в уличката и беше доста разстроена, когато се обърна назад и видя, че подопечната ѝ е изчезнала. Когато извика името на Бел и не получи отговор, започна да се притеснява и да се озърта като обезумяла.

— Бел? — извика тя отново, този път по-силно. Втурна се напред, а шапката ѝ отлетя настрана. Тогава мина покрай уличката и видя неясното очертание на нещо, което се движеше и познатата руса коса на Бел.

— Боже господи! — изкрещя тя, достатъчно силно, за да накара повечето преминаващи хора да спрат и да я погледнат. — Пуснете я, зверове такива! — Тя се втурна напред, размахвайки слънчобрана над главата си. — Пуснете я, казвам ви! — С яростен удар, тя стовари оръжието си върху главата на единия от нападателите.

— Млъквай, стара кучко! — изкрещя той, виейки от болка.

Отговорът на Персефона беше хоризонтален замах, който го уцели право в гърба. Това изкара въздуха от дробовете му и той падна на земята.

Другият нападател се разкъсваше между паниката и силната алчност, която го изкушаваше заради обещаните му пари, ако успее да хване русокосата дама. Той направи един последен отчаян опит, напълно наясно, че множество хора се бяха втурнали в уличката, когато чува отчаяния вик на Персефона.

— Казах да я пуснеш! — гърмеше гласът ѝ. Тя смени тактиката на атаката си и започна да го мушка яростно с върха на слънчобрана си.

Когато го смушка точно в слабините, той най-накрая пусна Бел и побягна, болезнено прегърбен от удара.

— Персефона, толкова много ти благодаря — каза Бел, а в очите ѝ бликнаха сълзи от закъснелия ужас. Но Персефона не я слушаше. Цялото ѝ внимание беше насочено към мъжа, който все още лежеше на земята. Той направи движение, сякаш за да се изправи, но тя го удари в корема.

— Не толкова бързо, господине — каза тя.

Очите на Бел се ококориха. Кой можеше да си представи, че милата стара Персефона има такъв железен удар? Разбойникът видя насъбралата се тълпа от хора около него и затвори очи, защото предположи, че бягството ще е невъзможно. За облекчение на Бел един полицаи дойде бързо на мястото и тя му разказа какво се е случило. Той започна да задава въпроси на нападателя, но престъпникът остана безмълвен. Това беше докато полицаят не му припомни видовете наказания, които се налагаха за нападение на дама с положението на Бел.

Мъжът започна да пее като канарче.

Той е бил нает да я отвлече. Да, точно нея. Не, не просто някоя красива руса дама, а точно тази. Джентълменът, който го беше наел, говорел с надут акцент и определено бил от благородно потекло. Не, не знаел името му и не го бил виждал преди, но имал руса коса и сини очи и ако това можело да помогне за нещо, ръката му била превързана. След като привърши с разпита, полицаят го замъкна нанякъде и предупреди Бел да бъде изключително внимателна. Може би тя трябвало да наеме един от онези жандармери, които охраняваха

улиците. Бел се скова от страх. Тя имаше враг. Някой, който вероятно я искаше мъртва. Когато тълпата започна да се разпръсва, Персефона се обърна към нея и я попита загрижено:

— Добре ли сте, скъпа?

— Да, да — отвърна Бел. — Добре съм. — Тя сведе очи надолу към ръката си, където онзи ужасен мъж я беше хванал. Платът на роклята и палтото ѝ стояха между кожата и докосването му, но въпреки това тя се почувства мръсна.

— Мисля, че искам да си взема баня.

Персефона кимна.

— Не бих могла да бъда по-съгласна с вас.

Късно на следващата сутрин лакея донесе на Бел отговора на Ема.

„Скъпа Бел,

Не мога да си представя защо изведнъж пожела да разбереш, как да се катериш по дърветата, при условие, че никога не си проявявала желание, когато бяхме малки. Първата стъпка е да намериш дърво, което има достатъчно ниски клони. Ако не можеш да достигнеш най-ниския клон, няма да стигнеш до никъде...“

Писмото беше дълго две страници. Ема не правеше нищо без да го детайлизира. Тя също беше леко подозрителна, както си личеше от края на писмото.

„Дано намериш това за полезно, макар да трябва да кажа, че се чудя къде ще ходиш да катериш дървета в Лондон. Признавам, мисля си, че това има нещо общо с Джон Блекууд. Любовта върши странни неща с жените, както знаеш. Бъди внимателна, каквото и да правиш, и аз мога само да си поема облекчено въздух, че не съм твоя придружителка вече.

Господ да пази Персефона.

Обично твоя,

Бел се подсмихна. Ако Ема все още беше придружителка на Бел, тя със сигурност щеше да настоява да отиде с нея. Ема никога не е била известна с разумното си поведение. Бел препречете писмото отново, наблюдавайки на частта как се катерят дървета. Наистина ли щеше да извърши подобно нещо? Когато спря пред къщата на Деймиън и разгледа онова дърво, тя не мислеше наистина, че ще направи нещо подобно. Не беше от онези дръзки жени, които катереха дърветата и проникваха в къщите на графове през прозорците на третия етаж. Поне нямаше страх от височини.

Но както Ема мъдро посочи, любовта прави странни неща с жената. Така, както и опасността. Нейният неприятен опит с двамата бандити в алеята я беше убедил, че е време да се действа решително. Или може би прибързано, беше по-подходящата дума. Бел разтърси глава. Нямаше значение, тя беше решила. Беше уплашена и се нуждаеше от Джон.

Но тези бандити бяха усложнили плановете ѝ. Не можеше да отиде в дома на Деймиън посред нощ сама, когато можеше някой да я отвлече. Мери, разбира се, не можеше да представлява някаква защита. Персефона и нейният слънчобран бяха друга история, но Бел се съмняваше, че възрастната дама ще се съгласи да дойде с нея. Тя може би беше снизходителна като придружителка, но със сигурност щеше да се противопостави на нахлуването на Бел в мъжка спалня.

Какво да прави, какво да прави?

Бел се усмихна дяволито.

Тя вдигна пачето перо и написа бележка на Дънфорд.

— Категорично не!

— Не бъди скучен, Дънфорд — каза Бел. — Имам нужда от помощта ти.

— Нямаш нужда от помощ, имаш нужда от обуздаване. И аз не съм скучен, а имам здрав разум. Дума, на която очевидно си забравила значението.

Бел упорито кръстоса ръце и се облегна назад в стола си. Дънфорд беше прав и крачеше напред-назад, като ръкомахаше с ръце, докато говореше.

Тя никога не го беше виждала толкова раздразнителен.

— Това, което си намислила, е ужасно глупаво, Бел. Ако не счупиш врата си — и това е едно много голямо ако, като се има предвид, че целият ти опит в катерене по дърветата може да се събере в писмо от братовчедка ти — вероятно ще бъдеш арестувана за нахлуване в чужда собственост.

— Няма да бъда арестувана.

— О, наистина? И от къде знаеш, че просто ще се случи да се прекатуриш в празната стая? С твоя късмет, ще се озовеш в спалнята на графа. И аз ще го наблюдавам как те гледа. Мисля, че той ще оцени добрия си късмет.

— Няма. Той знае, че се интересувам от брат му. И нямам намерение „да се прекатурия в неговата спалня“, както толкова деликатно каза. Знам коя е стаята на Джон.

— Дори няма да те питам от къде знаеш това.

На върха на езика на Бел беше да защити репутацията си, но вместо това запази тишина.

Ако Дънфорд мислеше, че тя вече е била в стаята на Джон, можеше да бъде още по-малко склонен да ѝ помогне да влезе там отново.

— Виж, Бел, отговорът ми все още е не. Категорично не! С три удивителни знака — добави той.

— Ако ми беше приятел... — измърмори Бел.

— Точно. Аз съм ти приятел, точно защото не ти позволявам да направиш това. Удивително добър приятел.

Бел стана.

— Добре, благодаря ти тогава, Дънфорд. Надявах се на твоята помощ, но виждам, че просто ще трябва да го направя сама.

Дънфорд изстена.

— Забрави! Бел, ти наистина няма да отидеш там сама.

— Нямам друг избор. Нуждата ми да го видя е много спешна, а той няма да ме приеме. Предполагам, че ще наема файтон да ме закара през краткото разстояние от тук до там, така че няма да вървя сама толкова късно през нощта, но...

— Добре, добре — отстъпи Дънфорд с измъчено изражение. — Ще ти помогна, но искам да знаеш, че напълно не одобрявам това.

— Не се притеснявай, изясни ми го доста добре.

Дънфорд потъна в стола и очите му се затвориха от душевната агония, която го терзаеше.

— Бог да ни е на помощ — изстена той. — Бог да е на помощ на всички ни!

Бел се усмихна.

— О, мисля, че ще бъде.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

— Как, по дяволите, ти хрумна тази луда идея, все пак?

— Няма значение — Бел огледа изпълненият си с неохота партньор в престъплението.

На Дънфорд изобщо не му се нравеше да стои до нея пред къщата на брата на Джон в три часа сутринта и определено нямаше колебания да показва гнева си.

Той ѝ се намръщи, когато я повдигна към дървото.

— Няма да си тръгна, докато не те видя да си тръгваш от тази къща. За предпочитане през входната врата.

Бел не погледна надолу към него, докато сграбчваше първия клон.

— Бих искала да го направиш. Не се знае колко дълго може да остана там.

— Точно за това се притеснявам.

— Дънфорд, дори ако той ме ненавижда, Джон ще настоява да ме изпрати до къщи. Просто е такъв мъж. Не трябва да се притесняваш за благополучието ми, когато съм с него.

— Може би, но какво ще кажеш за репутацията ти?

— Ами, това си е мой проблем, нали? — Бел се повдигна на следващия клон. — Това е много по-лесно, отколкото изглежда. Катерил ли си се някога на дърво, Дънфорд?

— Разбира се, че съм — отговори той с ядосан глас. Сега тя се бе изравнила с прозорците на втория етаж. Не за пръв път, той се прокле, че ѝ позволи да го уговори за този безумен план. Но ако пък не ѝ беше помогнал, тя вероятно щеше да дойде сама, което беше още по-безумно. Никога не беше виждал Бел такава преди. Заради нея, той се надяваше, че това приятелче Блекууд споделя чувствата ѝ.

— Почти съм там, Дънфорд — каза тя тихо, докато тестваше здравината на клона, който трябваше да поеме тежестта ѝ, докато се придвижваше хоризонтално към прозореца. — Ще ми обещаеш ли, че ще си тръгнеш след като вляза?

— Няма да обещаю такава нещo.

— Моля те — продължи тя, — ще замръзнеш навън.

— Ще си тръгна, само ако Блекууд дойде до прозореца и ми даде думата си като джентълмен, че ще се погрижи да се прибереш безопасно у дома.

Дънфорд въздъхна на себе си. Нямаше да е способен да защити добродетелта на Бел — ако имаше нещo останало за защита, което той искрено се надяваше да има — но поне можеше да е сигурен, че ще се прибере безопасно у дома.

— Добре — съгласи се тя и започна да си проправя път върху дебелия клон към прозореца. След три секунди, които прекара на ръце и колене, й хрумна по-добра идея и тя възседна клона, благодарна за бричовите, които беше задигнала от гардероба на брат си. Като използваше ръцете си за подкрепа, тя бавно се изтласка напред. Когато достигна прозореца, клонът се наклони опасно и Бел бързо се качи върху широкия перваз. Под себе си можеше да чуе стъпките на Дънфорд, който тичаше към сградата, очевидно сигурен, че ще трябва да я хване, докато тя пада към земята.

— Добре съм — каза тихо тя и започна да натиска прозореца.

Джон се събуди от звука на скърцането на прозореца около рамката му.

Лекият сън му бе останал от годините като войник и скорошната атака срещу живота му, усили сетивата му още повече. С едно плавно движение той грабна пистолета си от нощното шкафче, претърколи се на пода и се присви до леглото, и кракът му изкрещя срещу рязкото движение. Когато той осъзна, че неочакваният гост има доста проблеми да отвори прозореца, прие преимуществото на забавянето и грабна халата си. С гръб към стената, той си проправи път по цялата дължина на стаята, докато не застана точно до прозореца.

Този път нямаше да бъде изненадан.

С доста голямо усилие Бел успя да повдигне прозореца. Веднага след като имаше достатъчно място да се промуши оттам, тя махна надолу към Дънфорд и пропълзя вътре.

В момента, в който краката ѝ докоснаха пода, твърда като стомана ръка я сграбчи изотзад и тя почувства студената цев на пистолет да се притиска във врата ѝ. Тялото и умът ѝ замръзнаха от страх и тя се скова като дъска.

— Добре — чу тя бесен глас да съска зад нея. — Започвай да говориш. Искам да знам кой си ти и какво искаш от мен.

— Джон? — изграчи Бел.

Незабавно беше завъртяна на обратно.

— Бел?

Тя кимна.

— Какво, по дяволите, правиш тук?

Тя преглътна нервно.

— Може ли да свалиш оръжието?

Джон осъзна, че все още държи оръжието и го хвърли на най-близката маса.

— В името на бога, Бел, можеш да те убия.

Тя се усмихна колебливо.

— Радвам се, че не го направи.

Той прокара длан през гъстата си коса, след което най-накрая я огледа добре. Беше облечена в черно от главата до петите. Светлата ѝ коса, която безспорно щеше да блести на лунна светлина, беше натъпкана под шапка, а останалата видима част от тялото ѝ очевидно беше напъхана в чифт мъжки бричове. Или по-скоро в чифт момчешки бричове. Хубавата ѝ фигура доста добре се очертаваше от необикновеното ѝ облекло и той се съмняваше да има достатъчно малки мъжки бричове, че да подчертават задните ѝ части така възхитително.

— Какво си облякла? — въздъхна той.

— Харесва ли ти? — Бел му се усмихна, твърдо решена да не се срамува от поведението си.

Тя махна шапката от главата си, позволявайки на събраната си коса да се спусне по гърба ѝ.

— Взех идеята от Ема. От нещо, което беше направила веднъж. Тя, мм, се облече като момче и...

— Спести ми историята. Сигурен съм, че Ашбърн е бил също толкова бесен колко съм и аз сега.

— Мисля, че беше. Не бях там. Но на следващия ден...

— Достатъчно! — Той вдигна ръка. — Как, по дяволите, се качи тук?

— Покатерих се по дървото.

— От къде ти хрумна проклета идея като тази?

— Трябва ли да питаш?

Джон я стрелна с поглед, който ѝ казваше, че той не е развеселен от това, да му подхвърля обратно собственото му поведение.

— Можеше да си счупиш врата, жено.

— Не ми остави много голям избор. — Тя се протегна напред и постави длан на ръката му.

Джон рязко се дръпна назад.

— Не ме докосвай! Не мога да мисля, когато го правиш.

Това беше насърчително, помисли си Бел и се протегна отново напред.

— Казах да спреш! Не виждаш ли, че съм ти бесен?

— За какво? За това, че съм поела риск да дойда да те видя? Нямаше да бъде необходимо, ако не беше такъв побъркан идиот и не отказваше да се видим.

— Имах много добра причина да откажа да се видим — сопна се Джон.

— О, наистина? И каква беше?

— Не е твоя проклета работа.

— Виждам, че просто се държиш детински, както винаги — подигра се Бел. — Оу! — Тя отскочи назад, когато по ръката я удари един камък.

— Какво беше това? — изсъска Джон, грабна отново пистолета си и я издърпа от прозореца.

— Кога стана толкова параноичен? Това е само Дънфорд, ядосан ми е, без съмнение, за това, че чака толкова дълго, за да му кажа, че съм в безопасност. — Бел се измъкна от хватката му и отиде до отворения прозорец. Дънфорд гледаше нагоре към нея. Не можеше да види лицето му ясно, но знаеше, че имаше безпокойство в изражението му.

— Добре съм, Дънфорд — извика тя.

— Той ще те заведе ли у дома?

— Да, ще го направи. Не се притеснявай.

— Искам да го чуя от него.

— Упорит мъж — измърмори Бел. — Ммм, Джон? Дънфорд няма да си тръгне, докато не му дадеш думата си, че ще ме изпратиш у дома в безопасност.

Джон се намръщи и прекоси разстоянието до прозореца.

— Какво, по дяволите, си мислеше?

— Искам да видя как ти ще я спреш — изръмжа Дънфорд. — Ще я придружиш ли до дома ѝ или трябва да остана тук и...

— Знаеш дяволски добре, че ще го направя, а ние двамата трябва да си поговорим утре. Ти или си глупав, или пиан, или и двете, за да ѝ позволиш...

— Да ѝ *позволя!* Да ѝ *позволя!* О, Блекууд, ти ще си прекараш невероятно времето като неин съпруг. Не съм ѝ *позволил* да прави нищо. Самият Наполеон не би могъл да я спре. Пожелавам ти всичкия късмет на света. Ще ти е необходим. — Дънфорд се завъртя и тръгна към каретата си, която беше оставил наблизо на улицата. Джон се обърна обратно към Бел.

— Хубаво ще е да имаш наистина добра причина да направиш подобно изпълнение.

Бел го зяпна.

— Казах ти, че имам нужда да те видя. Каква по-добра причина от тази? И би ли бил така добър да затвориш прозореца? Тук е студено.

Джон измърмори нещо, но затвори прозореца.

— Добре, започвай да говориш.

— Искаш аз да започна да говоря? Защо ти не започнеш да говориш? Чудех се защо един мъж ще се промъква в спалнята ми единия ден, ще ме люби, а на следващия ще отказва да ме види.

— Това е за твое добро, Бел — каза той през стиснати зъби.

— Къде ли съм го чувала и преди? — попита тя, а сарказмът лъхаше от всяка нейна дума.

— Не ми подхвърляй това сега, Бел. Ситуацията в момента е съвсем различна.

— Ситуация, която може би ще успее да разбере, ако ти ми обясниш за какво става дума. И докато теб те нямаше и се занимаваше с твоите работи, преживях малко приключение.

— Какво означава това?

— Означава, че някой се опита да ме отвлече преди два дни. — Бел се беше обърнала настрана, така че не можа да види как Джон

пребледня. Поемайки си дълбоко дъх, тя рискува всичко, като изрече следващите думи: — Ако наистина те беше грижа за мен, си мисля, че щеше да искаш да ме видиш защитена. Аз не искам да бъда сама в това, както знаеш.

Джон хвана рязко рамото ѝ и я обърна към себе си. Изразът на лицето му ѝ каза, че него все още го е грижа за нея. Това щеше да я зарадва, ако той не изглеждаше толкова измъчен.

— Кажи ми какво се случи — настоя Джон със загрижен израз на лицето. — Кажи ми всичко.

Тя набързо му разказа за инцидента в уличката.

— Да го вземат дяволите! — избухна той и удари с юмрук стената.

Бел ахна, когато видя пукнатината в мазилката.

— Сигурна ли си, че този високопоставен джентълмен е искал теб? Точно теб?

Тя кимна, когато той силно я разтърси.

— И също така е сигурно, че ръката му е била превързана.

Джон силно изруга. Той беше застрелял нападателя си преди няколко нощи в рамото. Той въздъхна дрезгаво и закуцука към масата, върху която имаше чаша и бутилка уиски. Той ги взе, но след това остави чашата и надигна директно бутилката. Джон изруга още веднъж и след това предложи бутилката на Бел.

— Искаш ли малко?

Тя поклати глава, разстроена от неговото грубо изражение.

— Не, благодаря ти.

— Може и да промениш мнението си — каза той, смеейки се остро.

— Джон, какво става? — Бел се втурна към него. — Какво се е случило?

Той я погледна право в очите, право в тези перфектни сини очи, които го преследваха всяка нощ. Нямаше смисъл да крие истината от нея повече. Не и след като врага му вече беше решил, че тя е ценна стока. Ако искаше да я запази непокътната, трябваше да я държи близо до себе си. Много близо. И по всяко време на деня.

— Джон? — примоли се Бел. — Моля те, кажи ми.

— Някой се опитва да ме убие.

Думите преминаха през съзнанието ѝ като лавина.

— Какво? — ахна тя. После се олюля и щеше да падне на пода, ако той не се беше протегнал, за да я хване. — Кой?

— Не знам. Това е най-проклетата част от цялата работа. Как, по дяволите, се очаква да си пазя гърба, като нямам идея за кого да се оглеждам?

— Но ти имаш ли някакви врагове?

— Нямам, доколкото знам.

— Милостиви небеса. — Бел си пое дълбоко въздух и Джон едва не се усмихна на нейния извънредно женски опит да изругае.

— Който и да ме иска мъртъв, е разбрал, че ти си много, много важна за мен и иска да те използва.

— Наистина ли съм? — попита Бел тихо.

— Какво да си?

— Много, много важна за теб?

Джон си пое рязко въздух.

— За бога, Бел. Знаеш, че си точно такава. Единствената причина да не те следвам като галено кученце през последните няколко дни, е това, че се надявах моя нападател все още да не е направил връзката между нас.

След ужаса, който изпита след като научи за опасността, която го грозеше, Бел се почувства щастлива при неговите думи. Не трябваше да го съди.

— Какво смяташ да правиш сега?

Джон въздъхна дрезгаво.

— Не знам, Бел. Да те държа в безопасност е първата ми грижа.

— Както и себе си, надявам се. Ако ти се случи нещо, няма да мога да го понеса.

— Няма да прекарам живота си бягайки, Бел. Или по-скоро накуцвайки, в зависимост от случая — добави той кисело.

— Не, мога да видя, че това няма да ти хареса.

— По дяволите! — Пръстите му се стегнаха около бутилката уиски и той най-вероятно щеше да я хвърли срещу стената, ако Бел не беше там, за да смекчи яростта му.

— Само ако знаех кой ме преследва. Чувствам такава проклета безпомощност и безполезност.

Бел се втурна да го утеши.

— Моля те, скъпи мой — каза тя. — Не бъди толкова суров със себе си. Никой не би могъл да направи повече от това, което ти си направил. Мисля, че е дошло време да потърсим малко помощ.

— О? — попита той подигравателно.

Бел игнорира тона му.

— Мисля, че трябва да отидем при Алекс. И Дънфорд също, разбира се. Те двамата са доста изобретателни. И мисля, че ще ни помогнат.

— Няма да въвека Ашбърн в това. Сега има жена, за която да се тревожи и детето му е на път. А, колкото до твоя приятел Дънфорд, не бих могъл да се доверя на преценката му след тази нощ.

— О, моля те, не обвинявай Дънфорд за това. Аз не му оставих голям избор. Трябваше или да дойде да ме наглежда или знаеше, че щях да го направя сама.

— Ти си голяма беля, Бел Блайдън.

Бел се усмихна при думите му и реши да ги изтълкува като комплимент.

— А, колкото до Алекс — продължи тя. — Знам, че веднъж си му спасил живота.

Джон я погледна остро.

— Той ми разказа всичко — отвърна Бел, поизкривявайки леко истината. — Така че не мисля, че можеш да го отречеш. А, аз познавам Алекс достатъчно добре, за да знам, че иска да си върне дълга от много време.

— Аз не го виждам като дълг. Направих това, което всеки човек би направил.

— Не съм съгласна. Познавам много мъже, които няма да излязат дори в дъжда от страх, че ще съсипят шалчетата си, а още по-малко да рискуват живота си за някой друг. За бога, Джон. Не можеш да се справиш с това сам.

— Няма друг начин да го направя.

— Не е вярно. Вече не си сам. Имаш приятели. Имаш мен. Позволи ни да ти помогнем.

Джон не й отговори веднага и Бел избълва още един поток от паникьосани думи.

— Пречи ти само гордостта ти. Знам това и няма да ти простя, ако ти... ако умреш, само защото си бил твърде глупав да помолиш за

помощ хората, които ги е грижа за теб.

Той се отдалечи от нея и се приближи до прозореца, неспособен да откъсне мислите си от човека, който го дебнеше. Беше ли той някъде отвън, запита се Джон, като погледна през тънката завеса? Чакаше ли да настъпи неговото време? Щеше ли да нарани Бел?

Господи, не му позволявай да нарани Бел. Измина една дълга минута, когато тя най-накрая проговори, а гласът ѝ звучеше разтреперано.

— Аз... аз мисля, че трябва да знаеш, че разчитам на теб да ме защитиш. Ще се изправя пред каквото и да било, но не искам да го правя сама.

Джон се обърна назад, а на лицето му бяха изписани множество емоции. Той отвори уста, но не можа да отговори. Бел пристъпи напред и докосна гърдите му с ръка.

— И ако ми позволиш — каза тя нежно, — бих искала аз също да те защитя.

Джон сложи ръката си върху нейната.

— О, Бел, какво ли трябва да направя, за да те заслужа?

Тя най-после успя да се усмихне.

— Нищо, не е нужно да правиш нищо.

Със стон Джон я придърпа в прегръдките си.

— Никога няма да ти позволя да си отидеш — каза той разпалено, прокарайки ръце в косите ѝ.

— Моля те, кажи ми, че този път го мислиш наистина.

Джон се отдръпна и взе лицето ѝ в ръцете си. Кафявите му очи погледнаха решително нейните сини.

— Обещавам ти, ще посрещнем това заедно. — Бел обви ръце около кръста му и положи глава на стегнатите му гърди.

— Можем ли да забравим това до сутринта? Или поне през следващите няколко часа? Или просто да се престорим, че тази вечер е свършена?

Джон се наклони към нея и нежно докосна ъгълчето на устните ѝ със своите.

— О, скъпа моя, вечерта е свършена.

Бел извърна лице, за да може да отговори на целувката му с неопитното си желание. Нейната страст запали пламъка в него и преди тя да разбере, той я вдигна на ръце и я отнесе на леглото, което беше

съвсем близо. Положи я да легне и приглади назад косата ѝ с такава нежност, че в очите на Бел се появиха сълзи.

— Ще те направя моя тази вечер — каза той, а гласът му прозвуча едновременно страстно и нежно.

Бел изрече само едно нещо.

— Моля те.

Устните му се спуснаха с горещи целувки надолу по шията ѝ, докато пъргавите му пръсти я освобождаваха от дрехите ѝ. Той я докосваше като умиращ от глад, галещ, търсец и изискващ.

— Не мога... да бъда по-бавен — гласът му беше дрезгав.

— Не ме интересува — простена Бел. Тя можеше да усети познатите тръпки на страстта, които полазиха по краката и преминаха по ръцете ѝ чак до центъра на нейната същност. Искаше да бъде освободена, умоляваше за това, изискваше го. Бел никога не си беше представяла, че страстта може да я порази толкова бързо, но веднъж, след като я бе вкусила, не можеше повече да се бори с нейния пламък. Започна да дърпа халата му с ръце, водена от нуждата да почувства кожата му върху своята.

Джон изглежда изпитваше същото, защото почти разкъса халата си в желанието си да почувства кожата на гърдите ѝ, притисната към неговата.

— Господи, колко много те желая — изръмжа той и прокара ръката си надолу по тялото ѝ докато не докосна съкровено място на нейната женственост, покрито с косъмчета. Тя беше влажна и това едва не го подлуди.

Той не знаеше още колко може да издържи, без да проникне дълбоко в нея, но искаше да бъде напълно сигурен, че тя е готова за него, така че нежно плъзна пръста си в нея.

Можеше да усети как мускулите ѝ се стягат около него и беше зашеметен от естествената реакция на желанието ѝ.

— Моля те — изрече Бел. — Искам... — Гласът ѝ се загуби.

— Какво искаш?

— Искам теб — дрезгаво каза тя. — Сега.

— О, скъпа, аз също те искам. — С нежен натиск той разтвори краката ѝ и легна отгоре ѝ, готов да проникне в нея, но почти не я докосна. Дишането му беше учестено и той даде всичко от себе си, за

да изрече следващите думи. — Сигурна ли си, любима? Защото веднъж докосна ли те, нямам да съм в състояние да се спра.

Отговорът на Бел беше да хване хълбоците му с ръце и да го дръпне към себе си. Джон най-накрая си позволи да направи това, за което беше мечтал от седмици и бавно навлезе в нея. Тя беше малка, тясна и той беше ужасен, че може да я нарани, затова навлезе много бавно, като постепенно усилваше натиска и леко се отдръпваше назад, за да позволи на тялото ѝ да свикне с него.

— Боли ли те? — прошепна той.

Имаше само едно малко неудобство, когато той натискаше напред, но Бел чувстваше тялото си отпуснато, затова тя поклати глава, защото не искаше да го тревожи. Освен това, знаеше докъде води всичко това и искаше отчаяно да стигне до там. Джон изпъшка, когато достигна до тънката бариера на нейната девственост. Беше впрегнал целия си самоконтрол, за да не навлезе в нея по начина, по който тялото му го зовеше.

— Това може да заболи малко, любов моя. Искаше ми се да има друг начин и да мога да отнема болката от теб, но ти обещавам, че ще е само веднъж и...

— Джон? — прекъсна го Бел нежно.

— Какво?

— Обичам те.

Почувства се така, сякаш не можеше да диша.

— Не, Бел, не ме обичаш — задъхано каза той. — Не можеш. Ти...

— Обичам те.

— Не, моля те. Просто не го казвай. Не казвай нищо. Не... — Не можеше да говори повече. Не можеше да диша. Тя беше негова, но се чувстваше така, сякаш я беше откраднал. Бел беше повече, отколкото той заслужаваше и макар да беше достатъчно алчен, за да я иска в живота си, не беше толкова голямо копеле, за да поиска сърцето ѝ.

Бел видя измъчения му поглед. Не го разбираше, но искаше отчаяно да го изтрие от очите му. Думите не можеха да го излекуват, затова тя демонстрира своята привързаност, като дръпна главата му надолу към себе си. Той беше напълно обезоръжен от нейните нежни и изящни движения и се изви напред, за да навлезе изцяло в нея. Бел се чувстваше прекрасно, беше различно от всичко, което беше преживяла,

но въпреки това той се застави да лежи спокойно в продължение на минута, докато не почувства мускулите ѝ да се разтягат, за да го приемат.

Бел се усмихна колебливо.

— Толкова си голям.

— Точно толкова, колкото всеки друг мъж. Макар че нямам намерение да ти позволя някога да имаш база за сравнение.

Той започна да се движи в нея с нежен натиск, като се наслаждаваше на сладкото триене на телата им. Бел ахна, когато го почувства.

— О, господи.

— О, господи наистина.

— Мисля, че това ми харесва. — Без да мисли Бел започна да движи бедрата си под него, надигаше се, за да срещне движенията му, когато той се устремяваше към нея. Краката ѝ се увиха около него и нейната нова позиция му позволи да навлезе още по-дълбоко в нея, толкова дълбоко, че за миг Бел си помисли, че ще докосне сърцето ѝ.

Движенията му станаха по-бързи и отсечени и Бел беше пометена заедно с него от вълните, докато плаваха по морето на страстта към освобождението си. Тя заби пръсти в кожата му, а ноктите ѝ одраскаха плътта му, докато се опитваше да го придърпа още по-близо до себе си.

— Искам го сега! — изстена тя, чувствайки как започва да губи контрол върху тялото си.

— О, ще го имаш, обещавам ти. — Ръката му се плъзна между телата им и докосна най-чувствителното кътче от плътта ѝ. Тя излетя в момента, в който той я докосна и извика страстно, когато всеки напрегнат мускул в тялото ѝ беше разтърсен от тръпки.

Усещането как тя се стяга около него беше повече, отколкото Джон можеше да понесе. Той се тласна за последен път в тялото ѝ и извика дрезгаво, когато настъпи собственото му освобождение. Двамата се строполиха със замаяни и потни, преплетени тела, които излъчваха топлина. След като Джон успя да възвърне нормалното си дишане, той отмести един влажен кичур от лицето ѝ я попита:

— Е?

Бел му се усмихна.

— Трябва ли да питаш?

Той въздъхна облекчено. Нямахше намерение да го попита за отказа му да приеме любовта ѝ. Джон усети как тялото му се отпуска и дори успя да се усмихне закачливо, когато ѝ отвърна:

— Направи ми това удоволствие.

— Ти беше прекрасен, Джон. Хареса ми повече от всичко, което познавам. Трябва да ти благодаря.

Той щипна нослето ѝ.

— Ти изигра прекрасно своята роля.

— Ммм — беше единственият ѝ коментар на неговите думи. — Но ти се въздържа заради мен, за да се увериш, че аз съм... напълно добре — завърши тя думите си, неспособна да измисли по-подходяща фраза. Когато Джон реши да протестира, тя сложи ръка на устните му. — Тихо. Мога да прочета всичко по лицето ти. Ти си толкова нежен и грижовен мъж, но се опитваш упорито да не позволиш на хората да го видят. Виж само как направи всичко това съвършено за мен. Дори ме накара да изпитам удоволствие преди това, за да не се страхувам тази нощ.

— Това е така, защото ме е грижа за теб, Бел. Искам всичко да е идеално за теб.

— О, то е идеално Джон — въздъхна доволно тя. — Наистина е.

— Ще те защитя — обеща той разпалено. — Ще си в безопасност.

Бел се сгуши в свивката на ръката му.

— Знам, скъпи мой. Аз също ще те защитя.

Джон се усмихна, когато през ума му мина представата как тя размахва меч.

— Аз не съм безпомощна, както знаеш — продължи Бел.

— Знам — каза той снизходително.

Тонът му я подразни и тя се поизправи, за да го погледне в лицето.

— Не съм — протестиращо изрече тя. — И ти по-добре свикни с това, защото аз няма да ти позволя да се оправяш с това чудовище съвсем сам.

Джон погледна към нея и повдигна вежди.

— Наистина ли си мислиш, че аз ще ти позволя да се изложиш на опасност?

— Не разбираш ли, Джон? Ако се изложиш на опасност, все едно си изложил мен на опасност. Едно и също е.

Джон не го разбираше така, но не искаше да спори за това, докато лежеше топла и мека в обятията му.

— Не каза ли, че искаш да забравиш за проблемите ни за няколко часа? — напомни ѝ той нежно.

— Да, предполагам, че искам. Но е трудно да се забрави, нали?

Ръката му докосна белега на рамото му, където куршумът го беше одраскал по-рано тази седмица.

— Да, така е — отвърна ѝ той мрачно.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Утрото настъпи твърде бързо и Бел скоро осъзна, че ще трябва да се прибере у дома. Тя бързо навлече дрехите си, все още неспособна да повярва, че се е промъкнала в стаята на Джон предната вечер. Със сигурност никога не се бе имала за безразсъдна и дръзка. Тя въздъхна тихо и предположи, че жените навярно правят отчаяни неща от любов.

— Какво има? — попита Джон веднага, докато нахлузваше на раменете си бяла риза.

— Какво? А, нищо особено. Просто си мислех как не искам никога повече да се катеря по дърво до третия етаж.

— Напълно съм съгласен.

— Самото катерене по дървото не беше толкова ужасно. Но пълзенето по клона до прозореца ти...

— Няма значение — прекъсна я той строго, — понеже няма да го правиш повече.

Загрижеността му беше толкова явна, че Бел забрави да се възмути от властното му отношение.

Докато тихо се промъкваша през къщата на Деймиън, Бел се зачуди дали е разумно да се връщат до дома ѝ сами, докато врагът им бе на свобода. Сподели опасенията си с Джон, когато стигнаха до стълбите.

Джон поклати глава.

— Струва ми се по-скоро страхливец, който предпочита наметалото на нощта.

— Мен ме нападна през деня — напомни му Бел, като спря инатливо.

— Да, но използва наети главорези, а и ти си жена. — Джон видя, че Бел възнамерява да възрази срещу това пренебрежително отношение, затова добави дипломатично: — Не че смятам, че не си способна, но сигурно знаеш, че повечето мъже не биха те възприели като заплаха. Освен това, за какво ще е станал толкова рано. Защо да

чака отвън, след като аз вероятно ще съм си в леглото още няколко часа?

— Но може да ме е видял снощи. И тогава ще знае, че ще трябва да ме изпратиш до вкъщи.

— Ако те беше видял снощи, щеше да те грабне. — Тази мисъл го накара да потрепери от страх и същевременно усили решимостта му да сложи край на този епизод възможно най-скоро. С решително вдигната глава Джон хвана Бел за ръката и я поведе надолу по стълбите. — Да тръгваме. Искам да те върна в дома ти преди обяд.

Бел вдъхна дълбоко свежия въздух.

— Досега май не съм била навън в толкова ранен час. Поне не и нарочно.

Джон ѝ се ухили порочно:

— А сега нарочно ли си навън?

— Е, може би не съвсем. — Тя се изчерви. — Но се надявах...

— Нямах срам.

— Може и така да е, но имай предвид, че тази история имаше щастлив край.

Мислите на Джон се върнаха на тайнствения мъж, който беше нападнал и двамата им.

— За съжаление, точно на тази глава още не ѝ е дошъл краят.

Бел стана сериозна.

— Добре де, щастлива среда тогава. Или там както се нарича частта преди кулминацията.

— А аз мислех, че кулминацията беше снощи.

Страните на Бел се обагриха в непостигнато дотогава наситено розово.

— Имах предвид литературния термин — измънка неуверено.

Джон реши да не я тормози повече и затвори все още усмихната си уста. Изчака прилично дълго и попита:

— Дали Персефона е станала вече?

Бел се намръщи и погледна към небето, по което все още личаха последните розово-оранжеви ивици на зората.

— Не съм сигурна. Странна птица е тя. Никога не знам какво да си мисля за нея. Освен това аз самата рядко съм будна по това време, така че няма как да знам дали е ранобудна.

— Е, за твое добро се надявам още да спи. Единственото, което може да стори всъщност, е да настоява да се ожения за теб, което няма да е проблем, защото точно това възнамерявам да направя във възможно най-скоро време. Все пак предпочитам да избегна писъците и припадъците, и другите подобни женски глупости.

— Мисля, че двете с Персефона ще съумеем да се придържаме към поведение, което да не обижда мъжествената ти природа.

Устните на Джон помръднаха.

— Виждам, че ти го правиш.

Не ѝ се наложи да слуша други забележки, докато стигнаха до дома ѝ. Тя предвидливо си бе взела ключ предната вечер и двамата се вмъкнаха тихомълком. Джон веднага се обърна да си ходи, за да не предизвика скандал.

— Моля те, не тръгвай още — побърза да го спре Бел, като сложи меко ръка върху рамото му. Невероятно, но никой от прислугата не беше усетил как се промъкват вътре. — Почакай ме в библиотеката. Ще изтичам горе да си облека нещо по-подходящо.

Джон погледна мъжкото ѝ облекло с усмивка и кимна, а Бел забърза нагоре по стълбите. Спря на площадката, погледна надолу с дяволита усмивка и заяви:

— Доста неща трябва да обсъдим.

Той кимна отново и се упъти към библиотеката. Прокара пръст по гръбчетата на книгите, докато намери една с интригуващо заглавие и я свали от рафта. Прегледа я лениво, без да внимава особено в съдържанието. Мислите му упорито си оставаха заети със светлокосия ангел на етаж над него. Какво, за бога, я бе прихванало, за да се покатери по дърво до прозореца му на третия етаж? Не че се оплакваше от последвалите събития, но въпреки това щеше да я убие, ако още веднъж се опиташе да свърши нещо такова. Джон въздъхна, усещайки тялото си да се затопля — не от желание, а от задоволство.

Тя бе негова. Все още не беше сигурен как се случи всичко, но тя беше негова.

Бел се върна, облечена в бледорозова рокля, която подчертаваше естествената руменина на бузите ѝ. Косата ѝ беше прибрана набързо в хлабав кок, който, въпреки че не можеше да бъде наречен моден, поне беше приличен.

Джон вдигна вежди, учуден от бързото преобразяване.

— Милейди, само пет минути? Зашеметен съм... и впечатлен.

— О, стига, не е толкова трудно човек да се облече — отвърна Бел.

— Сестрите ми никога не се справяха за по-малко от два часа.

— Вероятно зависи от това колко бързаш да стигнеш там, за където си тръгнал.

— А ти много ли бързаш?

— О, да — прошепна Бел, — много.

Тя пристъпи, после още малко и още малко, докато не застана съвсем близо до него.

— Мисля, че си ме направила палав.

— О, надявам се да е така. — Бел забеляза, че дишането му беше станало леко накъсано и се усмихна. Беше ѝ приятно да знае, че му действа, както той на нея. — О, и между другото — подхвърли небрежно, — обикновено наистина са нужни повече от пет минути на една дама, за да се преоблече.

— Моля? — Очите на Джон се бяха замъглили от желание и съзнанието му напълно отказваше да схване думите ѝ.

Бел се завъртя:

— Копчетата.

Той пое рязко дъх при гледката на гладкия ѝ бял гръб, разголен от отворената рокля.

— Би ли ми помогнал? — попита тя тихо.

Джон безмълвно плъзна копчетата в илиците, като пръстите му се отклоняваха към топлата ѝ кожа при всяка възможност. Когато стигна до най-горното, той се наведе и положи нежна целувка върху уханната кожа на врата ѝ.

— Благодаря — промълви Бел и се обърна. Всеки нерв по врата и гърба ѝ внезапно бе оживял. Съзнаваща, че ще трябва да покаже повече благоприличие — все пак се намираха в библиотеката на баща ѝ. Тя се отдалечи и седна в едно кожено кресло. — Непременно трябва да обсъдим някои неща — започна тя, след като се настани удобно.

— Утре — отвърна Джон, като седна в креслото до нейното.

— Моля?

— Ще се оженим утре.

Бел примигна.

— Доста е скоро, не мислиш ли? — Тя се беше примирила с факта, че нямаше да получи сватбата на мечтите си, но смяташе, че заслужава нещо поне малко специално. Съмняваше се, че роднините ѝ ще успеят да дойдат в Лондон, да видят как се венчае, ако станеше, както Джон иска.

— Бих го направил още днес, но смятам, че една дама се нуждае от малко време.

Бел го огледа предпазливо с надеждата, че говори саркастично.

— Няма нужда да бързае толкова.

Думите ѝ не го притесняваха; Джон знаеше, че тя не се опитва да се измъкне от женитбата. Но той нямаше желание за дълъг годеж. Не и след онова, което бе вкусил предната нощ.

— Според мен трябва много да бързае. Искам те близо до себе си, за да се погрижа за безопасността ти. Да не говорим, че може и да носиш дете от мен.

Бел пребледня. Толкова бе отнесена от страстта, че дори не беше помислила за възможните последствия. Сигурно затова толкова много хора се оказваха с някак си неудобни бебета.

— Нямах предвид да чакаме месеци. Надявах се на около седмица. Освен това ще ти трябва специално разрешително.

— Взел съм го.

— Кога успя?

— Миналата седмица. Когато ти дадох две седмици, докато се върнат родителите ти.

— Двете седмици не са изтекли — усмихна се Бел победоносно и се облегна в креслото. Беше си спечелила поне няколко дни.

— Съжалявам, но това предложение беше удължено преди да узная, че си имаме един неудобен враг. Вече не желая да чакаме толкова дълго. Повтарям — искам да си близо до мен, за да те държа под око.

Бел въздъхна тихо. Джон се държеше доста романтично, а тя определено не беше безразлична към малко романтика. Но едва ли щеше да успее дори да си набави нови дрехи, ако сватбата е утре. Мисълта да се омъжи в някоя от старите си рокли безспорно не беше романтична. Тя го погледна, опитвайки се да прецени дали има смисъл да защитава каузата си. Той изглеждаше неумолим.

— Добре. Нека е утре. Вечерта — побърза да добави накрая.

— Мислех, че сватбите се правят сутрин.

— Не и тази — измънка тя.

Джон кимна великодушно. Можеше да направи тази отстъпка. Изправи се и изглади с длани жакета си.

— Ако ме извиниш, трябва да се погрижа за някои неща. Имаш ли предпочитан свещеник? Някой, който би искала да извърши церемонията?

Бел се трогна, че се е сетил да я попита, но му отговори, че няма духовник, към когото да е особено привързана.

— Все пак вземи някой от лакеите ми със себе си — добави тя. — Не искам да излизаш сам.

Джон се съгласи. Той смяташе, че врагът му би предпочел да нападне през нощта, но нямаше причина да не вземе предпазни мерки.

— И искам да стоиш тук — предупреди той.

Тя се усмихна на загрижеността му.

— Можеш да бъдеш сигурен, че ако изляза, ще взема със себе си най-малко осмина придружители.

— Лично ще те удуша, ако не го направиш — изръмжа Джон. — Ще дойда по-късно днес, когато разбере кога има свободен свещеник.

Бел го последва в коридора и уреди двама от лакеите ѝ да останат с него през целия ден.

Придружи го до входната врата, където той взе ръката ѝ и положи лека целувка на дланта ѝ.

— О, Джон — въздъхна тя, — дали ще ти се наситя някога?

— Надявам се, че няма — ухили се дръзко той и се измъкна навън.

Бел поклати глава и се запъти нагоре по стълбите. За бога, нима наистина щеше да се венчае утре?

Тя въздъхна. Щеше.

Влезе в спалнята си и седна зад бюрото. Извади хартия за писане и перо. Откъде да започне? Реши да пише на брат си.

„Скъпи Нед,

Утре вечер се омъжвам. Нали ще дойдеш?

Бел“

Тя се усмихна и пъкна загадъчната бележка в кремав плик. Това би трябвало да го накара да забърза към Лондон. Писмото ѝ до Дънфорд беше съвсем същото, само че този път включи името на Джон. Не че щеше да се изненада.

Ема не би търпяла подобни тайнствености, затова Бел реши да бъде откровена. Освен това братовчедка ѝ вече знаеше доста за отношенията ѝ с Джон.

„Скъпа Ема,
За моя огромна радост с Джон решихме да се
оженим.
За съжаление, трябва да го сторим много бързо.“

Бел се намръщи на това изречение. Ема със сигурност щеше да си помисли най-лошото.

И разбира се, щеше да е права, но Бел не беше склонна да мисли за последните събития в живота си като за „най-лошото“ в каквото и да било смисъл. Все пак продължи с писмото.

„Знам, че не ви давам почти никакво време, но се надявам, че двамата с Алекс ще успеете да дойдете в Лондон за сватбата ми утре. За съжаление, все още не зная точния час на церемонията, но ще бъде вечерта.“

Намръщеното лице на Бел премина в гримаса. Твърде често използваше „за съжаление“, за да обяви едно уж радостно събитие. Никак не се справяше. Накрая просто се отказа от опитите да пише елегантно и довърши писмото набързо.

„Сигурно си изненадана. Аз самата съм изненадана
донякъде. Ще ти обясня, когато пристигнеш.
С много обич,

Бел“

Тъкмо се канеше да занесе писмото долу и да помоли някой от прислугата да повика трима бързи пратеници, когато Персефона премина покрай отворената врата на стаята ѝ.

— Бога ми, рано си станала — възкликна по-възрастната дама.

Бел се усмихна и кимна, потискайки лукавия подтик да заяви, че съвсем не си е лягала.

— Има ли причина за това? — настоя Персефона.

— Утре се омъжвам.

Нямаше причина да не го каже направо. Персефона примигна като голяма сова.

— Моля?

— Омъжвам се.

Мигането продължи. Бел си промени леко мнението, решавайки, че наставницата ѝ прилича не толкова на обикновена сова, колкото на умствено изостанала такава. След няколко секунди обаче птицеподобната ѝ другарка си възвърна гласа.

— Познаваме ли господина?

— Лорд Блекууд, разбира се — тросна се Бел. — Кой друг?

Персефона сви рамене.

— Отдавна не е идвал.

— Няколко дни не са „отдавна“ — отвърна Бел отбранително. — Пък и това е без значение, защото се сдобрихме и утре вечер ще се оженим.

— Разбирам.

— Няма ли поне да ме поздравиш?

— Разбира се, скъпа моя. Знаеш, че го смятам за много добър младеж, но ми се струва, че някак си не съм изпълнила дълга си като твоя наставница. Как, за бога, ще обясня на родителите ти?

— Ти дори не познаваш родителите ми, а и те си нямат и представа, че имам наставница. — Бел погледна към Персефона и веднага разбра, че е направила грешка с тези думи. По-възрастната жена сякаш от болна сова се преобрази в раздразнен пор. — Погледни нещата от тази страна — предложи Бел с надежда, — целта на всички млади дами е да се омъжат или поне така се говори. Нали?

Персефона кимна, но не изглеждаше убедена.

— Ще се омъжа. Значи съм постигнала благородна цел и това говори добре за теб като моя наставница и компаньонка. — Бел се

усмихна слабо, без да може да си спомни кога за последно е говорила подобни глупости.

Персефона ѝ хвърли поглед, който сякаш казваше „О, нима?“ с възможно най-саркастичния тон.

— Е, добре — предаде се Бел. — Положението е необичайно, признавам. И хората вероятно ще говорят със седмици. Просто трябва да вземем най-доброто от ситуацията. Освен това, аз съм щастлива.

Устните на Персефона се извиха в романтична полуусмивка.

— Тогава всичко останало е без значение.

Бел беше сигурна, че няма да може да заспи вечерта, но на следващата сутрин се събуди ободрена.

Джон беше наминал още веднъж предния ден, за да ѝ каже, че е намерил свещеник, който ще ги венчае в седем часа на следващата вечер. Бел се усмихна, настоя да му остави лакеите си до края на деня и след това любезно го изпрати да си върви. Имаше неща за вършене.

Решена да не прави съвсем нетрадиционна сватба, тя уреди да изпратят дюзини цветя в дома ѝ и след това завлече Персефона да търсят рокля. Разбира се, взеха и неколцина мъже от прислугата със себе си. Бел не се смяташе за плашлива, но от друга страна, нямаше желание отново да я завлекат в някоя мръсна уличка.

Мадам Ламберт изпищя, като научи, че трябва да направи сватбена рокля за толкова кратко време, но въпреки това успя да ѝ намери зелена копринена рокля, която ѝ прилягаше прекрасно и на която трябваше да се направят съвсем малки корекции. Дрехата беше с проста кройка, изящно падаща до земята пола и висока талия. Деколтетото откриваше малко от раменете ѝ и беше украсено с няколко пласта прозрачен бял плат. Роклята беше по-подходяща за по-топло време, но Бел реши, че при създадените обстоятелства не можеше да се оплаква.

Остатъкът от деня мина учудващо бавно. Бел винаги беше смятала, че сватбите изискват купища приготовления, но бързо научи, че тези купища бързо-бързо се стопяват, когато венчавката ти ще се състои у дома с по-малко от десетина гости.

А сега бе сватбеният ѝ ден и тя нямаше какво друго да прави, освен да седи и да се притеснява. Щеше да се почувства по-добре,

когато Ема пристигне, реши Бел. Трябваше ѝ женска компания. Персефона беше чудесна, но не се беше омъжвала и не можеше да ѝ помогне. Бе опитала „да си поговори“ с Бел предната вечер, но бързо стана пределно ясно, че много по-малко има да „говори“ в сравнение с Бел. А Бел беше решена да си държи устата затворена.

Разговорът бързо замря.

За нещастие, Ема явно никак не бързаше да пристигне в Лондон. Бел крачеше безцелно из къщата целия ден, неспособна да се съсредоточи. Едва хапна на закуска, рови из храната си на обяд и накрая се настани на един облицован перваз в гостната на майка си и се загледа към улицата.

Персефона надникна в стаята.

— Наред ли е всичко, скъпа моя?

Бел не се обърна. По някаква необяснима причина погледът ѝ беше прикован в едно черно кученце, което лаеше на тротоара.

— Да. Просто си мисля.

— Сигурна ли си? Изглеждаш малко... особено.

Бел откъсна очи от градския пейзаж и се обърна към Персефона.

— Не, наистина, добре съм. Просто нямам какво да правя, това е. А и да имах, едва ли щях да мога да се съсредоточа.

Персефона се усмихна и кимна. Предвенчални нерви. Тя излезе от стаята.

Бел отново се обърна към прозореца. Кученцето го нямаше, затова тя реши да наблюдава листата по дървото отсреща. Колко щяха да паднат на този силен вятър?

Мили боже, кога беше станала толкова мелодраматична? Сега вече знаеше защо се вдига толкова шум около сватбите — за да се ангажира ума на булката, та да не изпадне в особени умствени бездни.

Особени умствени бездни ли? Това пък откъде дойде? Сега вече със сигурност знаеше, че е загазила. Върна се в спалнята си, легна на леглото и със силата на волята се принуди да заспи.

Осъзна, че е задрямала, едва когато Персефона я разтърси.

— Момиче, за бога — викаше тя, — не мога да повярвам, че спиш в сватбения си ден.

Бел разтърка очи, удивена, че изобщо е успяла да се накара да заспи.

— Нямахте нищо друго за правене — измънка сънено.

— Е, лорд Блекууд е долу с преподобния мистър Дос и ми се струва нетърпелив да започне церемонията.

— Колко е часът? — попита Бел, внезапно разсънена.

— Шест и половина вечерта.

Божичко, колко дълго беше спала?

— Някой от роднините ми дошъл ли е вече?

Някой от тримата, помисли си Бел унило.

— Не, но чух, че извънградските пътища напоследък са доста кални.

Бел въздъхна:

— Е, едва ли можем да ги чакаме цяла нощ. Моля те, кажи на лорд Блекууд, че ще сляза възможно най-бързо. И моля те, ако нямаш нищо против, не му казвай, че бях заспала.

Персефона кимна и излезе от стаята.

Бел се изправи и отиде в дрешника си, където беше окачена малко небрежната ѝ булчинска рокля. Сега сигурно трябваше да позвъни на прислужницата си, за да ѝ помогне да се облече. Винаги беше мечтала, че майка ѝ и Ема и може би няколко приятелки ще ѝ помагат да сложи булчинската си рокля. Щяха да се смеят и закачат за всякакви дреболии. Всичко щеше да е величествено и тя щеше да се чувства като кралица. Но нямаше никого. Беше сама.

Сама в деня на сватбата си. Каква потискаща мисъл.

Мислите ѝ се насочиха към Джон, който несъмнено чакаше нетърпеливо на долния етаж. Тя си го представяше, как обхожда гостната с походката си, насечена от накуцването, което ѝ бе станало толкова мило. Устните ѝ се извиха в усмивка. Не беше сама и никога нямаше да бъде.

Тъкмо се бе пресегнала за роклята, когато от коридора се чу някаква суматоха. Главата ѝ неволно се завъртя към вратата, когато последната се отвори с трясък. Ема буквално влетя в стаята.

— За бога, братовчедке! — извика тя, като едва си поемаше дъх. Бел не се съмняваше, че беше вземала по две стъпала наведнъж по целия път до горе. — Не можеше ли да ме предупредиш малко порано?

— Всичко стана някак внезапно — измънка Бел.

— Доста меко казано.

Вниманието им бе привлечено от още по-силна суматоха в коридора.

— Майчице — промърмори Ема, — това сигурно е Алекс.

Въпросният мъж почти изрита вратата от пантите на влизане.

— Несъмнено — отвърна Бел сухо.

Алекс дишаше тежко от усилието. Бел си помисли, че сигурно е прескачал по *три* стъпала наведнъж. Той заби смъртоносен зелен поглед в жена си, която благоволи да изглежда леко засрамена.

— Ако още веднъж те видя да изскачаш от карета по този начин, бог да ми е на помощ, ще те удуша.

Ема предпочете да избегне спора и изобщо не отвърна на съпруга си.

— Малко се престарава с покровителстването поради деликатното ми състояние — обясни тя на Бел.

— Ема... — процеди мъжът ѝ заканително.

Точно в този момент Джон се появи на вратата.

— Какво, по дяволите, става тук?

Бел изпищя и избяга в дрешника, размахвайки ръце:

— Не трябва да ме виждаш!

— О, моля ти се, Бел, все пак това не е най-нормалната сватба.

— Ще бъде толкова нормална, колкото искам. Така че се махай. Ще се видим долу. — Гласът ѝ бе приглушен зад няколко пласта дрехи и дебела дървена врата.

Алекс завъртя очи и измърмори „Жени!“, заради което жена му го изгледа свирепо.

— Трябва да пийна — обяви той и излезе от стаята. Джон го последва, без да се обърне.

Ема бързо затвори вратата след тях и изтича до дрешника.

— Тръгнаха си — съобщи тихо, без да е сигурна защо шепти.

— Сигурна ли си?

— Бел, за бога, да не съм без очи? Казвам ти, тръгнаха си.

Бел подаде глава иззад вратата и когато се увери, че стаята е свободна от същества от мъжки пол, се осмели да излезе.

— А си мислех, че си най-разумният човек, когото познавам — измърмори Ема.

— Изгубих си разума — отвърна Бел съвсем искрено.

— Сигурна ли си, че си готова за това?

Бел кимна и в очите ѝ се надигнаха сълзи.

— Просто си мислех, че ще е другояче. Дори майка ми я няма! —
изхлипа тя.

Ема сложи ръка върху нейната, искрено трогната от сълзите на
братовчедка си.

— Бел, можеш да почакаш. Няма нужда да го правиш днес.

Бел поклати глава.

— Не мога да чакам, Ема. Нито ден повече — каза тя и ѝ разказа
всичко.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

След като Ема се убеди, че Бел наистина е влюбена в Джон, помогна на братовчедка си да облече булчинската си рокля и я обяви за най-сияйната булка, която е виждала някога.

— Значи очите ми вече не са кървясали — пошегува се Бел.

Беше си поплакала добре.

Ема поклати глава със сериозно изражение.

— Искаш ли Алекс да те даде на младоженеца?

Бел се навъси.

— Мислех, че Нед ще е пристигнал досега. Ако не може да ме предаде бащата на булката, се надявах поне на брата. Във всеки случай татко много ще се ядоса, че не е могъл да ме даде.

— Е, нали даде мен — отсече Ема. — Ще се задоволи с това. Нед прати ли отговор на писмото ти?

— Нямаше достатъчно време.

Ема прехапа долната си устна.

— Дали да не сляза долу да забавя приготовленията? Веднага се връщам.

Тя излезе и отиде в гостната. Джон крачеше из стаята, повече нетърпелив, отколкото притеснен.

— Защо се бави толкова? — излая той.

Ема сви устни и погледна часовника.

— Едва седем и десет е. Тоест съвсем навреме за сватба, насрочена за седем.

— Жени.

Това дойде от съпруга ѝ, прострян на канапе, което едва побираше едрото му тяло.

Срещу него седеше Дънфорд и се подхилкваше.

Ема им хвърли по един зъл поглед и след това се обърна към бъдещия си братовчед.

— Трябва ни още съвсем малко време — измънка тя.

— Ема, скъпа — повика я съпругът ѝ с невероятно спокоен тон,
— би ли дошла за малко?

Ема го огледа недоверчиво, но отиде до канапето.

— Виждаш ли свещеника ето там? — прошепна той.

Тя кимна.

— Забелязваш ли нещо... как да кажа... *особено* в него?

Ема наклони глава и огледа внушителния мистър.

— Сякаш е леко наклонен наляво.

— Именно. Стои там от трийсет минути и това е четвъртата му чаша бренди. Смятам, че трябва да започнем церемонията, докато още можем.

Ема напусна стаята безмълвно и отново се качи горе. Когато влезе в спалнята на Бел, заяви:

— Май няма да можем да бавим нещата.

— Дори за няколко минути ли?

— Не и ако искаш да се омъжиш тази вечер.

Бел нямаше представа какво трябва да означава това, но предпочете да не разбира. Тя закрепил парче бяла испанска дантела върху косата си.

— Явно не мога да чакам Нед повече. Викни Алекс да ме съпроводи до олтара.

Ема още веднъж изтича надолу по стълбите, хвана мъжа си за ръката и каза на Персефона да започне да свири на пианото.

Двамата с Алекс завариха Бел на горната площадка точно, когато Персефона заблъска по инструмента.

— Боже милостиви — възкликна Алекс, когато какофонията нахлу в ушите му, — това Бетовен ли е?

— Мога да се закълна, че поисках Бах — смръщи се Бел.

— И на Бах не ми прилича — отвърна Алекс. — Не прилича на нищо.

— Да се надяваме само да не запее — обади се Ема и хвърли на братовчедка си една последна усмивка, преди да тръгне надолу по стълбите, за да заеме мястото си като кума.

— Едва ли ще се справи по-зле от теб — присмя ѝ се Алекс.

Бел погледна към братовчедка си, която вече беше минала половината стълби.

— Май не те чу — прошепна тя.

— Навярно е за добро. Ще тръгваме ли? — Алекс ѝ предложи ръката си. — Мисля, че е нашият ред.

Докато се носеха надолу по стълбите, покрай всичките розови и бели рози, които Бел специално беше поръчала, притеснението и разочарованието от бързата ѝ сватба се стопиха и остана единствено дълбоко усещане за удовлетворение и радост. Всяка стъпка я носеше към мъжа, когото обичаше и чийто живот щеше да се свърже неотделимо с нейния.

Когато влезе в гостната и го видя да стои до свещеника, а в очите му горяха гордост и желание, едва се сдържа да не се хвърли в прегръдките му.

Двамата с Алекс най-сетне стигнаха до предната част на стаята и той сложи ръката ѝ върху тази на Джон и отстъпи.

— Чеда божи! — излая мистър Дос и алкохолни пари облъхнаха лицето на Бел. Тя се покашля дискретно и отстъпи крачка назад.

Персефона не разбра, че трябва да спре, и продължи да свири жизнено и радостно на пианото. Дос се обърна към нея с видимо раздражение и извика:

— Казах „Чеда божи!“.

Думканията на Персефона умряха в мъки. Бел се възползва от това, че вниманието на Дос беше отвлечено и прошепна на Джон:

— Сигурен ли си, че е божи служител?

— Напълно — потисна усмивката си Джон.

Дос отново се обърна към младоженците.

— Както казвах, чада божи. — Примигна няколко пъти той и огледа малобройната публика. — Или може би трябва да кажа „вие тримата“ — измърмори.

— Ако обичате, гостите са четирима — не се сдържа Бел.

— Извинете?

— Казах — процеди тя, — че гостите са четирима. Да, сватбата е необичайна, но бих искала всичките ми четирима гости да бъдат отбелязани в нея.

Усещаше как до нея Джон се тресе в безмълвен смях. Дос не беше от хората, които лесно биха отстъпили пред едно нищо и никакво девойче, каквото му се виждаше Бел, особено след като се беше подкрепил с пет чаши първокласно бренди.

— Виждам само трима.

— Четирима са.

Пръстът му посочи Алекс, после в Ема и накрая в Дънфорд:

— Един, двама, трима!

— Четирима! — довърши Бел с победоносен жест към Персефона, която наблюдаваше от пианото с очевиден интерес и задоволство.

Тогава Дънфорд избухна в гръмогласен смях, което отприщи Ема и Алекс, които дотогава успяваха да се овладеят. Дос почервения обилно и заяви:

— Тя е пианистката.

— Тя е моя гостенка.

— Добре де, добре, нетърпима госпожичке — измърмори той и попи челото си със спаружена носна кърпа. — Чада божи, събрали сме се днес пред *четирима* свидетели...

Следващите няколко минути от церемонията бяха благословено без събитийни.

Джон не вярваше на късмета си. Само още няколко минути, мислеше си той, и двамата щяха да разменят обети и пръстени и след това тя щеше да бъде негова вовеки веков. Готов да се пръсне от радост и нетърпение, той си наложи да устои на подтика си да разтърси речовития свещеник и да го накара да се разбърза.

Знаеше, че е редно да се наслаждава на всеки миг от церемонията, но в действителност искаше само да се свърши по-бързо и той да се оттегли с невястата си в някое скрито местенце за цяла седмица.

Надеждите на Джон за бърза венчавка обаче бяха попарени, когато входната врата се отвори с оглушителен трясък. Дос го погледа изкосо и той кимна рязко в знак, че церемонията трябва да продължи.

Дос продължи да се запъва в речта си дори когато се чуха тежки стъпки в коридора, които гръмовно се приближаваха към тях. Решена да не прекъсва свещеника повече, Бел упорито гледаше напред, но Джон не се стърпя и се обърна. В същия момент тъмнокос младеж нахлу в стаята. Очите му бяха толкова сини, че нямаше как да бъде друг, освен брата на Бел.

— Боже мили! — възкликна той, като прескочи едно канапе. — Стигнахте ли вече до момента за възражения?

— Ами, не — отговори Дос, а носът му ставаше все по-червен на светлината на свещите. — Не сме.

— Добре. — Нед сграбчи свободната ръка на Бел и я издърпа настрана от импровизирания олтар. — Знаеш ли какво правиш? — изсъска. — Кой е този? Познаваш ли го въобще? Какво става? И как смееш да ми пращаш вест, че се омъжваш на следващия ден и толкоз? Къде ти беше умът?

Бел търпеливо изслуша тирадата.

— С кой въпрос да започна?

— Вижте какво! — прогърмя Дос. — Венчавката ще се състои ли? Трябва да...

— Ще се състои — заяви Джон със смъртоносен глас.

— Аз съм зает човек — заекна свещеникът, — трябва да...

— Мистър Дос — прекъсна го Дънфорд елегантно, като го обезоръжи с опустошителна усмивка. — Приемете извиненията ми за това прекъсване. Подобно отношение към човек с вашето положение в обществото е нечувано. Бихте ли изпили чаша бренди с мен, докато се разреши този въпрос?

Бел не знаеше дали да благодари на Дънфорд или да го удуши. Както вървяха нещата, Дос щеше да е твърде пиан, за да изпълни церемонията. Тя завъртя очи и се обърна отново към брат си, който я гледаше притеснено.

— Сигурна ли си, че го искаш? — питаше той. — Кой е този мъж?

Алекс пристъпи напред и потупа Нед по рамото.

— Той е добър човек — увери го с тих глас.

Ема кимаше енергично до него.

— Обичаш ли го? — попита Нед.

— Да — прошепна Бел, — с цялото си сърце.

Нед я погледна в очите в опит да прецени дълбочината на чувствата ѝ.

— Добре тогава. Извинявам се за прекъсването — заяви на висок глас. — Но ще трябва да започнем отначало, защото искам аз да дам сестра си на младоженеца.

— Вижте какво, младежо! Вече минахме половината — излая Дос. — Аз съм зает човек.

— Ти си червендалест пияница — промърмори Бел под нос.

— Какво казахте? — попита Дос, като мигаше яростно. Обърна се към Дънфорд, когото вече смяташе за съюзник и го сграбчи за рамото. — Какво каза тя?

Дънфорд внимателно се освободи от хватката на свещеника.

— Не се тревожете, добри човече, ще ви се плати допълнително за главоболията. Аз ще се погрижа.

Бел и Нед забързаха нагоре по стълбите и тъкмо бяха стигнали най-горното стъпало, когато чуха Дос да казва:

— Тя пак ли ще свири?

След което се чу силен удар, чийто източник Бел не искаше да знае.

Няколко секунди по-късно Персефона заблъска отмъстително по пианото и Бел захвана второто си слизане по стълбите към олтара през този ден.

— Много си красива — прошепна Нед.

— Благодаря ти — усмихна се Бел, дълбоко трогната от думите му.

С брат ѝ много се обичаха, но обичта им се изразяваше повече в караници, отколкото в комплименти. Когато Бел отново стигна до гостната, Джон все още я гледаше с блеснали от любов и гордост очи, но този път тя забеляза и следа от смях в тях. Бел отвърна на радостното му изражение със замаяна полуусмивка, за да му каже, че не я е грижа, че сватбата ѝ е пълна каша. Тя искаше само него.

Церемонията продължи забележително гладко, като се имат предвид несполуките в началото. Персефона дори спря да блъска по пианото веднага щом Дос простена „Чеда божи!“.

И не след дълго Джон и Бел станаха съпруг и съпруга.

Всички ръкопляскаха, когато се целунаха, макар че Дънфорд по-късно отбеляза, че е пляскал по-скоро на факта, че церемонията е завършила успешно, отколкото за щастието на двойката.

След традиционните поздравления и задължителните целувки за булката от всички мъже в залата (бяха само трима и не отне много време), Нед погледна радостно сестра си и попита:

— Къде ще е приемът? Умирам от глад.

Бел посърна. Беше забравила, че трябва да има прием. А се оплакваше, че няма какво да прави! Въпреки всичко обаче смяташе, че макар да сияеше от щастие, задето най-сетне се е омъжила за мъжа на

мечтите си, ако имаше празненство тази вечер, то щеше да е повече вечеря, отколкото сватбен прием.

— Бел реши да отложи приема — елегантно се намеси Джон, — до идването на родителите ви. Сметна, че майка ви би го предпочела.

Нед си помисли, че майка им би предпочела Бел да почака и с церемонията, но не каза нищо. Усмихна се безизразно на новия си зет и най-сетне зададе въпроса, който го занимаваше цяла вечер:

— Как точно се запознахте със сестра ми?

— Наскоро закупих един имот близо до земите на Ашбърн в Уестънбърт — отвърна Джон. — Там се запознахме.

— Освен това се е бил с Алекс на Полуострова — добави Бел. — Били са близки.

Нед погледна Джон с новооткрито уважение.

— Като говорим за войната — внезапно се намеси Алекс, — познайте кого видях от каретата си на път за насам.

— Кого? — обърна се Джон към него.

— Джордж Спенсър.

Бел усети как пръстите на Джон се затягат около ръката ѝ. Той сякаш искаше да каже нещо, но от устата му не излезе и звук.

— Със сигурност трябва да го помниш? — попита Алекс.

— Кой е Джордж Спенсър? — отговори му с въпрос Бел.

— Един стар познат — побърза да ѝ отвърне Джон.

Алекс се наведе и целуна братски Бел по бузата.

— Смятам, че сега трябва да оставим младоженците насаме. — Той се усмихна на Ема, която незабавно се обърна да си върви.

Джон обаче му препречи пътя, като постави властно ръка върху рамото му.

— Ашбърн — започна тихо, — всъщност искам да поговоря насаме с теб, преди да тръгнеш.

Алекс кимна и двамата отидоха в библиотеката. Джон затвори вратата.

— Не съм сигурен дали си чувал цялата истина за Джордж Спенсър.

Алекс наклони глава:

— Знам, че си го принудил да напусне армията.

— След като го прострелях.

— Моля?

— В задника.

Алекс отиде до близката маса, наля си чаша уиски и я изгълта.

— Имаше ли някаква причина?

— Изнасилваше една испанка — момиче, което се бях заклел да закрилям.

Алекс изпсува тихо, а кокалчетата му побеляха върху чашата.

— Ако онзи навън наистина е бил Джордж Спенсър — заяви Джон язвително, — едва ли е дошъл да поднесе поздравленията си на младоженците.

— Има ли нещо повече в тази работа? — вдигна вежда Алекс.

Джон претегли предимствата и недостатъците на това да разкаже на Алекс за затруднението си. Никак не му се искаше да замесва мъж с жена и дете на път в потенциално опасна ситуация. Но пък той също имаше жена, а предвид плановете му за близкото бъдеще, смяташе, че скоро може да се очаква и бебе. Тези нови отговорности натежаваха върху него и той си спомни думите на Бел от преди няколко дни.

Не можеш да се справиш сам.

Джон не знаеше как да последва съвета ѝ. От толкова време беше сам, че не знаеше как да поиска помощ, не знаеше как да я приеме. Сега Алекс беше негова роднина — по сватовство, но все пак роднина. Джон вече чувстваше по-силна връзка с него, отколкото с братята и сестрите си. Деймиън дори не успя да дойде на сватбата — а Алекс и Ема бяха едва ли не долетели от провинцията. Непознатото усещане за семейна близост започна да залива Джон. Той погледа към Алекс, който го наблюдаваше внимателно.

— Имам проблем — съобщи Джон тихо. Алекс наклони глава. — Джордж Спенсър се опитва да ме убие.

Чу се рязко поемане на дъх, след което Алекс попита:

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм, че *някой* се опитва да ме убие — отговори Джон. — И не мога да приема, че появата му пред този дом е съвпадение.

Алекс прокара ръка през косата си. Спомни си гнева на Спенсър, когато Джон го беше принудил да дезертира.

— Не. Не е съвпадение. Ще трябва да се занимаем с него.

Джон се изненада на куража, който му вдъхна използваното от Алекс първо лице, множествено число.

— Къде ще останеш за през нощта?

Не беше глупав въпрос. В края на краищата Джон се беше оженил преди по-малко от час. При други обстоятелства двамата с Бел биха заминали на сватбено пътешествие или биха се върнали в Блечфорд Манър, където да се усамотят. Но той смяташе, че в провинцията няма да са в безопасност; домът му имаше твърде много прозорци и врати, през които можеше да се промъкне Спенсър. Вероятно щяха да са в по-голяма безопасност в Лондон, дори само поради това, че наоколо имаше много хора, които можеха да станат свидетели на набезите на Спенсър.

— Не знам — отвърна Джон най-накрая. — Напоследък бях зает. Не съм го обмислял. Не ми се иска да отведа Бел обратно в дома на брат си.

— Останете тук — предложи Алекс. — Ще взема Персефона у дома за тази нощ. Без съмнение Бел вече не се нуждае от наставница. — Той се усмихна дяволито. — Ти доста чевръсто се погрижи за тази работа. — Джон не можа да сдържи усмивката си. — Ще изпратя още няколко слуги. Тук е пълно, но не вреди да има още неколцина. Колкото повече хора има тук, толкова по-безопасно ще е за вас.

— Благодаря ти — отвърна Джон. — Обмислях и да наема личен охранител за нея през следващите няколко седмици.

— Добро хрумване. Ще се погрижа.

— Моля те, няма нужда.

— За бога, човече, та ти току-що се ожени. Остави проклетите охранители на мен!

Джон кимна утвърдително и му хрумна, че лесно ще свикне с представата за семейство, което го обича.

— С Ема ще останем в града, докато всичко се нареди — продължи Алекс. — Ела сутринта и ще решим какво да правим по въпроса със Спенсър.

— Ще го направя.

— А междуременно, ти желая великолепна първа брачна нощ.

— За това *непременно* ще се постарая.

На вратата се почука и Бел подаде глава в стаята.

— Алекс, приключи ли с него? — попита тя. — Защото това е първата ми брачна нощ и смятам, че имам право да съм с младоженеца си.

— В интерес на истината точно за това говорехме — каза Алекс с разбойническа усмивка. — И като стана въпрос, мисля да намеря жена си и да се прибирам.

Бел го изпрати, клатейки глава.

— Но за какво толкова говорехте? — попита тя мъжа си.

Той я прегърна през раменете и двамата последваха Алекс.

— Ще ти разкажа утре.

Скоро след това си тръгнаха неколцината им гости. На тръгване обаче, Ема хвана Бел за ръка и я дръпна настрана.

— Има ли нужда да... да си поговорим? — прошепна тя.

— Не мисля — също шепнешком отвърна Бел.

— Сигурна ли си?

— За какво?

— Че няма нужда да ти поговоря?

— Ема, за какво говориш?

— За брачната любов, празноглавке. Трябва ли да ти говоря?

— О... ами не. Няма нужда.

Ема отстъпи, а на лицето ѝ играеше лека усмивка.

— Помислих си, че сигурно няма. — Тя пусна ръката ѝ и отмина, но след няколко стъпки се обърна: — Ами тогава хубава вечер.

— О, определено — усмихна се Бел.

— Какво беше всичко това? — попита Джон и се наведе да целуне жена си по врата, след като гостите вече ги нямаше.

— Утре ще ти кажа.

— Добре. Други неща ме занимават тази вечер. — Той я поведе към стълбите.

— Мен също — последва го тя пъргаво.

— За какво си мислиш? — попита Джон, когато стигнаха площадката. — Точно сега?

— Мислех си, че се радвам, че ще останем тук тази нощ.

— Хм, аз също. Щеше да отнеме много повече време да се върнем вкъщи.

— У брат ти ли?

— Не, патенце. В Блечфорд Манър.

Бел се усмихна:

— Струва ми се толкова отдавна, когато за последно бях там. Дори не се бях сетила, че имам нов дом.

— Не е много голям — промълви Джон.
— За мен е достатъчно голям.
— Името му е ужасно.
— Това може да се оправи.
— Няма многобройна прислуга.
— Не ми трябва. И престани да се опитваш да унижиш Блечфорд Манър. Имението има някои отлични качества.
— Нима? — Те бяха на върха на стълбите.
— О, да — усмихна се кокетно Бел. — Розовите храсти са прекрасни.
— Само толкова?
— В гостната има прелестен килим обюсон.
— Това ли е всичко?
— Е — продължи да се усмихва Бел, когато двамата влязоха в спалнята ѝ, — и господарят му.
— Господарят ли? — Очите на Джон светнаха от удоволствие.
— Много е привлекателен.
— Мислиш ли? — той затвори вратата с ритник. О, да, много.
Ръцете на Джон се плъзнаха около копчетата, които се спускаха по гръбнака ѝ.
— Искам да ти кажа една тайна.
— Така ли? — Бел усети как сърцето ѝ ускорява ударите си при допира на топлите му ръце по кожата ѝ.
— Мхм. Този господар, когото спомена...
— Да?
— Той също те харесва.
— Така ли?
Джон разкопча и последното ѝ копче и пусна роклята да се плъзне по тялото ѝ, оставяйки я само по малка копринена дреха, която подлуди всичките му сетива.
— Би искал да започне да господарства тази нощ.
— Да господарства ли? — попита Бел с едва доловим игрив упрек в гласа към глагола, който използва.
— Ами веднъж вече го е правил и доста му хареса.
— Хареса ли му? — Бел едва изговаряше думите, защото ръцете на Джон вече се плъзгаха по краката ѝ и вдигаха долната ѝ риза над бедрата.

— О, много му хареса.

— Толкова, че да го прави цял живот?

— Мхм. Толкова, че да те остави ти да господарстваш над него.

Тя наклони глава и се усмихна:

— Наистина ли?

— О, да. — Устните му намериха падината между врата и рамото й.

Бел усети как пристъпва назад, докато не почувства леглото зад себе си.

Устните на Джон се спуснаха върху гърдата й и на нея й беше много трудно да се задържи на крака. Двамата потънаха в леглото.

Горещината на тялото му отпечата нейното в матрака само за миг, преди той да се вдигне от леглото и да свали ризата си със замах.

— Божичко, Бел... — изхриптя той, — само ако знаеше...

— Само ако знаех какво? — попита тя тихо, докато погледът й се плъзгаше по голите му гърди с женско задоволство.

Ръцете му, които междувременно разкопчаваха копчетата на панталона му, застинаха.

— Колко... какво ти... — Джон разтърси леко глава, сякаш да освободи думите от гърлото си. — Животът ми се... — Той преглътна. — Не мога да го обясня.

Бел се протегна и го хвана за ръка.

— Тогава ми покажи.

Той положи дланта й върху корема си и я плъзна нагоре към сърцето.

— Бие за теб — прошепна. — Само за теб.

Бавно се приближи към нея, сякаш дърпан от невидима нишка, която ги свързваше. Останалите му дрехи паднаха на пода и той легна при нея. Между горещите им тела бе само тънката коприна на долната й риза.

Бел усещаше напора у него. Ръцете му бродеха по кожата й с неистова енергия. В тялото й се насъбра желание, завихрено в нажежена до бяло страст от ръцете и устните му и от несвързания му шепот.

Тя дръпна ризата си, опитвайки се да я вдигне нагоре, но той притисна ръцете й.

— Остави я. Харесва ми.

— Но аз искам да те почувствам — задъха се тя.

— И така можеш. — Той простря длан върху корема ѝ. — Аз те чувствам. И усещам коприна, горещина и желание.

Бел усети как нещо се забързва в стомаха ѝ. Дъхът ѝ излизаше на кратки тласъци. Бедрата ѝ се притискаха в неговите, а доказателството за страстта му беше между краката ѝ.

— Джон, аз...

— Да, мила?

— Искам да те почувствам.

Тялото му се разтърси и Бел усети напрежението в мускулите му, докато той се бореше да контролира желанието си.

— Не е нужно да внимаваш — прошепна тя. — Аз също го искам.

Очите му веднага намериха нейните.

— Бел, не искам да те нараня.

— Няма. Не би могъл да ме нараниш.

Ръцете му се плъзнаха към краката ѝ и той бавно ги раздели, избутвайки коприната нагоре. Върхът на мъжествеността му я намери и той се придвижи напред.

Дъхът ѝ спря, когато усети как влиза в нея. Това бе най-интимната милувка и тя изви ханша си, за да го приближи още повече към себе си. Движенията му ставаха по-бързи, по-необуздани.

Събираше се в нея. Сила. Напрежение. Нарастваше и я изпълваше.

Дишането на Джон се разпокъса. Той впи пръсти в косата ѝ, повтаряйки името ѝ задъхано, докато се движеше напред и назад, потънал в първичния ритъм.

Бел се движеше към екстаза със зашеметяваща скорост. Тя заби нокти в гърба му в опит да достигне нещо, което бе толкова близо... и успя. Удоволствието я сграбчи и тя изкрещя името му.

Но Джон не я чу. Виковете ѝ бяха удавени в неговите, докато се втурна за последен път и избухна в нея. Срина се върху нея, докато цялото му тяло бе натезало от напрежение.

След много минути Джон се изтърколи настрани и я придърпа до тялото си.

Сега телата им бяха разделени, но Джон я държеше близо до себе си.

— Искам да заспя, докато те прегръщам — прошепна той. —
Искам да усещам теб и уханието ти. Искам да знам, че си тук.

Бел се сгуши по-близо до него.

— Никъде няма да ходя.

Джон въздъхна и на устните му се появи усмивка. Потърка лице
в косата ѝ и я целуна по главата.

— Съпругата ми — промълви, без да може да сдържи нотката на
удивление в гласа си, — съпругата ми.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Едва на следващата сутрин Бел се сети да попита Джон за разговора му с Алекс. За кратко той се зачуди дали да не скрие истината от нея, но един въпросителен поглед бе достатъчен да му напомни, че я уважава твърде много, за да прибягва до увъртания.

— Знам кой се опитва да ме убие — каза накрая с нисък глас.

Бел седна в леглото и издърпа чаршафите над гърдите си.

— Кой?

— Джордж Спенсър. — Джон прочисти гърлото си. — Онзи, за когото ти разказвах.

Кръвта се отдръпна от лицето на Бел.

— Но нали беше напуснал страната?

— И аз така смятах. Ашбърн го видял пред къщата преди сватбата.

— Сигурен ли си, че иска да те убие?

Джон затвори очи и спомените му го върнаха в Испания. Вонята на секс и кръв. Агонията в очите на Ана. Бесът в погледа на Спенсър.

— Сигурен съм.

Бел го прегърна и се притисна към него.

— Сега поне знаем кой е. Сега вече можем да се борим срещу него.

Той кимна бавно.

— Какво ще правим?

— Още не знам, мила. Много неща трябва да се обмислят.

Но все още не искаше да мисли за това, не и докато лежеше в леглото със съпругата си, за която беше женен от по-малко от денонощие. Той я целуна отново и рязко смени темата на разговор:

— Доволна ли си от сватбата си?

— Разбира се — отвърна Бел като лоялна съпруга.

— Сигурна ли си? — На Джон не му се искаше да си мисли, че бързането му е развалило един от най-вълшебните дни в живота ѝ. — Изглеждаше някак смутена преди церемонията.

— А, това ли — отвърна Бел и леко поруменя. — Просто бях малко изнервена.

— Надявам се, че не си се усъмнила дали трябва да се омъжиш за мен. — Да се *надява*? По-скоро се молеше.

— Не, разбира се. — Игриво го плесна по рамото тя. — Никога дори за миг не съм си помислила, че правя грешка. Просто бях в малък конфликт със себе си, защото сватбата ми не беше точно каквато си бях мечтала.

— Съжалявам — промълви Джон.

— Не, недей. Само защото не беше такава, каквато очаквах, не означава, че не беше напълно свършена. Божичко, има ли някакъв смисъл в думите ми? — Джон кимна със сериозно изражение. — Мислех, че ще имам нужда от църква и стотици гости, и музика, която прилича на такава, но грешах. Всъщност имах нужда от пиян свещеник, дръзки гости и придружителка, която се е научила да свири на пиано от някоя коза.

— Значи получи точно това, от което се нуждаеше.

— Явно да. Но в крайна сметка всъщност се нуждаех само от теб.

Джон се наведе да я целуне отново и двамата останаха заети с това през следващия час.

С напредването на деня Джон осъзна, че ще трябва да направи нещо по отношение на Джордж Спенсър. Определено нямаше желание да седи и да чака Спенсър най-сетне да вкара куршум в гърдите му. Би се побъркал, ако трябваше да чака търпеливо врага си, да направи следващия си ход. Следователно, за да запази разсъдъка си, трябваше да измисли някакъв план. Мисълта да се крие по ъглите му беше противна и той реши да се справи пряко с положението и да се срещне със Спенсър лице в лице.

Това, разбира се, налагаше да знае къде се намира Спенсър. Джон не се съмняваше, че лесно ще се сдобие с такова сведение. В Лондон новините се разпространяваха бързо, дори извън сезона, а Спенсър произлизаше от достатъчно добро семейство, за да бъде сигурен, че пристигането му няма да остане незабелязано.

Трябваше просто да попита хората, които знаеха.

Джон се оттегли в библиотеката и веднага написа бележка до Алекс с молба за помощ. Отговорът пристигна по-малко от двадесет минути след това.

„Спенсър е отседнал в нает апартамент на Белами Лейн 14. Върнал се е в Лондон с истинското си име и не е получил много топъл прием. Изглежда се е опитал да се върне в Англия веднага след войната и е бил отхвърлен като дезертьор. Оттогава положението му се е подобрило, но не много.

Не получава много покани, но не мисля, че ще му представлява трудност да си осигури достъп до големи приеми и балове. Акцентът и облеклото му са каквито трябва за тези среди. Двамата с Бел трябва да внимавате. Моля те, дръж ме в течение на плановете си.

Ашбърн“

Алекс явно бе работил от предната вечер досега. Джон поклати глава с възхищение. Той взе перо и хартия и седна. След няколко чернови реши да бъде кратък и написа:

„Спенсър,
Разбрах, че си в Лондон. Трябва да говорим за много неща. Би ли дошъл у нас за чай? Отседнал съм в дома на роднините на съпругата ми на Гросвенър Скуеър.

Блекууд“

Джон изпрати писмото по един човек и му нареди да чака за отговор.

Излезе в коридора и потърси Бел. Все още не познаваше добре имението, което бе доста голямо за градска къща. Беше много странно усещане да живее в чужд дом, особено когато собствениците бяха заминали в Италия и нямаха представа, че току-що се е оженил за единствената им дъщеря. Ако мистър и мисис Блайдън бяха в къщата,

щеше да се чувства повече като гост, но както стояха нещата сега, имаше усещането, че се прави на господар в чужд дом. Неудобната ситуация напълно затвърди решението му да сложи край на проблемите си със Спенсър. Беше спестявал пет години, за да си купи собствен дом, а сега не можеше да го използва.

Ако не се беше оженил току-що, щеше да е в много лошо настроение.

Най-сетне намери Бел заспала на канапето в дневната ѝ. Той се усмихна и си помисли, че тя заслужава да поспи. Със сигурност се беше постарал да я държи будна предната вечер. Тъй като не искаше да я обезпокои, той излезе от стаята на пръсти и се върна в библиотеката, където се настани в едно кресло със „Влюбеният пилигрим“ в ръце.

Щом Бел можеше да я прочете, значи и той може. Дразнеше го мисълта, че трябва да седи и да чете, когато някой кроеше заговор да го убие, но при възприетата стратегия нямаше какво друго да направи.

Беше минал голяма част от второ действие, когато Бел почука на вратата.

— Влез!

Тя подаде глава.

— Притеснявам ли те?

— В първия ми ден на женен мъж? Едва ли.

Тя влезе, затвори вратата след себе си и се отправи към креслото до Джон.

— Не, не — спря я той, като я хвана за ръката. — Ето тук.

С едно изкусно дръпване Бел се строполи в скута му. Тя падна със смях и го целуна два пъти по линията на челюстта, удивена от това, колко удобно се чувстваше вече с този мъж.

— Какво четеш? — попита и хвърли поглед на книгата му.

— „Влюбеният пилигрим“.

— Това пък за какво го четеш?

— Ами ти го четеш.

— Е, и?

Той я щипна по носа.

— Помня колко беше сладка, когато говорихме за тази книга в деня, когато се запознахме.

Бел му отговори с още една целувка.

— Сетих се какво не беше наред със сватбата ни — каза Джон замислено.

— Нима?

Той се наведе и докосна ъгълчето на устата ѝ с устни.

— Повечето двойки — промълви, като прекъсваше думите с леки движения на езика — прекарват цяла седмица в леглото, след като се оженят. А ние дори не се успахме.

— Може да се върнем — предложи Бел и запърха с мигли.

Ръката му се плъзна по корема ѝ и застана върху гърдите.

— Интересна идея.

— Мислиш ли? — попита тя, тихо шепнейки.

Джон я притисна нежно, наслаждавайки се на отговора ѝ.

— Мхм.

Той се усмихна лениво, докато гледаше как тя извива гръб.

Усещаше как зърното ѝ се втвърдява и тялото му се стегна в отговор.

— Винаги ли ще се чувстваме по този начин? — прошепна тя.

— Божичко, надявам се да е така.

Той се наведе и покри устата ѝ с твърда, настоятелна целувка. Устните и езикът му бяха безмилостни, искаха да я вкусят цялата, неумолими в мисията си да покорят самата ѝ душа.

Реакцията на Бел беше бърза и необуздана. Грубата му целувка възпламени желанието ѝ и тя отвърна на страстта му с равна страст, плъзгайки ръце по гърба му. Горещата му уста се придвижи надолу по врата ѝ, като оставяше огнена следа по кожата ѝ.

— Заклучи ли вратата? — изхриптя той, без да вдига устни от врата ѝ.

— Какво? — Бел беше толкова потънала в морето от страст, че едва чуваше какво ѝ говори.

— Заклучи ли вратата?

Тя поклати глава.

— По дяволите. — Джон неохотно се откъсна от нежната ѝ кожа и се измъкна изпод нея.

Бел падна меко в креслото, задъхана, докато той прекосяваше стаята.

Джон решително завъртя ключа и се обърна към невястата си с очи, горящи от желание. За съжаление, бе направил само две крачки

към нея, когато се чу силно чукане на врата. Той изруга под нос и хвърли бърз поглед към Бел, за да се увери, че изглежда прилично, преди да се обърне отново. Изкара си яда на нищо неподозиращата брава, като отвори вратата с отривиста злоба.

— Какво? — тросна се той.

— Милорд — заговори лакеят с разтреперан глас, — милорд, има писмо за вас.

Джон кимна рязко и взе листа от сребърния поднос.

— В онова бюро обикновено държим нож за писма — обади се Бел, като посочи бюрото с глава.

Джон последва съвета ѝ и разряза печата. Писмото беше написано върху скъпа бяла хартия.

„Драги ми лорд Блекууд,
За глупак ли ме вземаш?

Ако искаш да се срещнем, готов съм да уговорим време и място на неутрална територия. Винаги съм харесвал доковете.

Джордж Спенсър“

— От кого е? — попита Бел.

Джон смачка хартията.

— От Джордж Спенсър — отговори разсеяно.

— Какво? — изпищя жена му. — Защо ти пише?

— Ами нали се опитва да ме убие — меко обясни Джон, — а освен това по-рано днес му изпратих писмо.

— Какво? Защо? Защо не ми каза?

— Започваш да звучиш като заядлива жена — въздъхна той.

— Ами своя жена ме направи ти, вчера, а колкото до натякването, смятам, че имам право при нашето нетърпимо положение. Сега ще отговориш ли на въпроса ми?

— На кой от всичките?

— На всичките — процеди тя.

— Написах му писмо, защото сметнах, че ще съм в по-добра позиция да се защитя, ако се срещна с него лице в лице и преценя

степената и естеството на омразата му към мен. Не ти казах, защото спеше. А след това имахме друго... занимание, така да се каже.

— Извинявай, че ти креснах — рече Бел с по-благ тон. — Но не виждам какво мислиш, че ще постигнеш, като се срещнеш с него. Просто му давах възможност да те убие.

— Мила, не смятам да поемам излишни рискове. Помолих го да се срещнем тук. Би трябвало да е много отчаян, за да се опита да направи нещо такова в дома ми или твоя дом, според случая.

Още щом думите излязоха от устата му, Джон знаеше, че не е трябвало да ги изрича, защото Бел извика:

— Но ти не знаеш колко е отчаян! Ако те мрази достатъчно, може и да не го е грижа за последиците, ако те убие пред свидетели. Скъпи, не мога да ти позволя да поемеш подобен риск. — Тук гласът ѝ се прекърши. — Твърде много те обичам.

— Бел, не казвай...

— Ще казвам каквото си искам и толкова! Рискуваш живота си, не ми казваш, че ме обичаш, дори не ми позволяваш аз да ти кажа, че те обичам! — Тя издаде някакъв нечленоразделен звук и притисна устата си с юмрук за момент, за да спре надигащото се хлипане. — Изобщо ли не те интересува?

Той я сграбчи за раменете със зашеметяваща сила.

— Бел, интересува ме — почти изръмжа той. — Не позволявай на никого да те убеди в противното.

— Никой не се и опитва да го стори. Освен теб.

Дълбока, неравна въздишка разтърси тялото му.

— Бел, не ти ли стига да знаеш, че ме интересува? Че си достигнала дълбини в сърцето ми, за които дори не подозирах? Това не ти ли стига засега?

Тя преглътна конвулсивно. Много мразеше, когато не разбираше какво говори. Въпреки всичко кимна.

— Засега — повтори той тихо. — Не за дълго. Със сигурност не завинаги.

Той взе главата ѝ в ръце и се наведе да я целуне, но тя се отдръпна.

— Явно, първо трябва да се справиш с това чудовище. Трудно е да градя брака ни, когато се страхувам да не загинеш.

Джон се опита да не обръща внимание на празнотата, която се настани в сърцето му, когато тя се бе отдръпнала.

— Мила, обещавам ти, че съм избрал най-безопасния подход. Нямам желание да умирам, но не мога за цял живот да се крия от Спенсър. Той все някога ще ме намери.

— Зная. Зная. Какво пишеше в писмото?

Джон се изправи и отиде до прозореца.

— Не иска да дойде тук — отговори той, загледан в оживената улица. — Предполагам си мисли, че е капан.

— А така ли е?

— Дали е капан? Не, макар че като се замисля, това не е съвсем лоша идея.

— Какво още пише?

— Искан да се срещнем при доковете.

— Надявам се, че не смяташ да се срещаш с него *там*. — Бел потрепери. Никога не бе ходила до доковете, но всеки лондончанин знаеше, че е ужасно място.

— Не съм глупак — отговори Джон, повтаряйки без да иска думите на Спенсър. — Ще видя дали ще иска да се срещнем на друго обществено място. Оживено място — добави, предимно за да я успокои.

— Стига да не си сам. Сигурна съм, че Алекс и Дънфорд с радост ще дойдат с теб. Нед също, ако вече не се е върнал в университета.

— Бел, съмнявам се, че Спенсър ще пожелае да сподели нещата, които иска да ми каже, ако с нас има и други хора. Но не се тревожи, не възнамерявам да се срещна с него, без да имам приятели наблизо. Няма да може да направи нищо.

— Но каква друга причина може да има да се среща с теб, освен за да те убие?

— Не зная — почеса се по главата Джон.

— Навярно иска да ми каже как иска да ме убие. Или колко много.

— Не е смешно, Джон.

— Не се шегувах.

Бел зарови лице в ръцете си.

— О, Джон — изстена, — толкова ме е страх да не те изгубя. Донякъде е смешно — една от причините да се влюбя в теб... — Тя вдигна ръка. — Не, моля те, не ме прекъсвай. Една от причините да се влюбя в теб беше, че си мислех, че се нуждаеш от мен. Заобиколена съм от хора, които ме харесват или обичат, но никой не се е нуждаел от мен като теб. Сега обаче осъзнавам... — Едно ридание я задави.

— Какво, мила? — прошепна той. — Какво осъзнаваш?

— О, Джон, аз също се нуждая от теб. Ако ти се случи нещо...

— Нищо няма да ми се случи — отсече той. За пръв път от десет години насам имаше нещо, заради което да живее. Нямахше да позволи на един долен изнасилвач да му го отнеме.

Бел го погледна през сълзи:

— Какво ще правим?

— Нищо няма да *правим* — отвърна той, като отиде при нея и разроши косата ѝ. След това, за всеки случай, се наведе, издърпа ръцете от лицето ѝ и я целуна по челото. — Аз обаче ще пиша на Спенсър. — Той се върна на масата, където беше оставил перото и хартията от по-рано. — Какво да напиша според теб? — попита меко в опит да отклони вниманието ѝ от ужаса и тревогата.

— Смятам, че трябва да го наречеш малоумен кучи...

— Не мисля, че това ще свърши работа — прекъсна я умело Джон, като се чудеше откъде може да е научила този цветист език. — Не трябва да го обиждаме.

— Може би не и двамата, но на мен определено ми трябва.

— Бел — въздъхна той, прикрил усмивката си, — ти си безценно съкровище. С какво съм те заслужил?

— Не зная — отвърна тя и се изправи. — Но ако искаш да ме задържиш, имам един важен съвет — не умирай!

След това пое дълбоко дъх и излезе, неспособна да стои близо до лист хартия, който можеше да доведе до смъртта на Джон.

Джон поклати глава, докато я изпращаше с поглед. Не го приемаше много добре. Но от друга страна, нима можеше да я вини?

Ако някой се опитваше да убие нея, той щеше да претърсва Лондон като безумец в отчаян опит да го намери пръв.

Джон изхвърли тези неприятни мисли от ума си и се върна към перото и листа пред себе си. Колко странно беше да пише на убиеца си.

„Спенсър,
На свой ред мога да те попитам, дали ти не ме
вземаш за глупак?

Предлагам да се срещнем на някое по-пристойно
място, например в кафенето на Хардиман. Ти кажи кога.

Блекууд“

Беше водил Бел в това кафене няколко пъти през краткия период на ухажването им. Там можеше да се намери усамотена маса, но по-важно беше, че в кафенето често ходеха дами и дебютантки от висшето общество и Спенсър не би посмял да се опита да направи нещо глупаво. Освен това за Алекс щеше да е лесно да се настани небрежно през няколко маси.

Той отново изпрати човека да занесе писмото до жилището на Спенсър. Очакваше бърз отговор — Спенсър сигурно седеше и чакаше такъв на поканата си.

Джон въздъхна и прокара ръка през косата си. Трябваше да поговори с Бел. Разкъсваше се да я гледа толкова тревожна, но не знаеше какво да й каже. Не му хрумваха думи, с които да я успокои. Бяха женени по-малко от денонощие и тя вече бе нещастна. Беше разочаровал невястата си и се чувстваше безсилен да облекчи болката ѝ.

Невястата си.

Устните на Джон се извиха в лека усмивка. Харесваше му как звучи това. Изправи се внезапно и креслото изскърца шумно по дървения под. Тръгна по коридора с цялата бързина, която позволяваше раненият му крак.

— Бел! — извика я, когато се насочи към стълбите. — Бел! Къде си?

Тя се появи на площадката, а на лицето ѝ бе изписана паника.

— Джон? Случило ли се е нещо? Какво има?

— Просто исках да те видя — усмихна се безгрижно той, опитвайки се да изглади напрежението. — Винаги ли задаваш три въпроса, когато и един ще стигне?

— За бога, Джон, уплаши ме до смърт. Друг път не викай така, моля те! Достатъчно съм напрегната.

Той прекоси разстоянието между двамата и я прегърна.

— Мила, моля те. Ще се разболееш. Да отидем в стаята ти да поговорим.

— Стаята *ни* — подсмръкна тя.

— Моля?

— Нашата стая. Вече съм омъжена и не искам да имам собствена стая.

— И аз не искам да имаш собствена стая. Бел, скоро животът ни ще бъде нормален, обещавам ти.

Бел се остави да я *поведе* към спалнята им. Толкова много искаше да му повярва.

— Джон, не мога да не се боя — промълви тя.

Той я придърпа към себе си и вдъхна лекия аромат на косата ѝ.

— Зная, мила, зная. Но нека оставим страха засега. Тук и в този миг няма от какво да се боиш.

На устните ѝ потрепна малка усмивка.

— Точно в този миг ли?

— Тук съм само аз. — Той обходи линията на челюстта ѝ с устни и лениво се придвижи към ухото ѝ. И това не му стигна.

Ръцете му обвиха седалището ѝ и я дръпнаха в още по-интимна близост до него. Той целуна всяко непокрито от дрехите местенце, първо врата, след това се спусна по ръцете. Тъкмо беше стигнал до лявото ѝ ухо, когато чува глас на вратата. Гласът се покашля.

Джон дори не се обърна, само махна с ръка на нахлулия прислужник.

Другият отново се покашля, този път по-настоятелно и Джон неохотно се откъсна от Бел и обърна глава към вратата. Там стоеше една изключително добре облечена дама с особено изражение на лицето. Джон не я беше виждал преди, но тя имаше удивителни сини очи, силно, наситено сини, като тези на...

Обхвана го неспокойно усещане и той бавно се обърна към Бел, която все още беше здраво залепена за тялото му. Изглеждаше, сякаш ѝ е зле. Много зле. Беше почти зелена.

— Майко?

Джон отскочи от Бел с невероятна бързина. Керълайн, графиня Уърт, свали ръкавиците си с решителност, която граничеше с бяс.

— Виждам, че не си си губила времето, докато ме нямаше, Арабела.

Бел преглътна. Употребата на цялото ѝ име от страна на майка ѝ не беше добро знамение.

— Ами да — заекна тя. — Така е.

Керълайн се обърна към Джон:

— Смятам, че трябва да си вървите.

— Не може! — побърза да се намеси Бел. — Той живее тук.

Единственият външен признак на смущение у Керълайн беше напрегнатото движение на гърлото ѝ.

— Убедена съм, че не те чух добре.

Джон бързо пристъпи напред.

— Навярно следва да се представя. Аз съм лорд Блекууд.

Керълайн не протегна ръка.

— Браво на вас — отвърна жлъчно.

— А това — продължи той, като посочи Бел, — е съпругата ми, лейди Блекууд.

— Моля?

Спокойното ѝ изражение не трепна.

— Майко, ние сме женени — обясни Бел със слаба усмивка. — От вчера.

Керълайн хвърли удивен поглед на дъщеря си, след това на мъжа, за когото се беше омъжила и после пак на нея.

— Бел, дали може да поговоря насаме с теб за малко? — Тя сграбчи дъщеря си за ръката със сила, която не съответстваше на спокойния ѝ тон и я издърпа през стаята.

— Да не си полудяла? — изсъска. — Осъзнаваш ли какво си направила? Къде за бога е Ема? И как е могла да ти позволи да го сториш?

В другата част на спалнята Джон се чудеше дали тази склонност да се задават множество въпроси един след друг, без да се чака за отговор, не е семейна черта.

Бел отвори уста да каже нещо, но Керълайн вдигна ръка да я спре.

— Недей! — предупреди я. — Не ми говори.

С умело движение грабна Бел за ръката и я върна на предишното ѝ място до Джон.

— Майко — започна Бел — моля те само да... — Думите ѝ замряха под съкрушителния поглед на Керълайн.

— Извинете ме за момент — плавно каза Керълайн, отиде до вратата и извика: — Хенри! — Бел и Джон чуха приглушен ответ, на който Керълайн отвърна: — *Веднага*, Хенри!

— Не ми харесва да се отнасят с мен като с дете, което е направило беля — изсъска Джон в ухото на жена си.

— Но аз съм дете, сторило беля — прошепна тя в отговор. — Поне за тях. Затова бъди търпелив, моля те.

На вратата се появи бащата на Бел. Хенри, граф Уърт, беше привлекателен мъж с посивяващи коси и весел вид. Очите му светнаха с явна обич, когато съзря дъщеря си.

— Бел! Мила! Какво правиш в Лондон?

— Ами това-онова — смънка Бел.

— Омъжила се е — отсече Керълайн.

Хенри не отговори.

— Не ме ли чу? — избухна Керълайн, чиято спокойна фасада започваше да се разпада. — Омъжила се е!

Хенри въздъхна уморено и прокара ръка през изтъняващата си коса.

— Бел, защо не почака малко?

— Трябваше да побързам.

Керълайн поруменя. Не ѝ се искаше да мисли какво може да значи това.

— Едва ли не си могла да почакаш поне няколко дни — продължи Хенри. — Да не смяташе, че няма да ти позволим да си избереш съпруг? Познаваш ни, знаеш, че не е така. Позволихме ти да откажеш на десетина отлични кандидати, сред които и младия Актън, чийто баща е най-близкият ми приятел. Този младеж изглежда симпатичен все пак. Едва ли щяхме да възразим. — Той спря за миг. — Предполагам, че това е младоженецът.

Бел кимна, чудейки се защо всяка тирада на баща ѝ я караше да се чувства като седемгодишна.

— Има ли си име?

— Лорд Блекууд — заяви Бел на висок глас.

Джон пое инициативата и пристъпи към него с протегнатата ръка.

— Джон Блекууд, милорд. Удоволствие е да се запозная с вас.

— Надявам се — отвърна Хенри сухо. — Притежавате ли средствата да се грижите за дъщеря ми?

— Току-що купих нов дом, поради което нямам възможност да харча на воля — отговори искрено Джон. — Но инвестирам разумно и консервативно. Нищо няма да й липсва.

— Откъде сте?

— Израснах в Шропшир. Баща ми беше граф Уестброут. Брат ми наследи титлата.

— А вие как получихте своята?

Джон му разказа набързо за службата си в армията. Хенри кимна одобрително и накрая попита:

— Обичате ли дъщеря ми?

— Много, милорд.

Хенри огледа младия мъж, чиято ръка Бел бе стиснала здраво.

— Е, Керълайн, смятам, че ще трябва да се доверим на избора на дъщеря си в този случай.

— Няма какво друго да сторим — отговори тя с горчивина.

Хенри сложи ръка на рамото на жена си за утеха.

— Сигурен съм, че ще имаме време да разберем всички подробности. Засега смятам, че трябва да се посветим на това да опознаем зет си, Керълайн, не смяташ ли?

Тя кимна, защото обичаше Бел твърде много, за да постъпи другояче. Бел изтича и обвини ръце около майка си.

— Мамо, ще видиш — прошепна й, — той е съвършен.

Керълайн се усмихна на пълното щастие на дъщеря си, но й отвърна с шепот:

— Бел, никой не е съвършен.

— Съвършен е за мен.

Майка й я притисна още веднъж и след това я отдръпна от себе си, за да я огледа добре.

— Навярно си права — отвърна. — А сега защо не оставиш баща си да опознае своя... съпруг, докато ми помогнеш да се настаня. Пътуването бе необичайно дълго.

Бел си помисли, че майка й общо взето приемаше вестта учудващо добре. Тя хвърли бърза усмивка на Джон и излезе от стаята след нея.

— Сигурно не сте пуснали известие в „Таймс“ — започна Керълайн, като тръгна по стълбите.

— Нямах време.

— Хм. Е, ще накарам баща ти да се погрижи незабавно. Къде е този нов дом, който Джон е купил? — Керълайн се обърна, стигнала края на стълбището, с разтревожено изражение. — Той се представи като Джон, нали?

— Да, мамо. Имението е точно до Уестънбърт. Запознахме се, докато гостувах на Ема.

— О! — Керълайн влезе в спалнята си, където една прислужница разопаковаше куфарите ѝ. — Вероятно ще организирам прием за вас следващата пролет, когато всички са в града. Но смятам, че без съмнение трябва да направим нещо скоро, за да уведомим всички, че си омъжена.

Бел се зачуди защо „всички“ трябва незабавно да бъдат осведомени за семейното ѝ положение.

— Известието в „Таймс“ не е ли достатъчно?

— Никак, мила моя. Трябва да съобщим на града, че сме дали съгласието си. Няма нужда да се разбира, че дори не познавахме Джон до днес.

— Да, сигурно си права.

Изведнъж Керълайн плесна с ръце:

— Сетих се! Зимният бал на Тъмбли! Идеална възможност. Всички идват от провинцията за него.

Бел преглътна притеснено. Всяка година през ноември граф и графиня Тъмбли организираха бал. Той беше едно от малкото събития, за които аристократите идваха в Лондон през зимата. При обичайни обстоятелства щеше да отиде с удоволствие, но не смяташе, че двамата с Джон биха били в безопасност сред голяма тълпа хора през нощта.

— Кога е той, майко?

— Би трябвало да е през следващите две седмици. Трябва да видя точната дата в кореспонденцията си. Имам да прочета цял куп писма.

— Не съм сигурна дали ще искаме да дойдем, мамо. Все пак сме младоженци, знаеш и искаме да сме сами.

— Ако искахте да сте сами, трябваше да изхвърчите в провинцията на секундата, когато сте си казали „да“. Но след като сте

тук, ще отидете на този бал и ще се усмихвате. И след това можете да се върнете, където е новият ви дом и да си живеете провинциално. А къде всъщност е този нов дом — тоест, как се нарича?

— Блечфорд Манър.

— Как форд?!

— Блечфорд.

— Чух те и първия път. Бел, това име е ужасно.

— Знам.

— Не, то е просто невероятно грозно.

— Знам. Смятаме да го сменим.

— Погрижи се да го сторите. След бала на Тъмбли обаче, защото преди това няма да мърдате от Лондон.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

На следващия ден Джон седеше в кафенето на Хардиман с гръб към стената и се оглеждаше за мъжа, който не беше виждал от повече от пет години, мъжа, който искаше да го види мъртъв. Беше избрал маса в задната част, а Алекс и Дънфорд се бяха настанили дискретно четири маси по-нататък.

Джон не откъсваше поглед от вратата и десет минути след уговореното време в заведението влезе Джордж Спенсър. Джон почувства как годините изчезват и отново се озова в испанската таверна, и отново виждаше как сънародникът му насилва невинно момиче.

Спенсър огледа помещението с ледено сините си очи, докато погледът му не попадна на Джон.

Той отметна глава и отхвърли правата си руса коса от очите. След това закрачи самонадеяно през кафенето до Джон.

— Блекууд — поздрави със студен глас.

— Спенсър. Извини ме, че няма да ти окажа уважението да се изправа.

— Разбира се. Чух, че си куц. Не бих искал да се претовариш. — Той издърпа стола и седна.

Джон кимна великодушно.

— Рана от войната. Някои от нас останаха и за военните действия. Ти къде замина, Спенсър? Франция? Швейцария?

Спенсър стисна ръба на масата с две ръце и почти се изправи в гнева си.

— Проклет да си, Блекууд. Много добре знаеш, че ме принуди да дезертирам. Знаеш ли какво е да се върнеш в Англия с позор? Баща ми трябваше да плати на властите, за да не ме арестуват.

Джон се бореше със собствения си гняв.

— Не смяташ ли, че заслужаваш да те арестуват за онова, което направи? — просъска той. — Трябваше да те обесят.

— Спести ми чувствителните глупости, Блекууд. Онова момиче беше никоя. Глупава селянка, нищо повече. Сигурно е споделяла прелестите си с десетки мъже преди мен.

— Спенсър, аз видях кръвта по чаршафите. И чух виковете й.

— За бога, Блекууд, та аз направих услуга на момичето. Рано или късно щеше да се наложи да мине през това за пръв път.

Джон сграбчи масата, за да се удържи да не го удуши.

— Тя се самоуби три дни след това.

— Така ли? — Спенсър не изглеждаше притеснен.

— Нямах ли никакви угризения?

— Проклетият град и без това беше пренаселен. — Спенсър протегна ръка и лениво огледа ноктите си. — Испанците се множат като зайци.

— Тя беше невинна девойка — излая Джон.

— Рицарското ти чувство не спира да ме впечатлява. Все пак винаги си имал слабост към жените. Би ли приел поздравленията ми за изгодния брак, който сключи? Жалко, че ще е краткотраен.

— Не намесвай жена ми — изръмжа Джон. — Не си достоен дори да изричаш името й.

— Брей, колко драматизъм. Надявам се, че любовта не те е размекнала, Блекууд. Или може би коляното ти свърши тази работа още преди години.

Джон пое дълбоко дъх и си наложи да преброи до пет, преди да проговори отново.

— Какво точно си замислил, Спенсър?

— Да те убия, разбира се. Мислех, че вече си се досетил.

— Мога ли да попитам защо? — попита той с ледена учтивост.

— Никой не може да ме прави на глупак, Блекууд — никой. Разбираш ли ме? — Спенсър ставаше все по-неспокоен, а по напрегнатото му чело бе избила пот. — Това, което направи...

— Това, което направих, беше да те прострелям в задника. — Джон се облегна и си позволи да се усмихне за пръв път през този ден.

— И ще те убия за това — посочи го с пръст Спенсър. — Мечтая за това от години.

— И защо се забави толкова?

Спокойното поведение на Джон вбесяваше още повече Спенсър.

— Знаеш ли какво се случва, когато дезертираш? Не те приемат с отворени обятия в Англия. Годеницата ти решава, че може да си намери по-добра партия. Изтриват името ти от всички списъци с някакво значение. Това ми причини ти. Ти!

— И сега Англия да не би да те посреща с отворени обятия? Чух, че не си добре дошъл в най-отбраното общество.

За миг Джон помисли, че Спенсър ще прескочи масата и ще го хване за гърлото. И тогава той внезапно се успокои.

— Убийството ти няма да реши всичките ми проблеми, разбира се. Но ще ми даде радост.

Джон въздъхна.

— Виж — започна меко той, — едва ли е нужно да ти казвам, че предпочитам да не ме убиваш.

Спенсър нададе лаещ смях.

— Красиво казано, но аз пък предпочитам да не беше ми провалял целия живот.

— Защо дойде тук днес? Защо седиш и водиш безсмислен разговор с мен?

— Може би от любопитство. А ти? Човек би предположил, че не би желал да се срещаш с убиеца си. — Той се облегна и се ухили самодоволно на Джон.

Джон започваше да се чуди дали Спенсър не е полудял. Очевидно бе обсебен, но същевременно изглеждаше твърдо решен да поддържа някаква нормалност — седеше и разговаряше с Джон, сякаш бяха стари приятели.

— А може би и аз съм дошъл от любопитство — отговори. — В уникално положение сме. Човек, който има възможността да се срещне с убиеца си при толкова цивилизовани обстоятелства, е щастливец.

Спенсър се усмихна и наведе глава, с което щедро показа, че е приел това като комплимент.

— Да речем, че ми кажеш какво си намислил. Не би искал това да се окаже твърде лесно, нали?

— Все ми едно дали е лесно или не. Просто искам да умреш.

Джон се усмихна сковано. Спенсър със сигурност не разбираше от намеци.

— Няма ли да ми подскажеш какво мога да очаквам?

— Смятам нещо бързо и лесно. Няма нужда да страдаш.

— Колко мило.

— Не съм чудовище, просто имам принципи.

Докато Джон се дивеше на това невероятно твърдение, Спенсър забеляза нещо над рамото му.

— Това прекрасната ти съпруга ли е, Блекууд? Трябва да те поздравя за брачния ти успех.

Джон усети как изстива отвътре. Той се извъртя и погледът му обходи помещението, докато не попадна на Бел, която току-що беше влязла в заведението с Ема и Персефона.

Той отново си пое дълбоко дъх и се опита да се овладее. Щеше да я убие. Щеше да я метне през коляно и да ѝ насини задника. Щеше да я заключи в стаята ѝ. Щеше...

— Изглежда не си много щастлив да я видиш.

Джон се извърна отново към Спенсър.

— Още една дума от теб и ще те удуша, както съм седнал — тросна му се той.

Спенсър се облегна и се засмя — забавляваше се много добре.

— Разговорът ни приключи.

Джон се изправи и прекоси стаята, без да се обърне. Алекс и Дънфорд щяха да се погрижат да не бъде нападнат. Той сграбчи Бел за ръката, преди още да е успяла да седне и изсъска в ухото ѝ:

— Ще те направя много нещастна жена.

Бел прояви благоразумието да си държи устата затворена. Или може би беше, защото си умираше да огледа хубаво Джордж Спенсър, който беше станал да си върви веднага след Джон. Мина точно покрай тях, вдигна шапка пред нея и промълви:

— Милейди.

Единствената светлина в кошмара на Джон беше вбесеното изражение на Бел. Беше убеден, че под ноктите ѝ щеше да остане голяма част от лицето на Спенсър, ако не я държеше здраво за лакътя.

След като Спенсър напусна кафенето, Джон я обърна рязко към себе си и попита:

— Какво по дяволите си мислеше, че правиш?

Преди да има възможност да му отговори, Алекс се появи до него, грабна Ема по подобен начин и изсъска:

— Какво по дяволите си мислеше, че правиш?

Персефона погледна Дънфорд и се усмихна, чакайки реда си, но за нейно разочарование той си седеше на мястото и гледаше ядно и трите жени.

— Джон — започна Бел, — наистина не мисля, че моментът е подходящ. — Тя се обърна към останалите и им се усмихна широко, но безсилно.

— Много съжаляваме, но се налага да вървим.

Джон изръмжа. Персефона прие това за потвърждение от негова страна и му махна.

— До скоро виждане — изчурулика.

Той отново изръмжа и този път Персефона си замълча.

Бел погледна съпруга си.

— Ще тръгваме ли?

Той излезе и тъй като ръката ѝ все още беше закачена за неговата, тя тръгна с него. Когато излязоха на улицата, Джон се обърна към нея и каза рязко:

— С карета ли дойде?

Тя поклати глава.

— Наехме файтон.

Това изглежда не го зарадва и Бел не каза нищо, докато той спираше друг файтон. Пропътуваха пътя до дома в пълно мълчание. От време на време тя поглеждаше тайно профила му и забеляза, че един мускул на бузата му потреперва силно.

Беше бесен. Тя го погледна отново. Трептенето се беше засилило.

Повече от бесен. Просто чакаше да се приберат, за да не я злепоставя пред кочияша.

Помисли си, че сигурно и на това трябва да е благодарна.

Файтонът спря пред къщата на Блайдън и Бел излезе, докато Джон плащаше на кочияша. Тя изтича по предните стъпала, пробяга през вестибюла и стигна до гостната в задната част. Не искаше да избягва Джон — е, може би би се опитала, ако мислеше, че може да ѝ се размине. Но в действителност просто се опитваше да избере стая, която да е възможно най-далеч от прислугата.

Джон беше само на няколко стъпки след нея, толкова бесен, че почти не куцаше. Тресна вратата зад себе си.

— Какво по дяволите си мислеше, че правиш?

— Притеснявах се за теб.

— И затова ме проследи до срещата ми със Спенсър? Извинявай, че не аплодирам здравия ти разум.

— Но...

— Наясно ли си що за човек е Спенсър? — избухна Джон. — Той изнасилва жени. Разбираш ли значението на думата изнасилване?

Бел скръсти ръце.

— Мразя, когато започнеш да говориш саркастично.

— Не ме интересува.

Тя стисна зъби при този груб тон и се обърна.

— По дяволите, жено! Изложи се на опасност. И въввлече и Ема и Персефона заедно със себе си. За това помисли ли?

— Помислих си, че може да ти потрябвам — процеди тя.

— Да ми потрябваш ли? Разбира се, че ми трябваш. Трябваш ми защитена, в безопасност у дома. А не да се разхождаш пред очите на убийци.

Бел се завъртя рязко към него.

— Не съм някаква безпомощна госпожица, която няма нищо против да си седи вкъщи, докато ти си се шляеш из града. И ако дори за миг може да си помислиш, че няма да сторя всичко по силите си, за да те опазя, значи не си наред с главата.

— Чуй ме, Бел — захвана Джон с нисък глас. — Не знаехме много за Спенсър. Нямахме представа какво може да направи. Може и да е решил, че най-добрият начин да ме нарани, е чрез теб. Можеше да те отвлече този следобед.

— Нали каза, че Спенсър не би посмял да направи нещо в оживено кафене. Излъга ли ме? Кажи! Излъга ли ме, за да не се тревожа за теб?

— Триста дяволи, разбира се, че не те излъгах. Не мислех, че Спенсър би посмял да направи нещо в Хардиман. Във всеки случай не можех да бъда напълно сигурен и не виждах причина да те излагам на опасност.

— Джон, аз ще ти помогна, независимо дали ти харесва или не.

— За бога, жено, престани да се инатиш! За тези неща се иска план и стратегия. Ако продължиш да нахлуваш, без да гледаш къде стъпваш, само ще ми попречиш.

— Джон, моля те — нямаше да се налага изобщо да нахлувам, ако ме беше включил в плана.

— Няма да позволя да се озовеш в положение, от което не можеш да се измъкнеш.

— Джон, направи ми една услуга. Притеснявай се за себе си. Аз тичам бързо. По-бързо от теб.

Джон се сви, сякаш го бяха ударили.

— Не подозирах, че раната ми ме прави по-малко мъж за теб.

— О, Джон, знаеш, че не това имах предвид. — Бел обви ръце около него и го притисна към себе си. — Просто ужасно се страхувам и съм ядосана, да ядосана съм на този човек. — Бел спря да си поеме дъх, изненадана от откритието, че усеща по-скоро гняв, отколкото страх. — Ядосана съм и излях гнева си върху теб, което не е честно. Просто толкова много те обичам и...

— Бел, моля те.

Тя го пусна и го избута гневно.

— За какво ме молиш? Моля те, не ми казвай, че ме обичаш? Моля те, не ме *обичай!*

— Не мога да го приема.

— Какво не ти е наред?! — избухна тя. — Защо не можеш да...

— Това, което не ми е наред — прекъсна я той със стоманена нотка в гласа и сграбчи ръцете ѝ над лактите, сякаш я стягаше в окови, — е, че изнасилих едно момиче.

— Не — задави се тя. — Не е вярно. Каза ми, че не е вярно.

— Все едно, че бях аз — отвърна той, несъзнателно повтаряйки думите на майката на Ана.

— Джон, не говори така. Ти не си виновен.

Той я пусна с вледеняваща ненадеждност и отиде до прозореца.

— Можех да се кача в онази стая много преди това.

Бел вдигна ръка към устата си в потрес.

— О, Джон, какво ти е причинила тази история? — прошепна тя.

— Дали ме е направила по-малко мъж? Да. Дали е почернила душата ми? Да. Дали...

— Стига! — Бел запуши ушите си, неспособна да понесе думите му. — Не желая да слушам.

Той се завъртя към нея:

— Ще слушаш и още как. — Когато тя не реагира, той се върна до нея и рязко свали ръцете ѝ от ушите. — Бел, това е мъжът, за когото

се омъжи. С когото ще бъдеш в добри и лоши времена. Не можеш да кажеш, че не съм те предупредил.

— Кога ще разбереш, че не ме интересува какво се е случило в Испания? Съжалявам, че се е случило и се моля за душата на бедното момиче, но това е всичко! Тази случка не те е направила лош човек и не намалява любовта ми към теб!

— Бел — отвърна той с равен тон. — Не искам любовта ти. Не мога да я приема.

Преди още Бел да осъзнае какво прави, ръката ѝ се надигна и го зашлеви през лицето.

— Как смееш! — задъхано извика тя, докато цялото ѝ тяло се тресеше от гняв. — Как смееш да не ме зачиташ така!

— За какво по дяволите ми говориш?

— Никога, нито дори веднъж в живота си, не съм давала любовта си на друг мъж. А ти ми я хвърляш в лицето като някаква дреболия.

Той я хвана за китката.

— Не ме разбра. Не мога да приема любовта ти точно, защото я ценя толкова високо.

— Не я приемаш, защото не я приемаш и толкова. Оплел си се в криворазбрана вина и самосъжаление. Как да изградя живот с човек, който не може да остави миналото зад себе си?

Той пусна ръката ѝ, чувствайки се като най-долен мерзавец задето е посмял да я докосне.

— Как бих могла да си позволя да продължа да обичам мъж, който не може да ми отвърне със същото?

Той се взря в нея и внезапно цялото му тяло се почувства някак особено.

— Но Бел — прошепна, — аз те обичам.

Не знаеше какво точно очаква тя да направи при тези думи, но със сигурност не и това, което се случи. Тя се отдръпна, сякаш я бяха ударили и за кратко остана без думи. Вдигна ръка и го посочи с показалец на няколко пъти, докато гърлото ѝ издаваше нечленоразделни звуци.

— Не — изрече с мъка най-сетне. — Не. Не го изричай. Не ми го казвай.

Той само я погледна, а на лицето му ясно беше изписано всяко чувство, което някога бе изпитвал към нея — любов, вина, копнеж,

страх... Всичките.

— Не можеш да правиш това — продължи тя, а всяка дума я пробождаше. — Нямах право. Не можеш да го казваш, а на мен да не разрешаваш. Не е честно.

— Бел, аз... — протегна ръка към нея той.

— Не! — Тя отскочи назад. — Не ме докосвай. Аз... не ме докосвай.

— Бел, не знам какво да кажа. — Той сведе поглед.

— Аз... аз... аз... — Думите ѝ се оплитаха в гърлото. Цялото ѝ тяло бе дотолкова обладано от чувства, че тя не можеше да говори. Преглътна конвулсивно, отвори вратата и избяга.

— Бел! — извика Джон. Тя не го чу. Той се свлече в едно кресло. — Обичам те.

Но думите прозвучаха жалко, дори за самия него.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Бел нямаше представа къде отива, когато излезе от стаята, но щом се блъсна в прислужницата си Мери в коридора, разбра какво трябва да направи.

— Сложи си наметалото. Мери — каза тя с нетипично остър глас. — Трябва да изляза.

Мери погледна през прозореца.

— Навън е доста облачно, милейди. Сигурна ли сте, че задачата ви не може да почака до утре?

— Нямам задача. Просто искам да изляза.

Мери долови задавения тон в гласа на своята господарка и кимна.

— Веднага се връщам.

Бел стискаше здраво наметалото към тялото си. Не бе успяла да го свали след като двамата с Джон бяха влетели в къщата след посещението в кафенето на Хардиман.

След като Мери се зададе по стълбите, Бел дори не я дочака да стигне долу, преди да отвори входната врата. Имаше нужда от свеж въздух. Имаше нужда да бъде навън.

Те закрачиха по улица Тъпър Брук към Парк Лейн. Мери веднага се опита да завие на юг.

— Не искате ли да отидем към Ротън Роу? — попита тя, когато Бел продължи на запад без нея.

Бел поклати глава яростно.

— Искам да съм далеч от хората.

— Няма опасност да се окажете сред много хора, милейди. — Мери се огледа. Всички изискани лондончани бързаха да напуснат парка. Небето изглеждаше сякаш всеки миг ще се излее. — Наистина смятам, че трябва да размислите и да се приберете у дома. Сигурна съм, че скоро ще завали. Освен това се стъмва. Майка ви ще ми откъсне главата. Или съпругът ви.

Бел се завъртя.

— Не го споменавай.

Мери отстъпи.

— Добре, милейди.

Бел веднага издаде въздишка на разкаяние.

— Съжалявам, Мери. Не исках да бъда рязка с теб.

Прислужницата постави утешително длан върху ръката ѝ. Бяха заедно вече няколко години и Мери познаваше добре господарката си.

— Всичко е наред, милейди. Той ви обича много.

— Тъкмо в това е проблемът — промърмори Бел. Пое си дълбоко дъх и продължи да върви през парка. Не знаеше колко дълго бяха вървели.

Вероятно не много, но вятърът и студът я умориха. Най-сетне се обърна към прислужницата:

— Мери, да се връщаме у дома.

Прислужницата въздъхна с облекчение. Двете бяха изминали няколко метра, когато Бел внезапно протегна ръка пред Мери.

— Спри — прошепна високо.

— Какво има?

Бел присви очи в посока на русия мъж на тридесетина метра пред тях по пътеката. Спенсър ли беше това?

Лошото ѝ зрение не ѝ позволяваше да разбере със сигурност. Проклятие, защо бе постъпила толкова лекомислено? Никога не би излязла в парка само с прислужницата си, ако беше мислила с главата си. Едра капака дъжд падна на носа ѝ и я изтръгна от вцепенението.

— Назад — прошепна тя на Мери. — Много бавно. Не искам да привличаме внимание.

Двете се обърнаха и тръгнаха на пръсти към залесена част от парка. Бел мислеше, че русият не ги видя, но нервите ѝ все още бяха нащрек. Вероятно не беше Спенсър, опита се да се увери тя. Ако беше, щеше да е твърде голямо съвпадение той също да се разхожда из Хайд Парк в този студен и ветровит ден, само за да подиша чист въздух. Единствената причина да е навън би била, за да я преследва, а русият явно не я преследваше.

Все пак трябваше да внимава. Тя навлезе по-навътре сред дърветата.

Внезапно въздухът се разцепи от гръм и дъждът се заизлива бързо и силно. Само след няколко секунди и двете с Мери бяха

прогизнали до костите.

— Трябва да се връщаме — извика Мери през трясъка на бурята.

— Не и преди русият...

— Отиде си! — Мери я хвана за ръката и я повлече към поляната.

Бел издърпа ръката си.

— Не! Не мога! Не и ако... — Тя се загледа напред. Нямаше и следа от него. Не че виждаше много. Вече бе почнало да се стъмва и без това, а дъждът съвсем довърши работата.

В ушите ѝ прогърмя внезапен трясък. Бел ахна и отскочи. Гръм ли беше това? Или куршум? Тя се затича.

— Милейди, не! — Мери хукна след нея.

Обхваната от паника, Бел тичаше през дърветата, роклята ѝ се захващаше в клоните, а косата ѝ влизаше в очите. Спъна се, падна и отново се изправи. Дишаше тежко и не знаеше къде се намира. Със сигурност не видя ниския клон пред себе си.

Той я удари в челото. Бел падна.

— Милостиви боже! — извика Мери, коленичи и разтърси господарката си. — Милейди, събудете се, събудете се!

Главата на Бел се мяташе наляво и надясно.

— О, не, не, не! — занарежда Мери. Опита се да издърпа Бел по пътеката, но дъждът беше пропил през дебелиите ѝ дрехи и тя бе станала твърде тежка за прислужницата.

С безнадежден вик Мери я изправи и облегна на едно дърво.

Трябваше или да остане при нея, или да се върне да повика помощ. Не ѝ се нравеше мисълта да остави господарката си сама, но пък другата възможност... Тя се огледа. Бяха заобиколени от дървета. Никой нямаше да ги види.

Взела решение, Мери се изправи, хвана полите си и се затича.

Джон седеше в библиотеката с чаша уиски в ръце. Беше достигнал онази неповторима степен на агония, която дори алкохолът не може да заличи, и затова чашата си оставаше пълна.

Седеше в мъчителна неподвижност, гледаше как слънцето потъва зад хоризонта и изчезва, и слушаше капчиците дъжд, които барабаняха по перваза и се превръщаха в дебели струи.

Трябва да иде при нея. Да се извини. Трябва да ѝ позволи да му каже, че го обича. Той знаеше, че не го заслужава, но ако истината я разстройва... Нищо не можеше да го сграбчи така за сърцето, както сълза в окото на Бел.

Той въздъхна. Доста неща трябваше да направи. Но той беше копеле и страхливец и се ужасяваше от мисълта, че ако се опита да я прегърне, тя просто ще го отблъсне.

Най-накрая остави чашата и се изправи с фаталистична въздишка. Щеше да иде при нея. А ако го отблъсне... Той поклати глава.

Мисълта за това беше твърде болезнена.

Джон тръгна към спалнята им, но не личеше Бел да е стъпвала там след кавгата им. Той тръгна надолу, объркан и на площадката срещна иконома.

— Прощавай — заговори го Джон, — виждал ли си лейди Блекууд?

— Съжалявам, милорд, не съм — отвърна Торнтън. — Мислех, че е с вас.

— Не — промърмори Джон. — Лейди Уърт в къщата ли е?

Керълайн трябваше да знае къде е Бел.

— Лейди и лорд Уърт са на вечеря у тяхна светлост херцог и херцогиня Ашбърн. Тръгнаха преди повече от час.

Джон примигна.

— Добре. Благодаря. Сигурен съм, че ще открия жена си.

Той слезе до долу и тъкмо щеше да провери в любимия салон на лейди Уърт, когато входната врата се разтвори с трясък.

Мери се опитваше да се поеме дъх, кестенявата ѝ коса бе залепнала по лицето и цялото ѝ тяло се задъхваше от изтощение. Тя го съзря и очите ѝ се разшириха.

— О, милорд!

Леден страх стисна сърцето на Джон.

— Мери — прошепна той, — къде е Бел?

— Падна — задъхваше се Мери, — падна. Удари си главата. Опитвах се да я довлека. Наистина опитах, кълна се.

Джон вече бе навлякъл палтото си.

— Къде?

— В Хайд Парк. Тя... аз...

Той я сграбчи за раменете и я разтърси.

— Мери, къде е тя?

— В гората. Тя... — Мери се хвана за стомаха и закашля силно.

— Няма да я намерите. Ще дойда с вас.

Джон кимна рязко, хвана я за ръката и я издърпа навън в нощта.

Няколко минути по-късно той беше възседнал един жребец. Мери и един от слугите бяха зад него с Амбър — кобилата на Бел. Джон препускаше из улиците, а вятърът бясно развяваше дрехите му. Валеше много силно, дъждът беше студен и самата мисъл за Бел, сама в тази свирепа буря, го вцепеняваше.

Скоро стигнаха входа на Хайд Парк. Джон даде знак на слугата да приближи Амбър и извика:

— Накъде?

Едва чуваше думите на Мери през виещия вятър. Тя посочи на запад към залесената част. Джон веднага пришпори Тор в галоп.

Луната беше скрита зад тежките дъждовни облаци, така че трябваше да разчита на фенера си, който примигваше несигурно на вятъра.

Джон възпря Тор до тръс, докато търсеше сред дърветата с болезненото съзнание колко трудно би я забелязал в тъмната гора.

— Бел! — изкрещя той с надеждата гласът му да надвие бурята.

Не последва отговор.

Бел лежа в безсъзнание почти час. Когато се свести, беше тъмно и тя трепереше необуздано, а някога модерното ѝ наметало за езда беше прогизнало. Опита се да седне, но главата ѝ се замая.

— Божичко — простена и се хвана за челото, сякаш можеше да премахне заслепяващата болка в слепоочието си. Огледа се. Мери я нямаше, а Бел не знаеше къде се намира. В коя посока е Мейфеър? — Триста дяволи — прокле тя и този път не почувства никаква вина за сквернословието си. Опря се на дънера на едно дърво наблизко и с мъка се изправи, но световъртежът бързо я надви и тя отново падна на земята.

В очите и се надигнаха сълзи на безсилие, преляха по страните ѝ и се смесиха с неумолимия дъжд. Разбрала, че няма друг избор, Бел

запълзя. И тогава, тихо поиска прошка за всичките пъти, когато се бе измъквала от църковната служба, тя започна да се моли.

— Моля те, божичко, моля те, нека се върна у дома. Моля те, позволи ми да се върна у дома преди да замръзна, преди отново да припадна, защото главата ужасно ме боли. Моля те, обещавам вече да слушам проповедите. Няма да зяпам стъклописите. Няма да ругая и ще слушам родителите си и дори ще простя на Джон, въпреки че сигурно знаеш колко ще ми е трудно да го сторя.

Бел продължи прочувствената си молитва, докато пълзеше през дърветата, водена само от инстинкта си, защото слънцето отдавна беше залязло. Дъждът вече бе леденостуден и дрехите ѝ безмилостно я обгръщаха в плътна вледеняваща прегръдка. Тя затрепери още по-силно и зъбите ѝ затракаха шумно. Молитвите ѝ се усилиха и тя спря да помоли бог да я заведе у дома, и започна да се моли само да остане жива.

Ръцете ѝ се набръчкаха от втечената кал по пътеката.

След това чу остър звук от разкъсване.

Роклята ѝ се беше закачила за трънлив храст, надвиснал над пътеката. Тя се опита да се освободи, но беше останала почти без сили.

Присвита от туптящата болка в главата си, Бел събра оставащите ѝ сили и откъсна роклята си от тръните.

Едва-що бе запълзяла отново и тогава една мълния освети небето. Обхвана я ужас и тя се зачуди в паника колко близо е паднала. Бързо последва силен гръм и Бел подскочи от страх и падна по задник.

Остана да седи на калната пътека няколко секунди, опитвайки се да овладее треперещото си тяло. Отметна няколко кичура коса, залепени за лицето ѝ, с треперливо движение и се опита да ги втъкне зад ушите си. Но дъждът и вятърът бяха безмилостни и косата ѝ скоро отново се озова в очите. Беше така ужасно уморена. Така зъзнеца и слаба. Поредната светкавица прониза небето, но тази освети силуета на кон и ездач, които идваха по пътеката зад нея.

Възможно ли бе?

Бел притаи дъх и забрави всичкия си гняв към човека срещу нея.

— Джон! — изпищя тя и се замоли да я чуе през свистящия вятър, защото ако не я чуеше, тя скоро щеше да се озове под копитата на Тор.

Сърцето на Джон спря, щом чу вика й, а когато заби отново, пулсът му запрепуска два пъти по-бързо. Виждаше я съвсем слабо на десетина метра на пътеката пред себе си. Косата й беше толкова светла, че отразяваше оскъдната лунна светлина в мрака и светеше като ореол.

Той бързо прекоси разстоянието между тях и слезе от коня.

— Джон? — повика го тя с потреперващ глас, почти невярваща, че той стои пред нея.

— Шшт, любов моя, тук съм вече. — Той коленичи в калта и нежно взе главата й в ръце. — Къде те боли?

— Много ми е студено.

— Знам, мила. Ще те заведа у дома.

Облекчението, което бе почувствал, задето я откри толкова бързо, бе изместено от страх, когато я вдигна на ръце и усети как се тресе. Божичко, бе стояла на ледения дъжд поне час и дебелилото й наметало за езда беше прогизнало.

— Ис-ках... исках да д-допълзя до вкъщи — успя да каже Бел. — Много ми е студено.

— Знам, знам — промълви напевно той. По дяволите, защо е трябвало да пълзи? Но Джон нямаше време да мисли за това. Устните на Бел станаха опасно сини и той знаеше, че трябва веднага да я сгрее. — Мила, можеш ли да седнеш на седлото? — попита, докато я слагаше върху коня.

— Не зная. Много ми е студено.

Бел се плъзна надолу по седлото, докато Джон се качваше и се наложи да я избута нагоре.

— Дръж се за врата на Тор, докато се кача при теб. Обещавам, че ще те държа здраво през целия път до вкъщи.

Бел кимна. Зъбите й тракаха. Тя се държеше за жребеца с всички сили. Джон седна зад нея почти веднага и силната му ръка здраво обхвана талията й. Бел се отпусна върху него и затвори очи.

— Н-не мога д-да спра д-да треперя — промълви слабо, сякаш беше дете, което трябва да дава обяснения за поведението си. — Много ми е студено.

— Зная, любов моя.

Появиха се Мери и слугата.

— Следвайте ме — викна Джон.

Нямаше време да им обяснява как е Бел. Пришпори Тор в галоп и тримата препуснаха между дърветата.

Сигурно облегната върху Джон, Бел бавно изостави свирепата воля, която я бе тикала напред дотогава. Почувства как съзнанието ѝ се изплъзва от тялото и честно казано, беше така уморена и ѝ бе така студено, че с радост го остави. Обзе я вцепенение и странно задоволство, защото болката и мъките ѝ намаляваха.

— Вече не ми е студено — промълви с призрачен глас.

— О, по дяволите — прокълна Джон, надявайки се, че не я е чул добре, и я разтърси. — В никакъв случай не заспивай! Бел, чуваш ли ме? *Не заспивай!* — Тя не отвърна веднага и той отново я бутна. Тя дори не отвори очи.

— Но аз съм много уморена.

— Не ме интересува — заяви Джон сурово. — Ще стоиш будна. Разбираш ли?

Отне ѝ няколко секунди да разбере какво иска от нея.

— Щом казваш — отговори най-сетне.

През останалия път Джон постоянно пришпорваше Тор, за да препуска възможно най-бързо и разтърсваше Бел, за да я държи будна. Трябваше да я отведе у дома и да я сгрее. Ужасно се боеше, че ако заспи, нямаше да има сили да се събуди.

Сякаш минаха часове преди да излязат от дърветата и да ускорят ход през моравите на Хайд Парк, и след това улиците на Лондон. Спряха пред входните стълби на къщата на Блайдън. Джон бързо слезе от коня с Бел на ръце. Слугата, който яздеше с Мери, взе юздите и поведе Тор обратно към конюшните. След като викна „благодаря“, Джон влезе във вестибюла, понесъл жена си на ръце.

— Торнтън! — извика.

Икономът се появи за секунди.

— Веднага да се приготви топла вана. В стаята ми.

— Да, милорд, веднага, милорд. — Торнтън се обърна към мисис Крейн, икономката, която беше дошла след него във вестибюла.

Преди да каже и дума, тя кимна и забърза нагоре по стълбите.

Джон взимаше стълбите възможно най-бързо, като със здравия си крак прескачаше по две стъпала. Пробяга по коридора, нежно притиснал Бел до гърдите си.

— Почти стигнахме, любима — прошепна. — Ще се стоплиш, обещавам.

Главата ѝ помръдна леко. Джон се надяваше, че тя го бе чула и кимаше, но имаше лошото чувство, че движението се дължеше на бързането му по стълбите. Когато стигнаха стаята, две прислужници припряно пълнеха ваната.

— Загряваме водата колкото можем по-бързо, милорд — съобщи едната, покланяйки се набързо.

Джон кимна рязко и положи Бел на хавлията, която беше поставена върху леглото му. Косата ѝ се свлече от лицето и разкри грозна лилава подутина върху челото. Джон усети как остава без дъх, докато в тялото му се разля невъобразим гняв — към какво точно, той не беше сигурен, най-вероятно към самия него.

— Джон? — повика го тя със слаб гласец и припърхващи мигли.

— Тук съм, любов моя. С теб съм.

— Чувствам се много, много особено. Студено ми е, но и не ми е. Мисля, че... мисля, че... — Бел щеше да каже „умирам“, но последната ѝ мисъл преди да изгуби съзнание беше, че не иска да го тревожи.

Джон изруга под нос, защото веднага забеляза, че тя изпада в безсъзнание. Вкочанените му, но сигурни пръсти, бързо се заеха със замръзналите копчета на наметалото ѝ за езда.

— Бел, не ме напускай! — извика той. — Чуваш ли? Не можеш да ме напуснеш сега!

Мисис Крейн нахлу в стаята с две кофи димяща вода.

— Милорд? — обърна се към него тя. — Сигурен ли сте, че е редно? Тоест, може би по-добре жена да...

Той се обърна към нея и заяви рязко:

— Тя ми е съпруга. Аз ще се погрижа за нея.

Мисис Крейн кимна сковано и излезе от стаята.

Джон се върна към копчетата на Бел. Когато приключи, издърпа двете страни на жакета назад и измъкна ръцете ѝ от него. Извини ѝ се тихо и разкъса долната ѝ риза по протежение на торса. Както беше залепнала върху тялото ѝ, щеше да отнеме твърде много време да я съблече. А и по този начин не се налагаше да я вдига от леглото.

Безмълвно положи ръка на ребрата ѝ. Кожата ѝ бе бледа и лепкава. С нов страх в сърцето Джон удвои усилията си и я измъкна от

прогизналата ѝ фуста. Когато остана гола в ръцете му, я отнесе до горещата вана, която бе почти пълна. Коленичи и топна пръст във водата. Намръщи се. Беше малко по-гореща, отколкото трябваше, но той не беше сигурен дали има време да чака да се охлади. Надявайки се всичко да е наред, той я положи във ваната.

— Ето така, любов моя. Нали обещах, че ще те стопля.

Тя не реагира на горещината.

— Бел, събуди се — извика той, разтърсвайки тънките ѝ рамене.

— Не може да спиш, преди да си се стоплила.

Бел промърмори нещо неразбираемо и го отпъди с ръка.

Джон прие това своенравие за добър знак, но все пак смяташе, че трябва да я събуди. Отново я разтърси и когато това не свърши работа, направи единственото друго нещо, което му хрумна. Натисна главата ѝ под водата.

Бел се изправи, плюейки вода, и за няколко секунди очите ѝ напълно се проясниха.

— Какво за бога?! — изкрещя тя.

— Само да те сгрея, мила — отвърна Джон с усмивка.

— Ами не се справяш много добре. Замръзвам.

— Бързам, колкото мога.

— От водата ме боли.

— Боя се, че с това не мога да ти помогна. Малко ще ти щипе, докато се сгряваш.

— Твърде е гореща.

— Не, мила, ти си твърде студена.

Бел замърмори уморено като дете. След това погледна надолу, видя големите ръце на Джон, които нежно разтриваха голата ѝ кожа, и припадна.

— Всемогъщи боже — викна Джон. Тя отново бе изгубила съзнание и ако я оставеше дори за миг, със сигурност щеше да се удави. — Торнтън!

Торнтън, който услужливо кръжеше пред вратата, се яви веднага. Съзря голата млада благородничка във ваната, преглътна притеснено и се обърна с гръб.

— Да, сър?

— Изпрати някого да запали огън тук. Студено е като в някоя проклета морга.

— Да, сър. Лично ще се погрижа, сър. — Торнтън се захвана за работа до камината, като през цялото време внимаваше да е с гръб към ваната.

След още няколко минути Джон прецени, че кожата на Бел вече не е замръзнала, но не се и съмняваше, че все още чувства леден студ отвътре. Той я вдигна от водата, нежно я подсуши с кърпа и я положи на леглото си. Покри я със завивките и ги подви под нея, сякаш тя беше дете. След няколко мига обаче Бел отново затрепери. Джон сложи длан на челото ѝ. Беше топло, но ако не грешеше, до час щеше да гори.

Той въздъхна и потъна в едно кресло. Предстоеше ужасяващо дълга нощ.

Беше ѝ толкова студено. Защо не можеше да се стопли? Бел се мяташе в голямото легло, а тялото ѝ инстинктивно се търкаше в чаршафите, за да се сгрее.

Беше ужасно.

Болката се беше върнала и пронизваше всеки мускул и всяка става в тялото ѝ. А какъв беше този тракащ шум? Не бяха зъбите ѝ, нали? И защо ѝ беше толкова невъобразимо студено?

Стискайки зъби от усилие, Бел се насили да отвори очи. В огнището равно гореше огън. Огън.

До огъня трябва да е топло. Тя отметна завивките и пропълзя до долния край на леглото. Пак беше твърде далеч. Мъчително бавно Бел праметна крака през ръба на леглото. Погледна надолу, объркана. Защо беше без дрехи? Нищо, реши Бел, отхвърляйки тази мисъл. Трябваше да съсредоточи усилията си в огъня.

Усети как краката ѝ докоснаха пода и коленете ѝ веднага поддадоха. Свлече се на килима с болезнен удар.

Джон, който беше задрямал в креслото, придърпано до леглото ѝ, скочи на крака.

— Бел?

Той заоглежда стаята като обезумял. Къде можеше да иде в нейното състояние? Че и гола при това.

Чу измъчен стон от другата страна на леглото и бързо отиде при нея.

Бел лежеше на пода, превита на купчинка. Той се наведе и я вдигна.

— Мила, какво за бога правиш на пода?

— Огънят — задави се тя.

Джон я изгледа неразбиращо.

— Огънят! — повтори по-настоятелно Бел с немощно побутване.

— Какво за огъня?

— Студено ми е.

— Искаше да се сгрееш ли?

Бел въздъхна и кимна.

— Мисля, че е по-добре да останеш в леглото. Ще ти донеса още одеяла.

— Не — извика тя и Джон се учуди на настоятелността ѝ. — Искам огъня.

— Виж, какво ще кажеш да те сложа в леглото и да поставя свещ близо до теб?

— Глупаво.

Бог да му е на помощ, той почти се засмя.

— Хайде, мила, обратно в леглото. — Той я положи на него и я зави, като преглътна притеснено, докато подпъхваше завивките. Тя беше забавна и очарователна и за миг бе успял да забрави колко сериозно е състоянието ѝ.

Но не можеше да се заблуждава. Само чудо би я спасило от треска, а Джон не вярваше особено в чудеса. Със сигурност щеше да се влоши, преди да настъпи каквото и да било подобрене.

Бел бе все така неспокойна.

— Вода — изграка тя.

Джон поднесе чаша към устните ѝ и забърса струйките под брадичката ѝ с една кърпа.

— Така по-добре ли е?

Бел облиза напуканите си устни.

— Не си тръгвай.

— Няма.

— Страх ме е, Джон.

— Зная, но няма от какво да се притесняваш — излъга той. — Ще видиш.

— Вече не ми е толкова студено.

— Това е добре — окуражи я той.

— Кожата ми все още е малко студена, но отвътре... — Тя се закашля и цялото ѝ тяло се разтресе от спазми. Когато най-сетне се успокои, довърши мисълта си: — ... отвътре съм гореща.

Джон се бореше с отчаянието. Трябваше да бъде силен заради нея. Трябваше да сподели тази битка с нея. Не беше сигурен дали ще се справи сам.

— Тихо, мила — зауспокоява я той, като нежно търкаше челото ѝ с длан. — Сега заспивай. Трябва да си починеш.

Бел започна да потъва в съня.

— Забравих да ти кажа — промълви тя. — Този следобед забравих да ти кажа.

Следобед ли? Божичко, помисли си Джон, това сякаш бе преди цяла вечност.

— Забравих да ти кажа — настоя Бел.

— Какво има? — попита я меко той.

— Винаги ще те обичам. Без значение дали и ти ме обичаш.

И този път той не почувства онова странно, задушавашо усещане.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

От мястото си до леглото, Джон погледна надолу към Бел с помрачено от тревога изражение. Бяха изминали няколко часа откакто се бе събудила и опитала да допълзи до огъня. Тя все още трепереше, а треската ѝ непрекъснато се влошаваше. Състоянието ѝ беше зле. Някой почука леко и след миг вратата на стаята се отвори.

Влезе Керълайн, а на лицето ѝ се открояваха ясно следите от нейното безпокойство.

— Какво се е случило? — попита тя с разтревожен шепот. — Току-що пристигнахме у дома и Торнтън ни каза, че Бел е болна.

Джон неохотно пусна ръката на Бел и придружи Керълайн отвън в коридора.

— Бел отиде на разходка и дъждът я намокри. Удари си главата. — Той ѝ разказа накратко останалите подробности, пропускайки причината, която всъщност я беше накарала да избяга навън. Беше срещнал родителите ѝ само ден по-рано. Ако Бел искаше да им каже за неприятностите им, нямаше проблем. Но той, на практика непознат за тях, нямаше да го направи. Керълайн сложи неспокойно ръка на врата си.

— Изглеждаш ужасно изморен. Защо не поспиш? Аз ще седя при нея.

— Не.

— Но Джон...

— Вие можете да останете с мен, но аз няма да мръдна оттук. — Той се обърна на пети и се върна обратно при леглото на Бел. Тя дишаше равномерно. Това беше добър знак. Той сложи ръката си на челото ѝ. По дяволите. Беше дори по-топла от преди. Джон се съмняваше, че ще продължи да диша толкова равномерно през следващия час.

Керълайн го последва и застана до него.

— Така ли е цяла вечер? — прошепна тя.

Джон кимна. Той се наведе, взе кърпата, която беше накисната в студена вода и я изцеди.

— Ето така, съкровище — прошепна той и я сложи върху горещото ѝ чело.

Тя измърмори нещо в съня си и се разшава неспокойно.

Бел се извъртя отново и внезапно отвори широко очи. Изражението ѝ беше изпълнено с паника.

— Шшт, тук съм — каза той нежно и погали бузата ѝ. Тя изглежда се успокои малко от това и остави клепачите ѝ да се затворят с бавно трепкане. Джон имаше съмнение, че тя всъщност не го виждаше наистина.

Керълайн преглътна притеснено.

— Мисля, че трябва да изпратим някого да повика лекар.

— По това време на нощта?

Тя кимна.

— Аз ще се погрижа.

Когато Джон седна до Бел и продължи да я наблюдава със загрижения си разтревожен поглед, съзнанието му отказваше да спре да повтаря смайващия коментар, който беше направила няколко часа по-рано.

Без значение дали и ти ме обичаш.

Беше ли възможно тя да го обича безусловно? Дори с неговото минало?

Винаги ще те обичам.

И тогава внезапно го осени една мисъл... никой никога преди не му беше казвал такива думи.

Джон вдигна кърпата от челото на Бел и я натопи в легена с вода, за да я охлади. Нямахме време да седи и да се самосъжалява заради нещастното си детство. Не бе гладен или малтретиран. Той просто не беше обичан и подозираше, че хиляди деца във Великобритания споделяха сходна съдба.

Бел се раздвижи леко в леглото и Джон незабавно насочи цялото си внимание към нея.

— Спри — простена тя.

— Да спра какво, любов моя?

— Спри!

Той се приведе над нея и нежно разтърси раменете ѝ.

— Имаш кошмар. — Мили боже, това да я вижда в такова състояние, го съсипваше. Лицето ѝ беше зачервено и трескаво, а цялото ѝ тяло покрито от ситни капчици пот. Той се опита да отмести косата от очите ѝ, но Бел отблъсна ръката му. Искаше му се да знае как да използва някое от онези проклети неща за коса, които винаги ѝ бяха под ръка наоколо. Щеше да ѝ бъде много по-удобно, ако можеше да махне тежките кичури от лицето ѝ.

— Огън — изстена Бел.

— Няма огън тук, с изключение на този в камината.

— Твърде горещо е.

Джон бързо изцеди мократа кърпа.

— Не, не, спри... — изведнъж изкрещя Бел и се изправи.

— Не, любов моя, легни обратно долу. — Джон започна да попива потта от тялото ѝ, надявайки се това да я охлади. Очите на Бел бяха отворени и сезираха в него, но той не видя дори и малка искрица в погледа ѝ, която да му докаже, че го е разпознала.

— Спри, спри — крещеше тя, докато удряше ръцете му, за да ги махне от себе си. — Не ме докосвай. Прекалено е горещо!

— Само се опитвам да...

— Какво, по дяволите, става тук? — Керълайн нахлу в стаята.

— Тя бълнува — каза Джон, докато се опитваше да покрие Бел със завивката.

— Но имаше толкова много писъци...

— Казах, че бълнува — отсече Джон, опитвайки се да задържи завивката върху извиващото ѝ се тяло. — Вижте, дали имаме някакъв лауданум. Трябва да я укротим. — Той въздъхна, когато си спомни, че говори на тъща си. — Съжалявам, лейди Уърт. Просто...

Тя вдигна ръка.

— Разбирам. Ще отида да потърся лауданум.

Бел започна да го удря сериозно, а силата ѝ нарастваше значително от треската. Но все пак, тя беше много по-слаба от Джон, чието твърдо мускулесто тяло беше тренирано с години в армията.

— Събуди се, да те вземат дяволите — каза той вбесено. — Ако се събудиш, огънят ще си отиде. Обещавам ти.

Единственият отговор на Бел бе да се бори още по-упорито.

Джон не се помръдна дори сантиметър.

— Бел — обърна се той към нея. Гласът му беше натежал от безсилие. — Моля те.

— Махни се от мен — изкрещя тя.

Керълайн избра този доста неподходящ момент да влезе отново в стаята с шишенце лауданум.

— Какво правиш с нея?

Джон отговори на въпроса ѝ с въпрос.

— Къде е лауданумът?

Керълайн наля малко в една чаша и му я подаде.

— Хайде, Бел — каза той нежно, докато се опитваше да я сложи да седне и едновременно с това да я усмири.

Той задържа чашата до устните ѝ.

— Само малко.

Очите на Бел се фокусираха върху нещо зад него и тя изпищя отново. Младата жена изстреля ръце към главата си и блъсна чашата от дланта на Джон. Тя се изтърколи на пода и лауданумът се разля.

— Този път аз ще ѝ го дам — каза Керълайн.

— Ти я хвани. — Тя задържа чашата до устните на дъщеря си и я накара да изпие една глътка.

След няколко минути Бел се успокои и майка ѝ и съпругът ѝ въздъхнаха уморено.

— Шшт — прошепна Джон. — Вече можеш да поспиш. Кошмарът си отиде. Почини си, любов моя.

Керълайн отмести няколко тежки къдрици от лицето на Бел.

— Трябва да я накараме да се почувства по-удобно.

Джон се приближи до бюрото и вдигна нещо.

— Ето една от измишльотините ѝ за коса. Вероятно ще можете да прихванете косата ѝ назад?

Керълайн се усмихна.

— Това се нарича шнола, Джон. — Тя вдигна косата на Бел и я захвана в небрежен кок. — Сигурен ли си, че не искаш да поспиш няколко часа?

— Не мога — каза той пресипнало.

Керълайн кимна съчувствено.

— Аз ще поспя тогава. На сутринта ще бъдеш изморен и ще имаш нужда от помощта ми. — Тя се запъти към вратата.

— Благодаря ви — каза той отсечено.

— Тя ми е дъщеря.

Той преглътна, припомняйки си за моментите, когато беше болен като дете. Майка му никога не идваше да го посети. Устата му се отвори и затвори, и накрая той кимна.

— Аз съм тази, която трябва да ти благодари — продължи Керълайн.

Джон я погледна въпросително.

— Защо?

— Затова, че я обичаш. Не бих могла да искам повече. Нито да се надявам на повече. — С тези думи тя напусна стаята.

Скоро Бел заспа дълбоко. Джон я премести внимателно към другата страна на леглото, където чаршафите не бяха толкова влажни от потта ѝ. Той се наведе и целуна слепоочието ѝ.

— Можеш да се справиш с това — прошепна той. — Можеш да се справиш с всичко.

Той се върна при стола си и се отпусна в него. Трябва да бе задрямал, защото когато отново отвори очи, вече се беше съмнало, ако въобще можеше да се каже със сигурност при този пороен дъжд. Времето беше много мрачно, а дъждът не показваше никакви признаци да намалее. Джон наблюдаваше гледката навън и се опитваше да намери поне малко парченце от градския пейзаж, което да му даде повод за оптимизъм. И тогава, той направи нещо, което не бе правил от много години.

Започна да се моли.

Нито състоянието на Бел, нито времето се подобриха през следващите няколко дни.

Джон продължаваше все така да бди над леглото на болната си съпруга, като я караше да пие вода и бульон, когато можеше, и ѝ даваше лауданум, щом станеше истерична. До края на третия ден, Джон знаеше, че тя ще бъде в сериозна опасност, ако треската не си отиде скоро.

Не бе яла никаква твърда храна и ставаше все по-слаба. Последният път, когато Джон я бе измил с влажната кърпа, бе забелязал, че ребрата ѝ са станали болезнено изпъкнали.

Лекарят идваше всеки ден, но не беше особено полезен.

Не можете да направите нищо друго, освен да чакате и да се молите, бе казал на семейството.

Джон преглътна тревогата си и протегна ръка, за да докосне челото на Бел.

Тя изглежда сякаш изобщо не забелязваше неговото присъствие. Всъщност, тя изглежда не забелязваше нищо друго, освен кошмарите, които бяха сграбчили измъченото ѝ от треската съзнание. Джон беше спокоен и решителен, когато започна да се грижи за нея, но самообладанието му вече бе почнало да изчезва. От три дни почти не беше спал, а и не бе ял много повече от Бел. Очите му бяха кървявали, лицето му изпито, а един поглед в огледалото му каза, че той изглежда почти толкова зле, колкото и пациентката си.

Ставаше все по-отчаян. Ако Бел не се оправеше скоро, не знаеше какво щеше да прави. Няколко пъти по време на бдението си беше сложил изтощено глава в ръце, без дори да си прави труда да задържи сълзите, които се стичаха по лицето му. Не знаеше как ще бъде способен да продължи да живее, ако тя умре.

С мрачно изражение на лицето, той отиде до леглото ѝ и се разположи на матрака до нея. Тя лежеше там напълно спокойно, но Джон долови лека промяна в състоянието ѝ.

Тя изглеждаше неподвижна, неестествено неподвижна и дишането ѝ бе станало плитко. Паниката грабна младия мъж като ръка около сърцето му и той се наведе надолу и я сграбчи за раменете.

— Да не би да ме оставяш? — попита той остро. — Оставяш ли ме?

Главата на Бел се отпусна настрани и тя изстена.

— Дяволите да те вземат! Не можеш да се предадеш! — Джон я разтърси още по-силно.

Бел чу гласа му, сякаш идваше към нея от много дълъг тунел. Звучеше като Джон, но не можеше да си представи защо той би бил с нея в спалнята ѝ. Звучеше разгневен. Ядосан ли ѝ беше? Бел въздъхна. Беше изтощена. Твърде изтощена, за да си има работа с ядосан мъж.

— Чуваш ли ме, Бел? — дочу го тя да казва. — Никога няма да ти простя, ако ме оставиш!

Бел трепна, когато почувства големите му ръце да разтрисат раменете ѝ. Искеше ѝ се да изстене от болката, която чувстваше, но тя просто нямаше сила да го направи. Защо не я оставяше на мира?

Искаше само да поспи. Никога не се бе чувствала толкова уморена. Копнееше само да се сгуши в завивките и да спи завинаги.

Призовавайки цялата си сила, тя успя да каже:

— Махай се.

— Аха! — извика Джон победоносно. — Все още си тук с мен. Дръж се, Бел! Можеш ли да ме чуеш?

Разбира се, че можеше да го чуе, помисли си раздразнено Бел.

— Махай се — каза тя с малко повече сила.

Младата жена се разшава неспокойно и се зарови отново под завивките. Може би нямаше да продължи да я безпокои, ако се скриеше под чаршафите на леглото. Ако можеше просто да продължи да спи, щеше да се почувства много по-добре.

Джон виждаше, че силите ѝ я напускаха, въпреки че бе успяла да проговори. Беше виждал това изражение и преди, върху лицата на мъжете, които познаваше по време на войната. Не късметлиите, които умряха в битка, а злочестите души, които се бореха с треската и инфекциите в продължение на седмици след това.

Да гледа как животът бавно си отива от Бел, беше повече, отколкото можеше да понесе и нещо вътре в него се прекърши.

В тялото му се надигна ярост и той забрави всичките си намерения и заричания да бъде нежен и внимателен, докато се грижи за нея, по време на болестта ѝ.

— Дявол да го вземе, Бел — извика той гневно. — Няма да стоя тук и да те гледам как умираш. Не е честно! Не можеш да ме оставиш сега. Няма да го позволя!

Бел не отговори. Джон продължи по-меко.

— Знаеш ли колко ще ти бъда ядосан, ако умреш? Ще те намразя завинаги, ако ме оставиш. Това ли искаш? — Той отчаяно оглеждаше чертите ѝ, надявайки се на някакъв знак, че се подобрява, но не намери такъв. Цялата му скръб, гняв и тревога се събраха в едно вътре в него и той накрая я сграбчи грубо, повдигна я в ръцете си и я залюля, докато говореше. — Бел — каза той дрезгаво, — за мен няма надежда без теб. — Той замълча, когато тялото му се разтрепери. — Искам да те видя как се усмихваш, Бел. Как се усмихваш щастливо, а очите ти са пълни със светлина и доброта. Как четеш книга и се смееш на съдържанието ѝ. Толкова много искам да бъдеш щастлива. Съжалявам, че не приех любовта ти. Ще го направя, обещавам. Ако ти, в безкрайната си

доброта и проникателност, си открила нещо в мен, достойно за любов, тогава... тогава предполагам, че не съм толкова лош, колкото си мислех.

— О, боже, Бел — каза той с дрезгав стон. — Моля те, моля те, дръж се. Ако не можеш да го направиш заради мен, тогава го направи за семейството си. Те те обичат толкова много. Нали не искаш да ги нараниш? А и помисли за всички книги, които не си прочела още. Обещавам, че ще ти взема следващата на Байрон, ако я няма в книжарницата ти. Има все още толкова много неща, които да направиш, любов моя. Не можеш да си отидеш сега.

По време на пламенния монолог на Джон, Бел остана неподвижна, а дишането ѝ плитко. И накрая, напълно отчаян, той рухна и оголи душата си.

— Бел, моля те — каза Джон. — Моля те, моля те, не ме оставяй, Бел. *Обичам те. Обичам те* и ако умреш няма да го понеса. Господ да ми е на помощ, обичам те толкова много. — Гласът му се пречупи, и като мъж, който изведнъж осъзнава безплодността на положението си, въздъхна хрипливо и я положи нежно обратно на леглото.

Неспособен да задържи самотната сълза, която се търкулна по бузата му, Джон внимателно дръпна одеялата и зави Бел с тях. Той си пое дълбоко дъх и се наведе напред. Господи, беше мъчение да стои толкова близо до нея. Той леко докосна устните си до ухото ѝ и прошепна:

— Обичам те, Бел. Помни го винаги.

И после той излезе от стаята, молейки се това „винаги“, да продължи по-дълго от следващия един час.

Няколко часа по-късно, докато Бел лежеше в леглото си, почувства в тялото ѝ да се разлива успокояваща топлина. Чудно как пръстите на краката ѝ бяха студени за толкова дълго време, докато останалата част от нея пламтеше. Но сега ги почувства топли и дори... розови. Бел се запита дали е възможно да чувства пръстите си розови и реши, че може би е възможно, защото това бе точната дума да се опише начинът, по който усещаше краката си.

Всъщност, почувства цялото си тяло някак розово. Розово и приятно, и малко замаяно, но най-вече се чувстваше добре. За първи

път от... Бел се намръщи, когато осъзна, че няма никаква идея колко дълго е била болна.

Тя предпазливо се надигна в седнало положение и се изненада от това, колко слаби бяха мускулите ѝ. Бел примигна няколко пъти и се опита да си спомни какво се бе случило. Тя си беше у дома, в стаята, където двамата с Джон бяха споделили първата си брачна нощ. Как се беше върнала? Всичко, което си спомняше, бе дъжда и вятъра. О, и караницата. Ужасната ѝ караница с Джон.

Тя въздъхна уморено. Не я интересуваше повече, дали той не иска да му казва, че го обича. Щеше да го има по всеки възможен начин, по който можеше. Искаше само да се сложи край на този досаден проблем с Джордж Спенсър и да се върнат в провинцията. В имението Бънфорд.

Имението Бънфорд? Не, това не беше правилното име.

Да му се не види! Тя така и не запомни как се наричаше това място. Бел наклони глава настрани. *Болезнено*. Сви пръстите си. *Болезнено*. Раздвижи и тези на краката си и изпъшка. Цялото ѝ тяло я болеше.

Докато си седеше там и изпробваше различни части от тялото си, дръжката на вратата тихо се натисна надолу и Джон влезе в стаята. Той най-накрая се бе принудил да направи петнадесетминутна почивка, така че да наплиска лицето си с вода и да сложи някаква храна в стомаха си.

А сега беше ужасен от това, да не открие, че тънката нишка, на която се държеше живота на Бел, се е скъсала докато го няма.

За негова огромна изненада, когато стигна до ръба на леглото, видя обекта на отчаяните му тревоги да седи и раздвижва раменете си. Нагоре-надолу, нагоре-надолу.

— Здравей, Джон — каза тя слабо. — Какво е името на къщата ти в Оксфордшир?

Джон беше толкова зашеметен, толкова напълно объркан от странния ѝ въпрос, че му отне няколко секунди да отговори.

— Блечфорд Манър — най-накрая каза той.

— Това е наистина *ужасно* име — отговори Бел и се намръщи. А след това се прозя, тъй като изричането на тези думи бе отнело голяма част от силите ѝ.

— Аз... аз възнамерявам да го променя.

— Да, наистина, трябва да го направиш скоро. Не ти подхожда. Нито на мен, всъщност. — Бел се прозя отново и се сгуши в леглото. — Ако ме извиниш, изглежда съм невероятно уморена. Мисля, че бих искала да поспя малко.

Джон се замисли за безбройните пъти, когато я беше умолявал да се събуди от кошмарите ѝ и кимна.

— Да — каза той нежно. — Да, трябва да поспиш.

Той безмълвно се отпусна в стола, който бе негов дом по време на продължителното му бдение до леглото ѝ.

Треската си бе отишла. Странно, радостно, удивително, треската си бе отишла. Тя щеше да се оправи. Той бе зашеметен от силата на емоциите, които минаха през него. За първи път на молитвите му бе отговорено.

Точно тогава се случи нещо странно. Едно особено, топло чувство се зароди в близост до сърцето му и започна да се разпростира по останалата част на тялото му.

Той беше спасил живота ѝ.

Можеше да почувства как от него сякаш бе повдигната огромна тежест. Това беше физическо усещане.

Той бе спасил живот.

В стаята проехтя един глас.

Простено ти е.

Той погледна бързо към Бел. Тя изглежда не бе чула гласа. Колко странно. На него му се стори удивително силен.

Женски глас. Почти като на Ана.

Ана. Джон затвори очи и за първи път от пет години не можа да си представи лицето ѝ. Беше ли изкупил най-накрая греховете си? Или може би грехът му никога не е бил чак толкова вечно непростим, колкото си е мислил?

Той погледна назад към Бел. Тя винаги вярваше в него. Винаги.

Той беше много по-силен с нея до себе си. И тя, може би, също.

Заедно се бяха сблъскали с най-безмилостният враг и бяха победили. Тя щеше да живее, а на него никога отново нямаше да му се налага да посреща утрешния ден сам.

Джон си пое дълбоко дъх, облегна лакти на бедрата си и отпусна глава в ръце. На лицето му се появи безумна усмивка и той започна да

се смее. Целият стрес и мъка от последните няколко дни, избухнаха в този странен, разтърсващ смях.

Бел се претърколи в леглото и отвори очи при този шум. Въпреки че лицето му беше скрито, тя можеше да каже, че изглеждаше изтощен. Кожата на ръцете му беше опъната, а няколко копчета на ризата му бяха разкопчани небрежно. Джон бавно вдигна глава и погледна отново към нея. Кафявите му очи бяха пълни с емоция, която тя не можеше да назове.

Без колебание Бел продължи огледа си. Очите му изглеждаха изпити, а брадичката му беше покрита с неколкодневна брада. А обикновено гъстата му и лъскава коса, сега изглеждаше лишена от блясък. Бел се намръщи, протегна се и покри ръката му със своята.

— Изглеждаш ужасно — каза тя.

Изминаха няколко секунди, преди Джон да намери гласа си, за да отговори.

— О, Бел — каза той. — А ти изглеждаш възхитително.

Няколко дни по-късно Бел се чувстваше много по-добре. Тя все още бе малко отпаднала, но апетитът ѝ се бе върнал и се забавляваше с непрекъснатия поток от посетители.

Не беше виждала Джон почти целия ден. Веднага след като се бе убедил, че тя вече не е в опасност, се беше сринал от изтощение. Керълайн периодично известяваше Бел за състоянието му, но досега нито едно от съобщенията ѝ не бе по-различно от „Той все още спи“.

Най-накрая, на третия ден след възстановяването ѝ от треската, съпругът ѝ влезе в стаята, а на лицето му играеше смутена усмивка.

— Бях изгубила надежда, че някога ще те видя отново — каза тя. Той седна на леглото ѝ.

— Опасявам се, че съм спал.

— Да, и аз така чух. — Тя се протегна и докосна челюстта му. — Толкова е прекрасно да видя лицето ти.

Той се усмихна.

— Измила си косата си.

— Какво? — Тя погледна надолу и хвана една къдрица между пръстите си. — О, да. Мисля, че това беше крайно необходимо. Джон, аз...

— Бел, аз... — Думите му бяха изречени едновременно с нейните. — Първо ти.

— Не, давай ти.

— Настоявам.

— О, това е глупаво — каза Бел. — Все пак сме женени. И още сме толкова напрегнати.

— За какво си напрегната?

— Заради Спенсър. — Името увисна във въздуха в продължение на няколко секунди, преди тя отново да проговори. — Трябва да го пропъдим от живота ни. Каза ли на родителите ми за нашето положение?

— Не. Оставих това на твоята лична преценка.

— Няма да им казвам. Това само ще ги разтревожи.

— Както решиш.

— Измисли ли план?

— Не. Докато беше болна... — Той преглътна конвулсивно. Само споменът за това, беше достатъчен, за да го ужаси. — Докато беше болна не можех да мисля за нищо друго, освен теб. А след това заспах.

— Е, аз си мислих за него.

Той вдигна поглед.

— Смятам, че трябва да се изправим срещу него на бала у Тъмбли — каза тя.

— Категорично не.

— Майка ми вече настоя да присъстваме. Иска да използва повода, за да ни представи на обществото.

— Бел, там ще има толкова много хора. Как ще те държа под око, когато...

— Тълпата ще бъде тази, която ще ни предпазва. А Алекс, Ема и Дънфорд ще могат да стоят до нас, без да будят подозрение.

— Забранявам...

— Би ли помислил поне за това? Ще се изправим срещу него заедно. Мисля, че... заедно... можем да направим всичко. — Тя навлажни устни, наясно, че се е запънала над думите си.

— Добре — съгласи се той отчасти, защото искаше да смени темата, но най-вече, защото гледката на това как тя облизва устните си, прогони всяка рационална мисъл от главата му.

Тя протегна ръка и я сложи върху неговата.

— Благодаря ти, че се грижи за мен.

— Бел — изтърси той, — обичам те.

Тя се усмихна.

— Знам. И аз също те обичам.

Той вдигна ръката ѝ, приближи я до устните си и я целуна пламенно.

— Все още не мога да повярвам, че наистина е така... — Когато видя, че тя ще го прекъсне, той сложи ръката си нежно върху устата ѝ. — ... но това ми дава повече радост, отколкото някога съм мислел, че е възможно. Повече радост, отколкото си мислех, че въобще съществува на този свят.

— О, Джон.

— Ти ми помогна да простя на себе си. Това се случи, когато разбрах, че няма да умреш, когато осъзнах, че съм спасил живота ти. — Той замълча, изражението му беше замаяно, сякаш все още не можеше да повярва на чудото, което се бе случило в тази стая. — И тогава узнах.

— Узна какво?

— Че съм платил дълга си. Живот за живот. Не можах да спася Ана, но спасих теб.

— Джон — каза тя нежно, — спасяването на живота ми не поправя онова, което се е случило в Испания.

Очите му се впиха ужасено в нейните.

— Няма нужда да го поправя. Кога ще приемеш, че не си виновен? Измъчваш се в продължение на пет години и всичко това, заради действията на друг човек.

Джон се втренчи в нея. В тези блестящи сини очи. И за първи път започна да осмисля думите ѝ.

Тя стисна ръката му.

Той най-накрая мигна.

— Може би истината се крие някъде по средата. Да, предполагаше се, че трябва да я пазя и се провалих в това. Но не съм я изнасилил аз. — Той поклати глава и гласът му стана по-силен. — Не бях аз.

— Сърцето ти вече е свободно.

— Не е — прошепна той. — Твое е.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Джон дръпна озлобено шалчето си.

— Това е глупаво, Бел — изсъска той.

— Глупаво. — Съпругата му пристъпваше на пръсти около камериера му, който изпусна агонизиращ стон, когато видя как грижливо оформеното от него шалче, беше съсипано. — Колко пъти трябва да говорим за това? Казах ти, че няма никакъв начин да се измъкнем от ходенето у Тъмбли тази вечер. Майка ми ще ми откъсне главата, ако не си покажа лицето пред цялото общество, както му е редът за една омъжена дама.

Джон освободи камериера си с рязко кимване, защото искаше разговорът да продължи насаме.

— Именно, Бел. Сега си омъжена дама. Вече не е нужно да се подчиняваш на всяко нареждане на родителите ти.

— О, значи сега, вместо да следвам нарежданията на родителите ми, да следвам твоите. Е, извини ме, че не скачам от радост.

— Не бъди саркастична, Бел. Не ти подхожда. Просто исках да кажа, че вече не е нужно да правиш това, което ти наредят твоите родители.

— Опитай се да кажеш това на майка ми.

— Ти си голяма жена. — Джон отиде до огледалото и започна да завързва наново шалчето си.

— Имам новини за теб. Родителите не престават да бъдат такива, когато децата им се оженят. И особено майките, не спират да бъдат майки.

Джон подръпна плата погрешно и изруга.

— Трябваше да го оставиш по начина, по който го бе оформил Уитли. Мисля, че изглеждаше доста елегантно.

Джон ѝ хвърли поглед, който ясно казваше, че не го интересува.

— Погледни го от тази страна — продължи Бел, докато пригладваше полите си, така че да не се намачкат, докато сядат на леглото. — Родителите ми все още те опознават. Ще станат

подозрителни, ако откажем да бъдем видени публично заедно. Не искаш да си скаран със сватозете си през останалата част от живота ти, нали?

— Не искам също и да бъда мъртъв.

— Това дори не беше забавно, Джон. Предпочитам да не се шегуваш по този начин.

Джон остави шалчето за миг и се обърна, така че да погледне жена си в очите.

— Не се шегувам, Бел. Тази вечер ще бъде пълно с хора. Нямам никаква представа как ще успея да опазя дори един от нас двамата.

Бел прехапа устната си.

— Алекс и Дънфорд ще бъдат там. Сигурна съм, че те ще ни бъдат от огромна помощ.

— Убеден съм, че ще е така. Но това не гарантира нашата безопасност. Не виждам защо просто да не кажеш истината на родителите си.

— О, това ще им създаде страхотно впечатление за теб — заяви Бел саркастично. — Те просто ще те обикнат, веднъж щом разберат, че си изложил живота ми на опасност. — Когато Джон се намръщи, тя добави: — Неволно, разбира се.

Джон най-накрая се отказа от опита да оформи шалчето си и извика:

— Уитли! — след това се обърна към Бел и каза бързо: — Ценя живота и на двама ни много повече, отколкото мнението на родителите ти и ще направиш добре, ако запомниш това.

— Джон, наистина мисля, че докато сме близо до Алекс и Дънфорд, всичко ще е наред. Може би, дори ще имаме шанса да се отървем от... О, здравейте, Уитли. Негова светлост изглежда има малък проблем с шалчето си. Опасявам се, че отвратителното му настроение е отнело сръчността от пръстите му. Мислите ли, че можете да му помогнете по този въпрос?

Изражението на Джон помръкна още повече. Бел отвърна на намръщеното му лице със сияйна усмивка и се изправи.

— Ще отида да видя дали каретата е готова.

— Направи го.

Бел се обърна към вратата и пристъпи напред. Джон остана с отворена уста.

— Мили боже, жено, с какво си облечена? Или по-скоро, с какво не си?

Бел се усмихна. Беше облякла роклята от тъмносиньо кадифе, която бе купила преди няколко седмици, когато планираше да го съблазни.

— Не ти ли харесва? — попита тя, като остана с гръб към него, така че да не може да види ухиленото ѝ лице.

Но това се оказа грешка, защото роклята нямаше гръб или ако имаше, то беше толкова нищожен, че дори не можеше да се нарече такъв.

— Неприлична е — натърти Джон.

— Не е — каза Бел, неспособна да настрои гласа си в правилния протестиращ тон. — Много от жените носят рокли като тази. Някои дори слагат светли материи и после ги навлажняват, за да ги направят да изглеждат прозрачни.

— Не искам други мъже да гледат гръба ти. Край на дискусията.

Бел реши, че почти не възразява срещу неговото собственическо държание.

— Е, щом поставяш нещата по този начин... — Тя изхвърча от стаята и се запъти към собствената си спалня, където Мери чакаше с друга току-що изгладена рокля. Бел бе имала чувството, че ще се наложи да смени тоалета си. Но беше постигнала целта си. Накара Джон да не мисли за Спенсър поне за няколко минути.

След като се преоблече, тя се насочи към долния етаж и стигна точно, когато входната врата се отвори, за да пропусне Алекс, Ема, Дънфорд и Персефона. Четиримата създадоха шумна връва.

— Какво правите тук? — попита Бел.

Ема погледна зад себе си, за да се увери, че входната врата е все още отворена и извика:

— Ще те водим на бала тази вечер!

— Така ли?

— О, да.

— Но защо?

Ема видя, че икономът е на път да затвори вратата.

— Не я затваряйте все още — каза тя, преди да се обърне към Бел и да отговори. — Защото ти ни помоли да го направим.

— О, разбира се. Колко съм глупава.

Лейди Уърт нахлу в преддверието.

— Каква, за бога, е цялата тази суматоха?

— Нямам ни най-малка представа — промърмори Персефона и стрелна Ема със странен поглед.

— Ще заведем Бел и Джон на бала! — изрева Ема.

— Добре. Не възразявам, само спри да крещиш.

Алекс бързо затвори вратата и каза:

— Убеждавам я да отиде да прегледа ушите си. Прави това от три дни.

Ема дръпна Бел настрана и прошепна:

— Просто исках нашият, мм, враг, да разбере, че ще се возите в нашата карета тази вечер.

— Досетих се.

— Той няма да опита да направи нищо, когато всички сме в каретата.

— Винаги може да откачи ос или нещо такова. Тогава всички ще бъдем в опасност.

— Не мисля. Така има твърде голяма вероятност Джон да не е този, който ще пострада. Онзи ще изчака подходящия момент.

— За какво си шепнете вие двете? — поиска да узнае Керълайн.

— И какво стана с болката в ушите ти, Ема? Мислех си, че можеш само да крещиш. Ела тук, където е по-светло. Искам лично да погледна в тях. Вероятно просто се нуждаят от добро почистване.

Ема направи гримаса, но се остави да бъде отведена в съседната стая.

— Мисля да ги последвам — каза Персефона. — Тя цяла вечер се държи много странно.

— Благодаря ви — каза Бел веднага щом майка ѝ бе на достатъчно разстояние, за да не я чуе.

— Няма защо — отговори Алекс, като махна с ръка. — Въпреки че ни беше дяволски трудно да опазим това в тайна от Персефона.

— Тя е много умна.

— Наясно съм.

— Няма да ти позволи да я отпратиш в Йоркшир, след като се забавлява толкова много в Лондон.

Алекс сви рамене и се обърна към по-належащите въпроси.

— Къде е съпругът ти?

— Мръщи се горе.

— Неприятности в рая? — попита Дънфорд и се ухили.

— Дори и не си помисляй да се забавляваш над нещастieto ми, негодник такъв.

— Приеми го като комплимент. Ничие друго нещастие не ме забавлява толкова.

— Радвам се за теб, Дънфорд. — Тя се обърна отново към Алекс.

— Малко е изнервен, че трябва да излезем тази вечер. Не мисли, че е безопасно.

— Не е. Но не можете да останете затворени тук завинаги. Балът у Тъмбли е може би най-безопасното излизане, което бихме могли да организираме. Ако Спенсър се опита да направи нещо, ще имаме стотици свидетели. Ще бъде лесно да се справим с него.

— Опитях се да му го обясня, но не искаше да чуе. Мисля, че той се тревожи за мен.

Алекс се усмихна.

— Предполага се съпрузите да се тревожат за своите жени. Това е урок, който научих много бързо. Няма какво да се направи, освен въздържание от прекалено глупаво поведение, разбира се. Е, кога смяташ, че той ще бъде тук? Наистина трябва да тръгваме.

— Предполагам, че всеки момент.

Като по команда Джон се появи на върха на стълбите.

— О, чудесно, ето те — извика Бел.

— Не изглеждай толкова дяволски доволна.

Бел погледна събеседниците си извинително, заради грубостта на съпруга си. Двамата мъже изглеждаха искрено развеселени, затова тя само поклати глава и зачака Джон да се присъедини към тях. Стълбите го забавиха, но веднъж, след като достигна основата им, прекоси преддверието с изненадваща бързина.

— Ашбърн, Дънфорд. — Той поздрави гостите си с бързо кимване.

— Помислихме си, че може би за вас ще е по-безопасно да дойдете с нас тази вечер — каза Дънфорд.

— Добра идея. Къде е Ема? Не е ли дошла?

— Отиде да проверят ушите й — отговори Бел.

— Какво?

— Дълга история.

— Сигурен съм, че е така — каза той провлачено.

Бел сграбчи ръката му и го дръпна силно.

— Уморих се от отношението ти, Джон.

— Не очаквай от мен да бъда приятен поне за седмица — изсъска той. — Знаеш как се чувствам относно всичко това.

Бел стисна устата си в решителна линия и се обърна към Алекс и Дънфорд. Алекс гледаше към тавана и си подсвиркуваше, а Дънфорд се бе ухилил до уши.

— О, замълчи — накрая каза тя.

— Не съм казал нищо! — Това дойде едновременно от Дънфорд и Джон.

— Мъже. Омръзна ми от вас. Ема! Ема! Нуждая се от теб! Веднага!

Ема се отзова на момента, като влетя в антрето с невероятна скорост.

— Много съжалявам, лелю Керълайн — извика тя през рамо. — Бел има нужда от мен. — Тя не спря да бърза, докато почти не кацна до Бел.

— Благодаря на милостивия бог и на теб също, Бел. Помислих си, че тя ще ме убие.

— Ще тръгваме ли? — попита Алекс нехайно.

— Къде е Персефона?

— Тя реши да пътува с леля Керълайн и чичо Хенри — отговори Ема, хвана ръката на братовчедка си и двете обърнаха гръб на мъжете. — Тя изля нещо отвратително в ушите ми — прошепна Ема, — каза, че са мръсни.

Бел се усмихна и поклати глава.

— Само се е шегувала с теб. Мрази, когато хората пазят тайни от нея.

Ема позволи на Алекс да ѝ помогне да се качи в каретата.

— Лейди Уърт може да разплаче дори Наполеон.

Този коментар накара Джон силно да изгрухти в съгласие.

Бел го стрелна с раздразнен поглед, докато се настаняваше до Ема. Той се отпусна на седалката срещу тях, но Бел не можеше да бъде заблудена от ленивата му поза. Можеше да се закълне, че всеки сантиметър от него беше нащрек, готов да скочи в действие, ако се

наложи. Бдителността на Джон се предаваше на Алекс и Дънфорд и те също не изпускаха от очи вратите и жените.

Бел се опитваше да не гледа към мъжете. Те я правеха нервна и въпреки смелата си фасада, която бе издигнала заради Джон, беше малко притеснена за тази вечер. За щастие, Ема поддържаше постоянен разговор и те успяха да си побъбрят приятно, докато се приближаваха към крайната цел на пътуването си.

— И сутрешното гадене изчезна напълно — казваше Ема, — или поне се надявам да е така. Не съм се чувствала зле от седмица.

— Това е чудесно. Започна ли да ти личи? — Бел говореше тихо. Разговорът наистина не беше подходящ за смесена компания.

— Малко, но тези кройки го прикриват доста добре. И, разбира се, никой не може да види нищо под това наметало, но... Какво става, за бога?!

Каретата неочаквано се наклони надясно. Джон за секунди се хвърли към Бел, действайки инстинктивно, за да я предпази от удар.

— Ранена ли си? — попита той настоятелно.

— Добре съм, добре съм. Просто... Оох!

Те се залюляха малко и след това залитнаха наляво.

— Какво, по дяволите, става? — попита Алекс и се премести от мястото си пред Ема към прозореца.

— Алекс, недей — извика Ема, — ако се преобърнем ще бъдеш смачкан!

Младият мъж неохотно се отдръпна навътре.

Не се усещаше да са в някаква екстремна опасност. Каретата се поклащаше и накланяше, но по начин, който по-скоро би могъл да бъде описан като слаб. После, сякаш изпускатки въздишка на облекчение, тя изскърца шумно. Но след това се катурна наляво и се настани на склона, което накара всички да се преметнат към едната ѝ стена.

Когато най-накрая стана ясно, че повече няма да се движат на другаде, Бел изпрати тиха благодарствена молитва, за това, че беше на върха на купчинката и се зае да развива ръката си от врата на Алекс.

— Изглежда — каза тя, когато пропълзя до прозореца, — че сме заседнали срещу дърво. Ето защо не сме се преобърнали напълно.

— Ауу — простена Ема. — Проклетите ти остри колене, Бел. Внимавай къде стъпваш.

— Много съжалявам. Доста е тясно тук. Всички ли са добре? — Тя погледна под себе си. — Къде е Дънфорд?

— Ммъ-ъпф гръ-бвъ.

Очите на Бел се разшириха. Нима беше под всички тях? Това едва ли бе много удобно.

— Аз, въ, ще сляза веднага. Мисля, че трябва да излезем през горната врата. Ако отворим тази, ще паднем и ще си ударим главите. — Тя отново погледна през прозореца. — Всъщност дори не мисля, че вратата ще се отвори достатъчно широко, за да можем да излезем от нея. Дървото е блокирало пътя.

— Просто го направи, Бел — каза Алекс с усилие.

— Джон, добре ли си? Не казваш нищо.

— Добре съм, Бел, просто дребно неудобство. Има трима души над мен.

— Въс-мпф бѳф-кхъ — чу се елегантният язвителен отговор на Дънфорд.

Бел погледна разтревожено надолу към заплетената купчина от гневни тела и запълзя в другата посока, игнорирайки честите стенания на Ема от болка и възмущение. Полите ѝ продължаваха да се оплитат около нея, затова тя най-накрая се отказа от всички претенции на благоприличието и ги вдигна над коленете си. След това продължи да се изкачва малко по малко по наклонената седалка на каретата, докато най-накрая се доближи до дръжката на вратата.

— Почти я стигнах... ето. Сега, ако мога само да я тласна навън.

Бел завъртя дръжката и бутна вратата. Но гравитацията играеше срещу нея и печелеше. Всеки път вратата се връщаше обратно към нея.

— Ужасно съжалявам, но се нуждая от по-голям замах. Ще трябва да се изправя. — Тя се повдигна от седалката и сложи десния си крак долу върху най-близкия предмет, който се оказа главата на Алекс. Ема се разкикоти тихо и звукът накара Бел да се обърне. — Нещо не е наред ли?

— Нищо. — Това дойде от Алекс и бе изречено с тон, който ясно казваше „Действай“.

Бел натисна дръжката отново и бутна вратата с цялата сила, на която бе способна. Този път тя премина критичната точка и се отвори.

Младата жена възкликна радостно и се покатери отново върху седалката на каретата, за да може да мушне главата си през отвора.

— О, здравейте, Ботъмли — изчурулика тя, когато позна кочияша на Алекс и Ема. — Какво се случи?

— Колелото направо се отдели, милейди. Нямам никаква идея какво стана.

— Хмм, това е много странно.

— Ако не възразяваш, би ли продължила разговора си по-късно — каза Джон от средата на купчинката, — бихме искали да излезем от каретата.

— Оу, съжалявам. Ботъмли, ще ме хванеш ли като се плъзна надолу? — След като той кимна, тя се покатери през отвора и се плъзна по стената на каретата. — Изчакай там Ема. Мисля, че тя е следващата. — Бел хвърли поглед наоколо, за да огледа щетите. Лявото колело се бе отделило напълно и търколило надолу по улицата, където група таралежи вече го бяха набеязали като свое.

— Какво виждаш? — Ема заобиколи каретата.

— Изглежда сякаш някой просто е разхлабил колелото. Не се вижда нещо да е отрязано или трайно повредено.

— Хмм. — Ема вдигна полите си и се наведе да погледне.

— Би ли се отдръпнала от улицата? — Алекс беше следващият, който излезе от каретата и той също искаше да изследва щетите.

Той пъкна ръка под тази на жена си и я дръпна нагоре.

— Изглежда имаме доста вежлив нападател — каза Ема. — Или това, или някой, който не знае как да използва трион.

Джон се появи зад ъгъла. Изглеждаше напълно вбесен.

— Какво е отрязал?

— Нищо — отговори Алекс. — Просто е разхлабил колелото.

Джон изруга под носа си.

— Извинявам се, че поставих теб и жена ти в опасност. Двамата с Бел ще се върнем у дома незабавно и ще ти изпратя пари, които да покрият щетите за каретата.

Преди Бел да може да протестира, Алекс вдигна ръка и каза:

— Глупости. Няма сериозни повреди по каретата. Нужно е само ново колело.

— Какво е станало с колелото? — появи се най-накрая Дънфорд, като изглеждаше доста смачкан.

— Паднало е — казаха едновременно останалите четирима.

— Не е нужно да сте толкова спривави. Току-що излизам.

— Съжалявам — каза Бел. — Чувствам се така, сякаш стоя тук от час.

— Ами вероятно стоиш от час — отговори Дънфорд сухо. — Имаше страхотен късмет, ако си спомняш, да бъдеш най-отгоре. Между другото, изпратих Ботъмбли обратно до къщата ти, Ашбърн, да доведе някаква помощ, за да оправят тук. Не мисля, че ще му отнеме много време. Ние всъщност сме на няколко улици разстояние от дома ти. — Той се приближи до мястото, където трябваше да бъде задното ляво колело. — Трябва да кажа, че Спенсър е свършил доста жалка работа. Ако е искал да разбие карета, има много по-умни начини да го направи. Той дори не успя да счупи една-единствена кост сред пет човека.

Бел завъртя очи.

— Толкова умело намираш забавната страна на нещата.

Джон се намръщи и я дръпна към себе си.

— Благодарен съм, че никой не е пострадал, но ще ме извиниш, ако не виждам забавна страна в това. Няма да бъда причината за смъртта на никого от вас. Хайде да тръгваме, Бел. Отиваме си у дома.

— За да може да те гръмне с куршум, докато се връщаме по обратния път. Не мисля.

— Бел е права — каза Алекс. — С нас сте в много по-голяма безопасност, отколкото без нас.

— Ще ни извините ли за момент? — каза Бел и издърпа мъжа си няколко крачки встрани от малката групичка. — Трябва да ме послушаш, Джон — прошепна тя. — Не беше ли ти този, който ми каза, че не можем да прекараме остатъка от живота си, като се крием от този мъж? Той изглежда достатъчно луд, за да се опита да направи нещо тази вечер на забавата у Тъмбли. Ако го хванем, ще имаме стотици свидетели. Ще бъде хвърлен в затвора до края от живота си.

— Може би, но какво ще стане, ако успее? Или още по-лошо, ако не улучи мен, а теб? Бел, обещавам ти, че няма да бягаме от този мъж през целия си живот. Ще се справя с него, но няма да го направя по начин, който ще те постави в опасност. Трябва да ми се довериш... той не е човек, с когото някоя жена би искала да бъде насаме. — Джон стискаше здраво раменете й. — Бел, не мога да живея без теб. Не осъзнаваш ли, че сега той има две мишени? Ако убие теб, ще убие и мен.

Очите на Бел се напълниха със сълзи при неговите тревожни думи.

— И аз те обичам, Джон. И знаеш колко съм разтревожена за твоята безопасност. Но също така не мога да живея живота си, като непрекъснато се оглеждам през рамо. И няма да имаме по-добър шанс да спрем Спенсър от тази нощ.

— Тогава ще отида. — Той премести ръцете си на хълбоците ѝ. — Но ти се прибираш вкъщи.

— Няма да стоя и да чакам в стаята си като изплашена малка мишка — каза Бел с пламнали очи. — Заедно можем да направим всичко. Сами нищо. Имай вяра в мен, Джон.

— Изглежда трябва да ти напомня, че ме помоли да не предприемам излишни рискове. Позволи ми да се съглася. Иди си у дома, Бел. Имам достатъчно неща, за които да се тревожа и без да се налага да те държа под око.

— Джон, за последен път, чуй това, което ти казвам. Обичаш ли ме?

— Исусе, Бел — каза накъсано Джон. — Знаеш, че е така.

— Е, жената, в която си влюбен, не е такъв тип, че да си седи у дома търпеливо, докато мъжът, когото обича, е в опасност. Мисля, че можем да спрем Спенсър, ако имаме достатъчно хора на наша страна. Той очевидно не е много умен. Дори не може да повреди една карета както трябва. Ако ние петимата действаме заедно, имаме по-голям шанс да го победим. И тази вечер може да ни се предостави идеалната възможност да го направим.

— Бел, ако нещо се случи с теб...

— Знам, скъпи. Чувствам се по същия начин спрямо теб. Но нищо няма да се случи. Обичам те твърде много, за да го позволя.

Джон погледна надолу в блестящите ѝ сини очи, които искряха от любов, вяра и надежда.

— О, мила моя — каза той дрезгаво. — Ти ме изцери. Накара ме да повярвам, че наистина заслужавам цялото това щастие.

— Ти го заслужаваш.

Джон сложи ръцете си нежно върху раменете ѝ.

— Остани така за миг — каза той нежно. — Просто искам да те погледам. Искам да запазя у себе си тази гледка до края на живота си.

Не мисля, че някога си изглеждала толкова красива, колкото в този момент.

Бел се изчерви от удоволствие.

— Не ставай глупав. Роклята ми е смачкана, а съм сигурна, че косата ми е в безпорядък и...

— Шшт. Не казвай нищо. Само ме погледни. На тази светлина очите ти изглеждат почти пурпурни. Като черни малини.

Бел се засмя тихо.

— Очевидно изпитваш постоянен глад. Продължавам да ме оприличаваш на плодове.

— Така ли правя? — Джон не можеше да откъсне очи от устните ѝ, за които тъкмо си бе помислил, че изглеждат като узрели черешки.

— Да, веднъж каза, че ушите ми са като кайсии.

— Така значи. Предполагам, че си права. Гладен съм, откакто те срещнах.

Тя се изчерви.

— Хей! Младите влюбени!

Джон и Бел най-накрая откъснаха очи един от друг и се обърнаха към Дънфорд, който вървеше към тях.

— Ако вие двамата сте в състояние да спрете да правите словесна любов, можем да тръгваме. В случай, че не сте забелязали, новата карета пристигна.

Джон си пое дълбок и накъсан дъх, преди да се обърне към Дънфорд и да каже:

— Тактичността, очевидно, не е особено изтъкната във възпитанието ти.

Дънфорд се усмихна развеселено.

— Ни най-малко. Ще тръгваме ли?

Джон се обърна към Бел и ѝ предложи ръката си.

— Скъпа моя?

Тя прие жеста му с усмивка, но когато подминаха Дънфорд, се обърна и изсъска.

— Ще те убия, заради това!

— Сигурен съм, че ще опиташ.

— Тази карета не е толкова топла, колкото другата — каза Алекс с извинителна усмивка. — Обикновено не я използвам през зимата.

След няколко минути цялата групичка бе настанена в каретата, отново на път за зимния бал на Тъмбли. Бел и Джон се сгушиха заедно в ъгъла, обърнати един към друг, за да се справят със студа.

Джон беше сложил ръка върху нейните и лениво потропваше с пръсти върху кокалчетата ѝ. Тя се почувства затоплена от докосването му и вдигна поглед към него. Джон се взираше в нея с кадифената мекота на топлите си кафяви очи.

Бел не можа да устои и въздъхна тихо от удоволствие.

— О, за бога! — възкликна Дънфорд и се обърна към Алекс и Ема. — Вижте ги само! Дори от вас двамата не ми се повдигаше толкова.

— Някой ден — прекъсна го Бел с нисък глас и го бодна с пръст, — ще срещнеш жената на мечтите си и тогава ще направя живота ти ужасен.

— Страхувам се, че няма, скъпа моя Арабела. Жената на мечтите ми е такъв образец, който не би могъл да съществува наистина.

— О, моля те — изсумтя Бел. — Обзалагам се, че в рамките на една година ще бъдеш вързан и окован и това ще ти харесва.

Тя се облегна назад с доволна усмивка. До нея Джон се тресеше от смях. Дънфорд се наведе напред с лакти, оперени в коленете.

— Ще приема този облог. Колко си готова да загубиш?

— Колко си готов *ти* да загубиш?

Ема се обърна към Джон.

— Очевидно си се оженил за хазартен тип жена.

— Можеш да си сигурна, че ако знаех това, щях да обмисля действията си по-внимателно.

Бел го сръчка игриво в ребрата и изравни решителния си поглед с този на Дънфорд.

— Е?

— Хиляда лири.

— Дадено.

— Да не си луда? — Ръката на Джон се затегна значително около пръстите ѝ.

— Да допускам ли, че само мъжете могат да залагат?

— Никой не прави такива глупави залози, Бел — каза Джон. — Току-що направи облог с човек, който може да контролира резултата. При всички положения ще загубиш.

— Не подценявай силата на любовта, мили мой. Въпреки че в случая на Дънфорд, може би е нужна само похот.

— Нарани ме — отговори Дънфорд и за да подчертае думите си, сложи драматично ръка над сърцето си. — Да предположим, че не съм способен на по-висши чувства.

— Не си ли?

Джон, Алекс и Ема наблюдаваха размяната на реплики с нарастващ интерес и развеселеност.

— Нямах идея, че си такъв страховит противник, мила моя — каза Джон.

— Не знаеш много неща за мен — засмя се Бел. Тя се облегна назад със самодоволна усмивка. — Просто изчакай да свърши вечерта.

В стомаха на Джон се настани странно чувство.

— Страхувам се за всеки миг от нея.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

— Милостиви небеса! — чу се отвратителен крясък. — Какво се е случило с вас?

Бел се сви. Тя беше забравила за характерния глас на лейди Тъмбли, който винаги бе в тоналностите на сопрано регистъра.

— Инцидент с каретата — каза Алекс спокойно. — Но ние бяхме толкова нетърпеливи да дойдем тази вечер, че решихме да не се връщаме, за да се преоблечем. Просто сме малко измачкани. Надявам се, да ни извините за това.

Още докато бяха в каретата, бе решено Алекс, тъй като имаше най-висок ранг в тяхната група, да бъде този, който ще говори от името на всички тях. Неговото изказване, което бе придружено от най-очарователната му усмивка, свърши работа и скоро лейди Тъмбли започна да кокетничи най-непривлекателно.

— Е, разбира се, че не възразявам, Ваша светлост — възкликна тя. — За мен е чест, че сте приели поканата ми. Изминаха много години, откакто сме ви виждали тук.

Бел забеляза, че усмивката на Алекс се стегна.

— Грешка, която трябва да поправя — каза той.

Лейди Тъмбли започна да пърха с мигли, жест, който никак не подходеше на дама с нейните размери и години. Когато най-накрая усмири клепачите си, тя погледна право в Джон и каза:

— И кого сте довели?

Бел пристъпи напред.

— Съпругът ми, милейди.

— Вашият какво?

Бел отстъпи назад. Пронизващият крясък се бе върнал.

Джон пое ръката на лейди Тъмбли и целуна кокалчетата ѝ.

— Джон Блекууд на вашите услуги, милейди.

— Но, лейди Арабела, мила моя, исках да кажа, лейди Блекууд, аз просто, ами, аз не съм чула, че сте се омъжила. Кога се случи това? И, въ, беше ли голяма сватба?

С други думи... защо не е била поканена?!

— Беше доста малка, лейди Тъмбли — каза Бел. — Преди две седмици.

— Преди две седмици? Цели две седмици? И аз не съм разбрала?

— Беше обявено в *Таймс* — вметна Джон.

— Може би, но аз...

— Може би трябва да четете вестника по-често — каза Бел сладко.

— Може би трябва. Бихте ли ме извинили. — Лейди Тъмбли се усмихна неловко, направи реверанс и се стрелна в тълпата.

— Първата ни цел беше изпълнена — обяви Бел. — До пет минути всички ще узнаят първо, това че смачканият ни вид се дължи на злополука с карета и второ, че съм се омъжила за най-мистериозния мъж, за когото никой не знае нищо.

— С други думи, всички ще разберат, че ние сме тук — каза Джон. — Включително и Спенсър.

— Ако дойде — каза Ема замислено. — Съмнявам се, че е бил поканен.

— Много е лесно да се промъкнеш на такъв голям прием — каза Дънфорд. — Аз самият съм го правил няколко пъти.

Ема го погледна странно преди да попита:

— Какво ще правим сега?

— Предполагам ще се смесим с тълпата — отговори Бел. — Но трябва да се опитаме да останем в непосредствена близост един до друг. Някой от нас двамата може да се нуждае от помощ.

Бел се огледа. Лейди Тъмбли бе надминала себе си тази година и приемът блестеше от свещи, бижута и усмивки. Балната зала бе една от най-отличителните в Лондон с галерията на втория етаж, която опасваше целия салон. Бел винаги си бе мислила, че децата на Тъмбли сигурно са прекарвали безбройни ноци там горе, за да наблюдават елегантните лордове и дами долу. Тя въздъхна тихо и се помоли двамата с Джон да се справят с това без проблеми, за да може един ден и техните деца да са в състояние да правят подобни неща.

През следващия час и половина, петимата играеха ролята на невинни гости на приема.

Бел и Джон бяха заобиколени от цял рояк доброжелатели, повечето от които дори не си правеха труда да прикрият ненаситното си любопитство за Джон и прибързаната им женитба. Алекс и Ема стояха наблизко. Самото им присъствие показваше одобрението им за този брак. Но по-важното бе, че те бяха в състояние да се оглеждат за Спенсър, докато Джон и Бел бяха заети да водят любезни разговори. Дънфорд беше като странстващ шпионин, обикаляше наоколо в балната зала и държеше под око входовете и изходите.

След почти два часа Керълайн, Хенри и Персефона най-накрая пристигнаха и незабавно отидоха при Бел и Джон.

— Няма да повярвате какво ни се случи! — възкликна Керълайн.

— Злополука с каретата? — каза сериозно Джон.

— Откъде знаеш?

— Претърпели сте инцидент с каретата? — попита Бел ужасена.

— Е, не беше нищо опасно. Лявото задно колело се измъкна и се наклонихме леко настрани. Малко неудобство, но никой не пострада. Трябваше, разбира се, да се върнем вкъщи, за да се преоблечем и като резултат закъсняхме извънредно много. — Керълайн примигна няколко пъти, докато оглеждаше задълбочено леко измачканата рокля на дъщеря си. — Мисля, че тази рокля не беше от намачкано кадифе, нали?

— Ние също бяхме нещастни жертви на пътна злополука с карета — каза Джон.

— Не думай! — възкликна Персефона и след това си проби път до масата с освежителни напитки.

— Това е странно — добави лорд Уърт. — Много странно.

— Наистина е така — изражението на Джон бе мрачно.

Дънфорд се появи до тях.

— Добър вечер, лейди Уърт, лорд Уърт. Трябва да призная, че очаквах да ви видя по-рано. Тъ, Блекууд, може ли да поговоря насаме с теб за минутка.

Джон се извини и с Дънфорд застанаха встрани на няколко метра разстояние от другите.

— Какво се е случило?

— Той е тук. И изглежда ядосан. Влезе през страничната външна врата преди няколко минути. Моето предположение е, че не е поканен. Или това, или го е страх, че икономът ще обяви името му. Но е в пълно

вечерно облекло. Няма да привлече вниманието на никого. Смесва се с тълпата.

Джон кимна рязко.

— Той ще се опита да направи нещо.

— Имаме нужда от план.

— Няма какво да предприемем, докато той не направи първата крачка.

— Просто бъди внимателен.

— Ще бъда. О, и Дънфорд? Ще държиш Бел под око, нали? — Джон преглътна конвулсивно и се напегна да потърси точните думи. — Ще ми бъде много тежко, ако с нея се случи нещо.

Дънфорд се усмихна леко и кимна.

— Ще държа под око и теб. Ще ѝ бъде много тежко, ако с теб се случи нещо.

Джон улови погледа му. Те не се познаваха много добре, но ги свързваха чувствата им към Бел. Дънфорд като неин дългогодишен приятел и Джон като страстно отдаден съпруг.

Джон се обърна към Бел и родителите ѝ, които разговаряха с една двойка с набито телосложение. Те бяха дошли да изкажат своите поздравления за неотдавнашната сватба и да изразят съжалението си, че не са били в състояние да присъстват на действителната церемония. Джон дочу края на разговора и трябваше да прехапе долната си устна, за да не се засмее, докато наблюдаваше как Бел стиска зъби, в очевидно усиленото си старание, да не отбележи, че те въобще не са били поканени. Очите ѝ засияха, когато го видя да се връща.

— Нашият приятел е пристигнал — каза той тихо.

— О, кой е той? — попита Керълайн.

— Просто познат на Джон от армията — импровизира Бел, като получи известна утеха от факта, че това не беше точно лъжа.

— Трябва да отидете да го потърсите тогава.

— О, аз мисля, че той ще ни намери — каза Джон иронично.

Вниманието на Керълайн бе привлечено от приятелка, която не бе виждала след завръщането си от Италия, затова Бел бързо се обърна към Джон и попита:

— Какво ще правим сега?

— Нищо. Просто ще продължим да бъдем бдителни.

Бел си пое дълбоко дъх и сви устни. Тя не се чувстваше особено търпелива.

— Каза ли на Алекс и Ема?

— Дънфорд го направи.

— Значи просто ще си стоим тук като овце, докато той съставя престъпните си кроежи?

— Нещо такова.

Бел направи гримаса и от устата ѝ излезе един изключително странен звук. Джон я погледна учудено.

— Да не би току-що да изръмжа?

— Може и да съм го направила.

— Мили боже, по-добре да се отървем от Спенсър скоро, защото жена ми е на път да се превърне в животно.

— И то в ожесточено, ако мога да добавя.

Бел въздъхна и се огледа наоколо.

— Джон! Това там не е ли той? — Тя посочи дискретно рус мъж, който отпиваше от чаша с шампанско.

Джон проследи погледа ѝ и след това кимна рязко, без да откъсва очите си от Спенсър. В този момент проклетникът вдигна поглед от чашата си и очите им се срещнаха. Джон усети как през тялото му преминаха леденостудени тръпки и внезапно се почувства по-убеден от всякога, че идването им тук тази вечер беше лоша идея. Трябваше да отдалечи Бел оттук.

Щеше да се справи със Спенсър по свой собствен начин.

— Той идва — прошепна Бел.

Очите на Джон се присвиха. Спенсър остави чашата си на близката маса и си проправи път през балната зала.

Джон забеляза, че Спенсър вече не го гледаше, погледът му се бе преместил върху Бел. В него с такава сила се преплетоха ярост и страх, че ръката му конвулсивно се затегна около нейната.

— Добър вечер, лорд Блекууд, лейди Блекууд — каза Спенсър подигравателно.

— Какво, по дяволите, искаш? — избухна Джон. Беше му нужен целия самоконтрол, за да не се нахвърли върху Спенсър точно тук в залата и после да обвие ръцете си около гърлото му.

— Хайде сега, Блекууд, защо така грубо? Просто дойдох да поздравя теб и съпругата ти. Това се предполага, че трябва да се прави

на такива събития, нали? Разбира се, паметта ми може да ме лъже. Измина толкова време, откакто за последно бях на лондонски бал. Бях извън страната, както знаеш, за продължителен период от време.

— Какво искаш?

— От много време не съм танцувал. Надявах се лейди Блекууд да ми окаже честта.

Джон дръпна Бел по-близо до себе си.

— Категорично не.

— Това трябва да го реши дамата, не мислиш ли?

Бел преглътна, в опит да навлажни гърлото си, което изведнъж бе станало доста сухо.

— Поканата ви е много мила, мистър Спенсър — успя да каже тя. — Но се опасявам, че реших да не танцувам тази вечер.

— Наистина ли? Колко странно. — Сребристосините очи на Спенсър заблестяха злобно.

— От уважение към съпруга ми — скалъпи тя. — Той не танцува, както знаете.

— О, да, той е сакат. Често го забравям. Но не мисля, че това трябва да ви спира да се забавлявате. — Той пристъпи напред и пристисна револвер към корема на Джон, като го натисна силно навътре, за да извади въздуха от тялото му.

Бел погледна надолу. Стомахът ѝ се обърна от ужас и за миг си помисли, че ще повърне наред балната зала.

Приемът беше пренаселен, много пренаселен. Никой нямаше да забележи, че един от гостите току-що е извадил оръжие срещу друг. Ако тя изпищи, Спенсър със сигурност ще простреля Джон преди някой да успее да вземе оръжието му.

— Много бих се радвала да танцувам с вас, мистър Спенсър — прошепна тя.

— Не, Бел — каза Джон с нисък глас.

— Съпругът ми — опита се да се пошегува тя, — е много ревнив. Не обича да танцувам с други мъже.

— Мисля, че този път няма да има нищо против. — Спенсър прибра оръжието обратно, дръпна ръката на Бел и я поведе към дансинга. Джон остана вцепенен на мястото си и започна да си поема въздух. Ръцете му се свиха в юмруци, но той не почувства болката от натиска на ноктите, които се забиха в дланите му.

Цялото му внимание, цялата му енергия и душа бяха фокусирани върху двете руси глави на дансинга. Спенсър нямаше да я нарани, той знаеше това. Поне не и в средата на претъпкана бална зала. Ако нещо се случеше с Бел пред толкова много свидетели, Спенсър никога нямаше да получи възможност да премахне истинската мишена. А Джон знаеше, че той го иска мъртъв.

— Какво стана? Защо Бел танцува с него?

Джон се обърна и видя Ема. Страхът и тревогата ясно личаха на лицето ѝ.

— Той насочи пистолет към мен и помоли Бел да танцуват.

— Някой видя ли? — попита Алекс.

Джон поклати глава.

— По дяволите. Ще бъде по-добре, ако имаме свидетел извън семейството. — Алекс грабна ръката на Ема. — Ела, скъпа, ние също ще танцуваме.

С голяма скорост и не толкова голяма грация, херцог и херцогиня Ашбърн си пробиха път между танцуващите.

— Какво искате? — прошепна Бел. Краката ѝ механически следваха стъпките на валса.

Спенсър ѝ отвърна с широка усмивка.

— Само удоволствието от това да бъда във вашата компания, милейди. Толкова ли е невероятно за вас?

— Да.

— Може би просто искам да се запозная с вас. В края на краищата, съдбите ни, как да кажа... се преплетоха.

Бел почувства как в нея нараства гняв, много по-бързо от страха.

— Бих оценила жеста ви, ако ги отплетете.

— О, планирам да го направя, не се притеснявайте. Тази вечер, ако всичко върви добре.

Бел стъпи върху крака му и после се извини мило. Тя видя, че Алекс и Ема танцуват точно зад Спенсър и си отдъхна малко, защото се почувства много по-сигурна в присъствието им.

— Но трябва да призная — продължи Спенсър, — извънредно много се наслаждавам на изражението върху лицето на съпруга ви. Не мисля, че той се радва на гледката да ви вижда в ръцете ми.

— Предполагам, че не. — Бел стъпи върху крака му и този път натискът бе толкова силен, че накара Спенсър да направи гримаса.

— Изглеждате ми много хубаво девойче — каза той, като отново игнорира погрешната ѝ стъпка. — Простете за неудобството, което ще ви причиня, като убия съпруга ви, но просто няма какво да се направи по въпроса.

Мили боже, помисли си Бел, мъжът несъмнено бе луд. Тя не можа да измисли какво да каже, затова смачка крака му със своя отново, но този път със значителна сила.

— Виждам, че приказките за вашата грациозност са силно преувеличени — бе предизвикан да каже най-накрая Спенсър.

Бел се усмихна сладко.

— Не бива да вярвате и на половината от това, което обществото казва. О, боже, нима танцът свърши? Трябва да тръгвам.

— Не бързайте толкова. — Той я сграбчи за ръката. — Опасявам се, че все още не мога да ви пусна.

— Но танцът приключи, сър. Благоприличието изисква...

— Млъкни! — избухна Спенсър. — Ще те използвам, за да вкарам съпругът ти в някоя отдалечена стаичка. Няма да го убивам в претъпкана бална зала. Никога няма да успея да избягам.

— Ако го убиеш, никога няма да ти се размине — изсъска Бел. — Твърде много хора знаят, че го искаш мъртъв. Ще бъдеш арестуван в рамките на няколко минути. А дори и да не бъдеш, никога повече няма да си в състояние да покажеш лицето си в Англия.

— Тъпа женска. Наистина ли мислиш, че смятам, че мога да убия благородник и после да си заживея свободно и щастливо? Бях в изгнание в продължение на пет години. Свикнал съм. Да заема мястото си в обществото би било хубаво, но повече предпочитам да получа отмъщението си. Сега ела с мен. — Той дръпна силно ръката ѝ и я забута към набор от врати, които водеха към останала част от къщата.

Бел реши да действа напълно инстинктивно. Той нямаше да я нарани сега. Не ѝ преди да има Джон. Тя издърпа ръката си от хватката му и се затича обратно към съпруга си, който вече напредваше към нея.

— Бързо, трябва да се измъкнем от него. Той е луд!

Джон сграбчи ръката ѝ и се вмъкна в тълпата от хора. Бел погледна зад себе си. Спенсър скъсяваше разстоянието помежду им.

Алекс и Ема бяха зад него, но като двойка, те не можеха да се движат толкова бързо, както той го правеше сам.

— Движим се бавно — каза Бел разтревожено. — Ще ни хване преди да стигнем до вратата.

Младият мъж не отговори. Той усили темпото и кракът му протестира болезнено при това мъчение.

— Джон, не сме достатъчно бързи. Трябва да стигнем там. — Бел посочи вратите, които извеждаха от балната зала. Между двама им и средствата им за бягство имаше стотици танцуващи лордове и дами.

— И как предлагаш да стигнем до там? С танц ли?

Бел примигна.

— Ами да! — Със сила, родена от ярост и ужас, тя дръпна Джон, за да го накара да спре, сложи ръка на рамото му и започна да танцува валс.

— Да не си полудяла, Бел?

— Просто валс. И ще ни изпроводи от залата. Ще бъдем там за нула време. Дори Спенсър няма да посмее да изтича през дансинга.

Джон застави осакатения си крак да се движи и бавно започна да танцува, като с всяка следваща стъпка си проправяше път през залата.

В припряността си Бел заби пръсти в рамото му, докато се опитваше да го изтласка още по-напред.

— Ще ме оставиш ли аз да водя? — изсъска той и след миг, когато се блъснаха в друга двойка добави: — Много съжалявам.

Тя проточи врат.

— Виждаш ли го?

— Опитва се да мине по периферията на залата. Никога няма да ни настигне. Превъзходен план, любов моя.

Те се завъртяха трескаво, а движенията им станаха необуздано неуместни и напълно извън такта, но няколко минути по-късно, стигнаха до другия край на залата.

— Какво ще правим сега? — попита Бел.

— Ще те заведа у дома. После отивам при властите. Трябваше да го направя много отдавна, но не мислех, че могат да сторят нещо срещу словесни заплахи. Обаче оръжие в стомаха... това трябва да го вкара в затвора, поне за известно време.

Тя кимна и го последва към вратата.

— Мога да бъда твой свидетел. И съм сигурна, че Алекс, Ема и Дънфорд могат да свидетелстват. — Тя въздъхна облекчено, доволна, че Джон не възнамерява да раздаде правосъдие със собствените си ръце. Ако убиеше Спенсър, щяха да го обесят.

Току-що бяха излезли на хладния нощен въздух, когато Дънфорд внезапно се появи пред тях.

— Чакайте — извика той и спря да си поеме дъх. — Хванал е майка ти, Бел.

— Какво? — Кръвта се оттегли от лицето ѝ. — Как?

— Нямам представа, но го видях да напуска залата заедно с нея преди няколко минути и я държеше много близо до себе си.

— О, Джон, трябва да направим нещо! Сигурно е много уплашена.

— Не мога да се сетя за някой по-умел от майка ти — каза Джон, опитвайки се да я накара да се успокои. — Тя вероятно вече го е вързала и очаква до няколко минути да се появи полицията.

— Джон, как можеш да се шегуваш с това? — извика Бел. — Тя ми е майка!

— Съжалявам, любов моя — каза той и стисна ръката ѝ успокоително.

— Дънфорд, накъде тръгнаха?

— Последвайте ме!

Той ги поведе през една външна врата отстрани на къщата и надолу по тъмен коридор, където Алекс и Ема ги чакаха.

— Знаеш ли в коя врата влезе той? — прошепна Джон.

Ашбърн поклати глава.

— Ема — каза Алекс, — искам двете с Бел да се върнете обратно в балната зала.

— В никакъв случай! — Не закъсня разгорещения отговор.

Тримата мъже едновременно обърнаха поглед към Бел.

— Майка ми е опасност! — отговори тя разпалено. — Не очаквайте, че ще я оставя сега!

— Добре — въздъхна Алекс, осъзнавайки, че категоричната заповед е пълна загуба на време. — Но стойте отзад!

Двете жени кимнаха и петимата тръгнаха надолу по коридора, като надничаха през всяка врата и се стараеха да не допускат пантите да изскърцат.

Накрая стигнаха до стая, чиято врата бе леко отворена. Джон бе начело на групата и веднага разпозна гласа на Спенсър. Той се обърна и постави показалеца на устните си, за да предупреди всички да мълчат.

Тримата мъже безмълвно извадиха оръжията си.

— Глупави човече — чува Керълайн да казва презрително. — Какво се надяваш да постигнеш, като правиш това?

— Пази тишина.

— Няма да пазя тишина — не закъсня властния отговор. — Замъкна ме от приема в безлюдна стая с насочен пистолет към мен, който мога само да гадая дали е зареден или не, и очакваш да пазя тишина? Крайно лишен сте от интелигентност, драги ми човече, и...

— Казах да млъкнеш!

— Хмм.

Бел прехапа устни. Беше чувала този тон и преди. Ако не бе толкова ужасена, това можеше да ѝ се стори дори забавно.

Джон, Алекс и Дънфорд си размениха погледи. Ако не направеха нещо скоро, някой можеше да умре, въпреки че не бяха съвсем убедени, че жертвата ще бъде Керълайн. Джон вдигна ръка и мълчаливо преброи с пръстите си. Едно. Две. Три! Мъжете нахлуха в стаята и се разпръснаха по протежение на задната стена, с пистолети насочени към Спенсър.

— Отне ви твърде много време — подигра се той. Спенсър държеше ръката ѝ в болезнена хватка и бе насочил пистолета си към слепоочието ѝ.

— Отношението ти е повече от невъзпитано — подигра му се тя. — Не ти приляга...

— Майко, моля те — изплака Бел, когато влезе през вратата. — Не го провокирай.

— Ахх — възкликна Спенсър одобрително. — Довели сте дамите. Каква неочаквана радост.

Бел не можеше да види лицето на Джон, но ако съдеше от начина, по който държеше раменете си, можеше да се обзаложи, че ѝ бе бесен, за това, че не е останала отвън в коридора.

— Просто пусни майка ми — каза тя на Спенсър. — Не ти е сторила нищо.

— Може би, ако си склонна да си смените местата.

Бел направи крачка напред, но ръката на Джон се стрелна като стоманена преграда.

— Не, Бел.

— Наистина, Бел, не ставай глупава — каза Керълайн. — Мога да се справя с нашия обезумял приятел тук.

— До гуша ми дойде! — избухна Спенсър. Той удари Керълайн през лицето.

Бел извика от ужас и се втурна напред, избягвайки хватката на Джон.

— Остави я намира!

Спенсър уви ръката си около кръста на Бел и я дръпна към себе си.

Стомахът ѝ се преобърна от ужас, но тя преглътна страха си и каза:

— Сега пусни майка ми.

Със злобен тласък, Спенсър избута Керълайн далеч от него и тя се претърколи по пода. Дамата отвори уста, за да го укори язвително, но задържа езика си, защото не се чувстваше толкова смела сега, когато държеше в лапите си дъщеря ѝ.

В този момент Джон загуби способността си да диша. Почувства се така, сякаш ръцете на Спенсър се бяха протегнали към него и притискаха трахеята му. Бел стоеше до него и се опитваше да изглежда смела, но Джон можеше да види страха и омразата в очите ѝ. Той хвърли оръжието си, вдигна ръцете във въздуха и пристъпи напред.

— Пусни я, Спенсър. Аз съм този, когото искаш.

Спенсър помилва бузата на Бел с opakото на ръката си.

— Може би съм променил мнението си.

Контролът на Джон се пречупи и той щеше да скочи към него, ако Алекс не се беше протегнал и хванал гърба на ризата му.

— Казах да я пуснеш — повтори Джон. Цялото му тяло се тресеше от ярост.

Ръката на Спенсър се прокрадна по дупето ѝ и го стисна леко.

— Все още го обмислям.

Бел направи гримаса, но иначе направи всичко възможно да запази мълчание. Животът на Джон беше в опасност и ако можеше да го спаси, като позволи на този мъж да я мачка, за бога, можеше да я мачка колкото иска. Само се молеше да не опита нещо по-интимно.

Злобата вече нарастваше в гърлото ѝ.

Тялото на Джон беше изопнато от гняв.

— За последен път ти казвам, Спенсър, пусни я или...

— Или какво? — попита Спенсър подигравателно. — Какво можеш да направиш? Аз държа оръжие. Ти не. Нещо повече, държа жена ти. — Той се засмя безумно. — А ти не.

— Не ни забравяй — провлачено каза Дънфорд, като кимна с глава към Алекс. Оръжията им бяха насочени към гърдите на негодника.

Спенсър премести поглед напред-назад между противниците си и се засмя.

— Не мога да си представя, че някой от вас ще направи нещо толкова глупаво, като това да ме застреля, докато държа зареден пистолет, насочен към прекрасната лейди Блекууд. И все пак, тя не е главната цел, заради която дойдох тук и се опасявам, че ще трябва да направим размяна. Блекууд?

Джон направи още една крачка напред.

— Освободи я.

— Не още. — Спенсър дръпна шалчето си и го тикна в ръцете на Бел.

— Завържи ръцете зад гърба му.

— Какво? Не може да...

— Направи го! — Той вдигна пистолета си и го насочи към челото на Джон. — Не мога да го завържа добре и едновременно да го държа под прицел.

— О, Джон — изхлипа Бел.

— Направи каквото казва — отвърна Джон. Той почти можеше да почувства как зад него Алекс и Дънфорд стягат мускулите си, готови да нападнат.

— Не мога. — Сълзи опариха очите ѝ. — Просто не мога.

— Завържи ръцете му — предупреди я Спенсър. — Или, кълна се, ще го застрелям докато преброя до три.

— Може ли да ги завържа отпред. Изглежда толкова варварско...

— За бога, вържи ги както искаш. Просто го направи стегнато и приключвай с това.

С треперещи ръце Бел уви връзката му около китките на Джон, като се опитваше да ги пристегне възможно най-хлабаво, без да буди

подозренията на Спенсър.

— Отстъпи назад — нареди той.

Бел направи почти бебешка крачка.

— По-далеч.

— Какво ще правиш с него? — попита тя.

— Още ли не си разбрала?

— Мистър Спенсър, умолявам ви.

Той я игнорира.

— Обърни се, Блекууд. Ще го направим през задната част на черепа ти.

Краката на Бел омекнаха и тя щеше да падне на земята, ако не се бе ударила в една малка масичка. С ъгъла на окото си, видя Дънфорд да се промъква бавно напред, но не беше много обнадеждена, че той ще бъде способен да го спаси. Спенсър можеше да види всяко негово движение. Нямахше начин да бъде изненадан. Във времето, когато Дънфорд щеше да има възможност да го повали на земята, фаталният изстрел вече щеше да бъде изстрелян. Освен това стаята бе претрупана с мебели и изглеждаше така, сякаш семейство Тъмбли бяха натикали всяко случайно канапе, диван и масичка в нея. Дънфорд трябваше да прескочи два стола и една декоративна масичка, ако искаше да мине напъряко.

— Ти! — излая Спенсър и обърна главата си рязко към нея, но без наистина да я погледне. — Отдалечи се още повече. Сигурен съм, че имаш желание да играеш героинята в тази сцена, но не искам кръвта на дама да тежи на съвестта ми.

Бел се насочи встрани, когато декоративната масичка блокира пътя ѝ. Тя подуши въздуха. Миришеше на виолетки. Колко странно.

— По-далеч!

Бел направи още една крачка назад и се блъсна в нещо твърдо.

Нещо твърдо и определено... човешко. Тя огледа стаята. Алекс, Дънфорд, Ема и майка ѝ се виждаха съвсем ясно.

— Вземи! — чу се шепот.

Мили боже, това беше Персефона! И слагаше пистолет в дланта на Бел.

Спенсър вдигна ръка и се прицели.

В този момент Бел си помисли, че ще умре. Тя трябваше да застреля Спенсър и да се моли мерникът ѝ да бъде точен. Нямахше

начин да успее да даде оръжието на Джон. По дяволите, защо не остави Ема да я научи как да стреля правилно?!

Джон извърна главата си, колкото можеше.

— Имам ли право на едно последно желание?

— Какво?

— Искам да целуна съпругата си за сбогом. С твоето позволение, разбира се.

Спенсър кимна рязко и Бел бързо се придвижи напред, прикривайки оръжието в гънките на полите си. Със свободната си ръка тя се протегна и докосна лицето на Джон, като се увери, че Спенсър може да види движението ѝ.

Съпругът ѝ погледна надолу към китките си и Бел забеляза, че той е освободил ръцете си от хлабаво завързаното шалче.

— О, Джон! — прошепна тя на висок глас. — Обичам те. Знаеш това, нали?

Той кимна и устните му оформиха думите „Дай ми пистолета“.

— О, Джон — изплака тя. Прецени, че колкото по-добра сцена направи, толкова повече време щеше да им спечели, за да могат да организират действията си. Тя плъзна свободната си ръка към тила му, дръпна го към себе си и го целуна жарко.

Бел се притисна към Джон възможно най-силно, молейки се Спенсър да не е в състояние да види какво се случва в тясното пространство между телата им. Тя постави оръжието в ръцете на Джон и едновременно с това дръпна хлабавата връзка от китките му.

— Продължавай да ме целуваш — прошепна той.

Тя можеше да усети как пръстите му се обвиха около оръжието. Бел проследи очертанията на устните му с език, наслаждавайки се на малко по-соления му вкус.

— Отвори си устата, любов моя — каза той нежно.

Тя го направи и езикът му нахлу в нея, задълбочавайки целувката. Бел отвърна на страстта му със същия плам, като едновременно с това наблюдаваше с едно око Спенсър, който ги следеше с очаровано изражение.

Ръката му се наклони леко. Бел знаеше, че целувката им отвлича част от вниманието на Спенсър от натрапчивата му идея да убие Джон. Тя беше твърдо решена да го разсее напълно и изстена шумно от удоволствие.

Джон проследи линията на челюстта ѝ с пътечка от целувки и Бел изви врата си, за да му даде по-голям достъп. Но тя знаеше, че концентрацията му бе насочена другаде. Изведнъж усети как той кимна и в същия миг от сенките дойде противен, почти нечовешки писък.

Звукът беше ужасяващ. Стомахът на Бел се преобърна, само като го слушаше.

— Какво, по дяволите? — Спенсър беше изтръгнат от воайорския си унес и обърна глава към ужасния звук.

Джон внезапно пусна Бел и преди тя да осъзнае какво се случва, се претърколи напред и падна на земята.

Джон се обърна рязко и извади пистолета. Той натисна спусъка и избви оръжието на Спенсър от ръката му. Алекс и Дънфорд незабавно се втурнаха напред и събориха зашеметения мъж на земята.

Персефона пристъпи напред и скръсти ръце с доволна усмивка на лицето.

Понякога малко повече възраст и проникателност са от голяма полза.

— Персефона, какво правиш тук? — попита Алекс, докато притискаше китките на Спенсър зад гърба му.

— Това е страхотен начин да ми благодариш, след като дойдох тук и спасих положението.

— О, Персефона — каза Бел развълнувано. — Благодаря ти! — Тя се изправи на крака и обви ръцете си около по-възрастната жена. — Но откъде дойде този ужасен звук?

— От мен. — Персефона се ухили широко.

Керълайн повдигна вежди невярващо.

— Със сигурност това не беше човек!

— О, беше!

— Несъмнено свърши работа — каза Джон, когато се присъедини към жените, след като се бе уверил, че Спенсър е завързан здраво. — Макар че трябва да призная, дори не съм си представял, че можеш да издадеш такъв звук, след като ти дадох знак да създадеш суматоха.

— Знаел си, че тя е тук? — попита Бел.

— Едва след като я видях да ти подава пистолета в ръка. Добра работа, Персефона. — Джон приглади косата си назад и забеляза, че

ръката му трепери. Щеше да мине доста време преди образът за това как Спенсър държи Бел като заложница, да избледнее от съзнанието му.

— Как, за бога, дойде тук? — попита Бел.

— Знаех, че се случва нещо лошо. Никой не си направи труда да ми довери какво става. — Персефона подсмръкна надменно. — Но аз се досетих. Също така подслушвах доста. И тогава осъзнах...

— Извинете! — извика Дънфорд. Към него се завъртяха шест глави.

— Може би искате да уведомим властите за него? — Той посочи надолу към Спенсър, който лежеше на пода вързан и със запушена уста.

Бел махна с ръка към него, по-заинтересована от историята на Персефона.

— Няма къде да отиде в този вид.

Дънфорд повдигна вежди в отговор на равнодушието ѝ, но въпреки това заби крака си в гърба на Спенсър, най-вече просто заради забавлението, което му носеше това.

— Ако мога да продължа — започна напевно Персефона, която изглежда напълно се наслаждаваше на ролята си като героиня на деня.

— На всяка цена — отговори Бел.

— Както вече казах, дочух разговорът на Алекс и Ема за бала тази вечер и осъзнах, че Джон и Бел може да са в опасност. Ето защо настоях да ме вземат със себе си. — Тя се обърна към Бел. — Осъзнавам, че не бях най-стриктната придружителка, но аз приех позицията си много сериозно и почувствах, че ще проявя нехайност в задълженията си, ако не ти се притека на помощ.

— За което съм ти изключително благодарна — чувства се длъжна да каже Бел.

Персефона се усмихна любезно.

— Предположих, че може да имате нужда от тайно оръжие тази вечер. Тайно дори и за вас самите. Толкова бяхте заети с плановете си, че не забелязахте, че изчезнах в мига, в който пристигнах на партито. Отидох на балкона, който гледаше към балната зала и започнах да наблюдавам. Видях, че този мъж говореше с теб, Бел, а после принуди майка ти да излезе от залата.

— Но как влезе тук? — попита Бел.

Персефона се усмихна лукаво.

— Вие оставихте вратата отворена. Просто се промъкнах вътре. Никой не ме забеляза. А и стаята е доста щедро обзаведена. Просто се вмъкнах между столовете и канапетата.

— Не мога да повярвам, че не сме ви видели — промърмори Джон. — Явно инстинктите ми са започнали да отслабват.

— Тук е тъмно — каза Персефона, в опит да го успокои. — А и по същото време вниманието ви бе заето с друго. Не бих се тревожила за това, милорд. А и вие бяхте първият, който ме забеляза. След Бел, разбира се.

Джон поклати възхитено глава.

— Вие сте съкровище, Персефона. Истинско съкровище. Не знам как ще ви се отблагодаря.

— Може би с първородната ти дъщеря — предложи дяволито Дънфорд. — Персефона е хубаво име.

Бел му се намръщи. Хубаво име може би, но не и за някое от нейните деца. Но тогава... очите на Бел проблеснаха, когато в ума ѝ се зароди идея. Идея, която бе толкова подходяща, толкова уместна...

— И аз трябва да изкажа благодарностите си — каза тя и хвана възрастната жена за ръцете. — Но не мисля, че чрез името на първородната ми дъщеря е подходящият начин да го направя.

— Но защо не? — палавата усмивка на Дънфорд стигаше чак до ушите му.

Бел се усмихна лукаво и целуна бившата си придружителка по бузата.

— Ахх, Персефона, имам по-възвишени планове за теб.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Няколко седмици по-късно Джон и Бел се бяха сгушили в леглото си в Персефона Парк и се наслаждаваха на относителната тишина и извънредното си спокойствие. Бел прелистваше страниците на книга, както ѝ бе навик да прави преди да заспи, а Джон разпределяше купчина търговски книжа.

— Изглеждаш много добре с новите си очила — каза той с усмивка.

— Така ли смяташ? Аз мисля, че ме карат да изглеждам умна.

— Ти си умна.

— Да, но тези ми придават по сериозен вид, не мислиш ли?

— Може би. — Джон остави документите си върху нощното шкафче, после се наведе над нея и залепи влажна целувка на едно от стъкълцата.

— Джооон! — Тя свали очилата и започна да ги бърше в завивката.

Той ги изтръгна от ръцете ѝ.

— Остави ги.

— Но аз не мога да чета книгата, без...

Той взе книгата от ръцете ѝ.

— Няма да имаш нужда и от нея.

Книгата се плъзна и падна на земята. Джон покри чувствено тялото на Бел със своето.

— Време е за лягане, не мислиш ли?

— Може би.

— Само може би? — Той ухапа лекичко носа ѝ.

— Обмислям го.

— Силно се надявам да е така.

— Спри да ме дразниш. — Тя го погъделичка по ребрата. — Сериозна съм.

Той погледна устните ѝ, като си помисли, че много би искал да ухапе и тях.

— Какво се върти в главата ти, скъпа?

— Все още искам поема.

— Какво?

— Любовна поема, от теб за мен.

Джон въздъхна.

— Направих ти най-романтичното предложение, което някога някоя жена е получавала. Изкачих дърво заради теб. Паднах на колене. За какво ти е тази поема?

— Защото е нещо, което ще мога да запазя. Нещо, което нашите правнуци да намерят дълги години след смъртта ни и да кажат „Прадядо несъмнено е обичал прабаба“. Мисля, че не е толкова глупаво.

— А ти ще ми напишеш ли поема?

Бел се замисли над това за момент.

— Ще опитам, но не съм толкова поетична, колкото теб.

— Откъде знаеш? Уверявам те, че моята поезия е ужасна.

— Никога не съм харесвала поезия, преди да те срещна. Ти винаги си я обичал. Мога само да заключа, че имаш по-поетичен ум от моя.

Джон погледна надолу към нея. На светлината на свещите лицето ѝ блестеше от любов и преданост и той осъзна, че не би могъл да ѝ откаже нищо.

— Ако ти обещаеш да ти напиша поема, ти ще ми обещаеш ли, че ще ми позволиш да те целувам безразсъдно, когато пожелаея?

Бел се изкикоти.

— Ти вече го правиш.

— Но във всяка стая ли? Ще мога ли да го направя в кабинета си или в твоята дневна и в зеления салон, и в синия салон, и...

— Спри! Спри! Умолявам те. — Засмя се тя. — Коя стая е зеленият салон?

— Онази с изцяло синята мебелировка.

— Тогава кой е синият салон?

Джон се намръщи.

— Не знам. — Бел прикри усмивката си. — Но може ли да те целуна в него?

— Предполагам, но само ако ме целунеш сега.

Джон изръмжа от удоволствие.

— На вашите заповеди, милейди.

Няколко дни по-късно Бел прекара следобед в всекидневната си стая в четене и писане на писма. Дватамата с Джон се надяваха да могат да отидат в Уестънбърт, за да посетят Алекс и Ема, но лошото време бе сложило край на плановете им. Бел седеше на бюрото си и гледаше как дъждът се излива по прозорците, когато Джон влезе с ръце, мушнати по момчешки в джобовете.

— Каква приятна изненада — каза тя. — Мислех, че си се зачел в онези инвестиционни документи, които ти изпрати Алекс.

— Липсваш ми.

Бел се усмихна.

— Може да донесеш документите и да ги четеш тук. Обещавам ти да не те разсейвам.

Той я целуна по опакото на ръката ѝ.

— Самото ти присъствие ме разсейва, любов моя. Няма да успея да прочета и дума. Обеща ми, че ще мога да те целувам във всяка стая от къщата, не си забравила нали?

— Като говорим за това, нямаше ли да ми напишеш любовна поема в замяна?

Джон поклати глава невинно.

— Не мисля.

— Много ясно си спомням частта относно поемата. Може би трябва да огранича целувките ти до стаите на горния етаж.

— Играеш мръсно, Бел — обвини я той. — Тези неща отнемат време. Да не мислиш, че Уърдсуърт просто изважда по някоя поема, когато му я поискат? Аз мисля, че не. Поетите работят върху всяка дума. Те...

— Написал ли си нещо?

— Е, започнах една поема, но...

— О, моля те, моля те, нека я чуя! — Очите на Бел светнаха от очакване и Джон си помисли, че тя изглежда точно като петгодишно дете, на което току-що му бе казано, че ще да получи допълнителен бонбон.

— Добре — въздъхна той и заговори:

*„Красива е моята любима,
когато златните ѝ хубави коси
от вятъра свободен и неудържим са уловени.
Красива е, когато страните ѝ поруменяват
като рози нежни
и очите ѝ с огъня на любовта са запламентели.“*

Бел присви очи.

— Ако не се бъркам, някой беше написал това няколко века по-рано от теб. Спенсър, мисля. — Бел се усмихна и вдигна книгата, която четеше. „Събрани стихове на Едмънд Спенсър“. — Щеше да се измъкнеш с това около час по-рано.

Джон се намръщи.

— Щях да го напиша, ако той не го беше измислил първи.

Бел чакаше търпеливо.

— О, както искаш. Ще ти изрецитирам моя поема. — Той прочисти гърлото си и каза: — „Тя иде като нощ красива...“

— За бога, Джон, вече си пробвал с тази.

— Така ли? — промърмори той. — Правил ли съм го?

Тя кимна.

Той си пое дълбоко дъх.

— „Палата на насладите безбройни в Ксанаду издигна Кубла хан...“^[1]

— Ужасен си, Джон.

— О, в името на божията любов, Бел, ще ти прочета моята. Но те предупреждавам, че е, ами, тя е... О, сама ще видиш. — Той бръкна в джоба си и извади сгънат лист хартия. От мястото, където седеше, Бел можеше да види, че листът беше щедро набразден от задрасквания и тежки редакции. Джон прочисти гърлото си и вдигна поглед към нея.

Бел се усмихна окуражително. Той отново прочисти гърлото си:

*„Очи, сини като небето има моята любима.
А сияйната ѝ усмивка незабравима, щом видя,
започват в мен копнеж да бумтят
и жадувам да ѝ подаря целия свят.“*

*А когато се сгуши в ръцете ми,
усещам докосването ѝ със сърцето си.
И за сетен път осъзнавам в този час,
колко много я обичам аз.
Моят свят се преобърна напълно.
От звездни целувки, слънчеви прегръдки и един
среднощен танц.“*

Джон погледна към нея и в очите му се четеше колебание.

— Иска още малко работа, но мисля, че повече от римите ми се получиха правилно.

Бел вдигна очи към него. Долната ѝ устна трепереше от вълнение. Колкото на поемата му ѝ липсваше грация, толкова преизпълнена с дълбочина и смисъл бе. Това, че се беше трудил над задача, за която очевидно нямаше способности, само защото тя го бе помолила, беше... Тя не можа да се спре, започна да подсмърча и по бузите ѝ се стекоха едри сълзи.

— О, Джон. Трябва наистина много да ме обичаш.

Джон тръгна към нея, притегли я към себе си, за да я изправи и я притисна в обятията си.

— Обичам те, любов моя. Повярвай ми, наистина много те обичам!

[1] Цитат от поемата „Кубла Хан“ на Самюъл Тейлър Колридж, написана през 1797 г. и публикувана през 1816 г. превод Светлана Комогорова. — Б.пр. ↑

Издание:

Джулия Куин. Среднощен танц

Американска, Първо издание

ИК „Тиара Букс“, София, 2012

Редактор: Яна Иванова

Коректор: Галя Иванова

ISBN: 978-954-2969-06-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.